

သိုးတောင်း

ဒေါ် ဦး က အ ဖြေ : သ မာ :

BURMESE
CLASSIC

သို့သော်

ဒေဝီ မြို့က အပြေးသမား

ရွှေသမီးစာပေ

အမှတ် ၁၉၂ (၃၉)လမ်း ကျောက်တံတား၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း : ၀၁ ၂၄၂၂၁၉ ၊ ၀၉ ၅၁၀၁၈၉၀။

ဒို့တာဝန်အရလုံးပါ၊

ပြည်ထောင်စုပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်ဆိုင်ထားရည်တည်ညွှတ်မှုပျက်ကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချစ်အခြားအာတာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အရိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအားဆန့်ကျင်ကြ၊

နိုင်ငံတော်အပြည့်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြ၊

ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ၊

နိုင်ငံရေး၊တည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊

အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊

နိုင်ငံသည့် ခွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊

ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သောနိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်

ထည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံပို့ဒ်ရေးကိုအခြေခံ၍ အခြေခံစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်နဲ့ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး၊

စေ့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်စားစီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး၊

နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်

တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

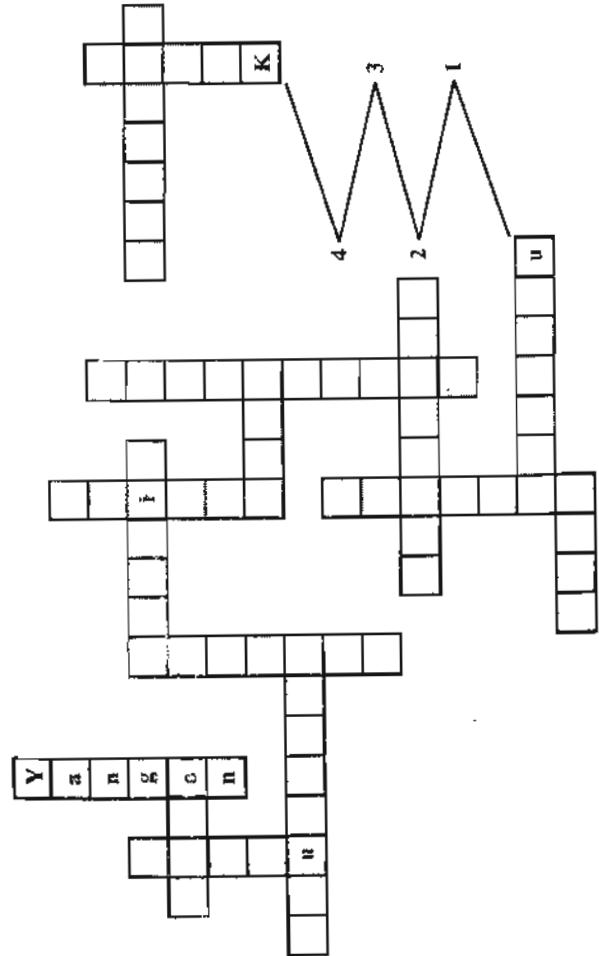
တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြောင်းလဲရေး၊

အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများပပျောက်ပျက်အောင်

ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊

မျိုးချစ်မိတ်တတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊

တစ်မျိုးသားလုံး ကျမ်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး၊

8:00 to 8:30

သားအထင်တော့ အဲဒီ အဒိန္နဒါနာဆိုတဲ့ကံကြီးက တော်တော် အရသာရှိတယ်နဲ့ တူတယ်နော်။ အဲဒီအရသာကို သားလည်းပဲ ခံစားကြည့်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် မတော်ရသေးတဲ့ ယောက္ခမလောင်းတွေဆီက မတော်ရသေးတဲ့ ဇနီးလောင်းလေးကို အဒိန္နဒါနာက ပြုသွားပါပြီ။ သားတို့ ခွင့်လွှတ်ပါ။

လိုက်မရှာပါနဲ့။ ဖေဖေရဲ့ personality ကို သားယုံသလို၊ သားရဲ့ personality ကိုလည်း သားယုံတယ်။ ဒါကြောင့် လိုက်မရှာနိုင်တာပါ။ တစ်ချိန်က အချစ်အတွက်နဲ့ ကံငါးပါးကို တစ်ပါးကျိုးခဲ့တဲ့ ဖေဖေ၊ သားအလှည့်မှာလည်း ကိုယ်ချင်းစာတရားကို လက်ကိုင်ထားရင်း ဒေါသအမောတွေ ဖြေဖျောက်နိုင်ပါစေလို့ . . .

အဒိန္နဒါနာက အရသာကို ခံစားချင်ရုံသက်သက်ဖြင့် . . .

သို့ / -

ဖေဖေ နှင့် မေမေ

သားကိုမမွေးခင် ဟိုတစ်ချိန်တုန်းကတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက လူပျိုလူလွတ်တွေ ဖြစ်ကြမှာပါ။ နှစ်ဖက်မိဘတွေကလည်း သဘောမတူဘူးကြားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သဘောမတူတဲ့ကြားထဲက ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတွေဆီက မေမေ့ကို ဖေဖေ အဒိန္နဒါနာက ပြုခဲ့တယ်နော်။ မေမေကလည်း သဘောတူ ကြည်ဖြူခဲ့တယ်။ သား တစ်ခုမရှင်းဘူးဖေဖေ။

သား ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက ငါးပါးသီလနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေနဲ့မေမေ ဆုံးမတာကို နာယူခဲ့ရပါတယ်။ ငါးပါးသီလရဲ့ အကျိုးအပြစ်တွေကိုလည်း သိခဲ့တယ်။ ကံငါးပါးမျှ လုံအောင်မထိန်းနိုင်ရင် လူမပီသဘူးလို့လည်း ဖေဖေပြောခဲ့တယ်။ သားမရှင်းတာက ကံငါးပါးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သားအပေါ် ဒီလောက်ဂရုစိုက်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေက ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတွေဆီက မေမေ့ကို အဒိန္နဒါနာ ကံပြုခဲ့တာကိုပဲ။ မေမေကရော ဘာဖြစ်လို့ လက်ခံခဲ့တာလဲ။

ချစ်သော သား
မဟော်သွား

မှတ်ချက် ။ ။ 'ဇ' ရှိလျှင်တော့ လိုက်မရှာပါနဲ့လို့ မတားလိုပါ။

I

“တောက်”

“ဘာလဲကွ . . . ဒါ ဘာသဘောလဲ။ ဘာလုပ်သွားတာလဲ”

ဦးထိပ်တင်ဒေါသသံက ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဟိန်းသွားသည်။ ပြင်းထန်လွန်းသော ဒေါသပေါက်ကွဲသံကြောင့် ဒေါ်ဝင်းဝင်းနု ခန္ဓာကိုယ်မှာ အလိုလို ကျုံ့မိသွားပါ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်မှာ တောက်တိုမယ်ရခေါ်ထားသော မိနီက စာရွက်တစ်ရွက်ကိုင်၍ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာပြီး . . .

“အစ်ကိုလေး အခန်းထဲက ဒီစာရွက်တစ်ရွက် တွေ့ခဲ့တယ် ဘာကြီး”

“ပြစမ်း”

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ဆွဲယူဖတ်ကြည့်ပြီးစဉ်မှာပင် ဦးထိပ်တင်မျက်နှာ ပြင်ကြီးက အနုမြူပုံးဒဏ်ထိသော ဟိရိုရီးမားလို မှိုင်းဝေအုံကြွ မည်းပြာသွားတော့သည်။ ပြီး စာရွက်အား ဒေါသတကြီး လုံးချေပစ်လွှတ်လိုက်ရင်း . . .

“တောက် . . . ရိုက်သတ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ အတုန်လုံးလည်း ပြင်ဆင်ပြီးပြီ။ မင်္ဂလာရက်လည်း သတ်မှတ်ပြီးမှ ဘာအရူးထသွားတာလဲ။ ဒါ . . . ဟိုကောင် . . . ကျော်ခေါင်လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မင်္ဂလာဆောင်ကို သူသဘောကျတဲ့ဟိုတယ်မှာ မလုပ်ရလို့ သူ့သမီးကို မြှောက်ပေးပြီး ငါ့သားကို ခိုးပြေးခိုင်းတာ။ ပေးစမ်းကွာ . . . ဖုန်း”

ခါးထောက်ကာ ကျောပေးရပ်ရင်း ပြောလိုက်သော ဦးထိပ်တင် စကားကြောင့် ဒေါ်ဝင်းဝင်းနုမှ မဝံ့မရဲဖြင့် . . .

“ဖုန်းက ရှင့်ခါးကြားမှာလေ”

“ငါသိတယ်။ မင်းကိုတောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုယ်ငါ တောင်းတာ။ တောက် . . . ကျော်ခေါင် မင်းနဲ့ငါ တွေ့ကြုံပြီပေါ့ကွာ”

ဒေါသတကြီးအော်ငေါက်ရင်း ခါးကြားမှဖုန်းကို ထုတ်ကာ ဆက်သည်။ သို့သော် . . .

“တောက် . . . ဒီသောက်ဖုန်းကလည်း အရေးဆို ခေါ်လို့မရတော့ဘူး။ သွားစမ်းကွာ . . .”

ဖုန်းမှာ သခင်၏ ဒေါသအလိုအတိုင်း ဆိုဖာကုလားထိုင်ပေါ် ဘုတ်ခနဲ ရောက်သွားရသည်။

“ဟမ်းဖုန်းကို ဆက်လို့မရရင်လည်း အိမ်ဖုန်းကို ဆက်ကြည့်ပါလား။ အိမ်ဖုန်းဆိုရင် . . .”

ဒေါ်ဝင်းဝင်းနုစကားပင် မဆုံးလိုက်ပါ။ မိုးခြိမ်းသံလို အာခေါင်ခြစ် အော်လိုက်သံတစ်ခုက . . .

“ငါသိတယ် . . . မင်း လျှာမရှည်နဲ့။ အခုပဲ ကောက်ဆက်မလို့ စဉ်းစားနေတာ”

ဒါပါပဲ။

ဦးထိပ်တင်ဆိုတာ နာမည်အတိုင်း သူများထိပ်ပေါ်မှာတင်နေချင်တဲ့ လူလေ။

မျက်စိထဲ မြင်ကြည့်စမ်းပါဗျာ . . . ။ ထိပ်တင်ဆိုတော့ ထိပ်
(ဦးခေါင်း) ပေါ်မှာ တင် (တင်ပါး) ရောက်နေမယ့်ပုံစံကို။

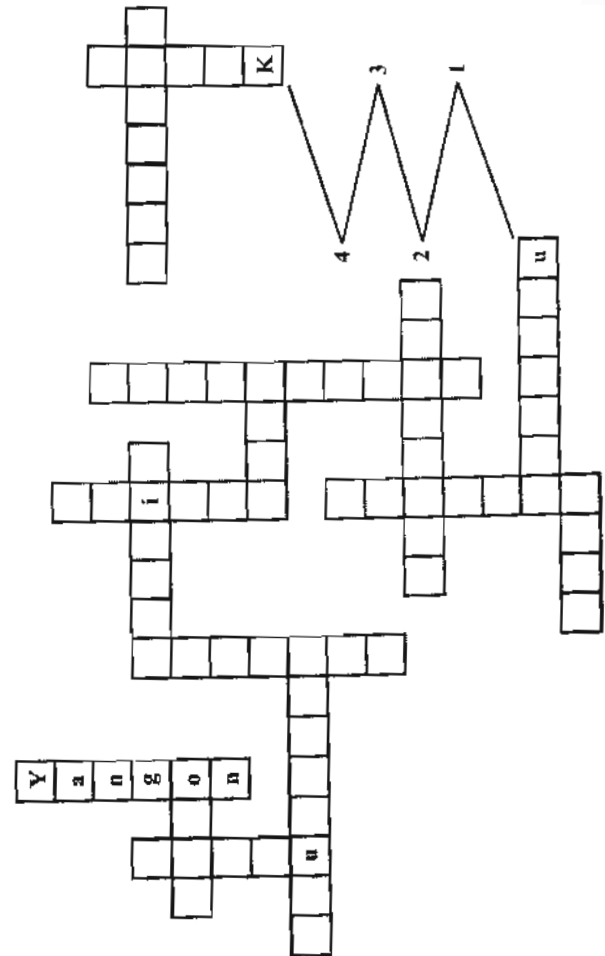
ဒါ ဦးထိပ်တင် ဒေါသထွက်ရင် ဖြစ်နေကျပုံစံပေါ့။

တော်တော် ဂွတီးဂွကျနိုင်မယ့် ပုံစံဆိုတာ တွေးကြည့်စရာမလို
ဘဲ သိပါတယ်။ ခြေ . . . ဒါနဲ့ အရေးကြီးတာ ပြောရဦးမယ်။ သူက
ခေါင်းတုံးကြီးဗျ။ တမင်သက်သက် တုံးထားတဲ့ခေါင်းတုံး မဟုတ်ဘူး။
ထိပ်အပြောင်လွန်နေတဲ့ ခေါင်းတုံးဝင်းဝင်းကြီး။

ဒါဆို အမြင်ရှင်းပါပြီ။

BURMESE
CLASSIC

သို့ / -

ဖေဖေ နှင့် မေမေ

သမီးကို မမွေးခင် ဟိုတစ်ချိန်တုန်းကတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက လူပျိုလူလွတ်တွေတွေ ဖြစ်ကြမှာပေါ့။ နှစ်ဖက်မိဘတွေကလည်း သဘောမတူကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ သဘောမတူတဲ့ကြားထဲက ဘိုးဘိုး ဘွားဘွားတွေဆီက မေမေ့ကို ဖေဖေ အိန္ဒိယဒါနာက ပြုခဲ့တယ်နော်။ မေမေ ကလည်း သဘောတူ ကြည်ဖြူခဲ့တယ်။ သမီး တစ်ခုမရှင်းဘူးဖေဖေ။

သမီး ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ငါးပါးသီလနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေနဲ့မေမေ ဆုံးမတာကို နာယူခဲ့ရပါတယ်။ ငါးပါးသီလရဲ့ အကျိုး အပြစ်တွေကိုလည်း သိခဲ့တယ်။ ကံငါးပါးမျှ လုံအောင်မထိန်းနိုင်ရင် လူ မဝိသဘူးလို့လည်း ဖေဖေပြောခဲ့တယ်။ သမီးမရှင်းတာက ကံငါးပါးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သမီးအပေါ် ဒီလောက်ဂရုစိုက်တဲ့ ဖေဖေက ဘိုးဘိုးဘွားဘွား တွေဆီက မေမေ့ကို အိန္ဒိယဒါနာ ကံပြုခဲ့တာကိုပဲ။ မေမေကရော ဘာ ဖြစ်လို့ လက်ခံခဲ့တာလဲ။

သမီးအထင်တော့ အဲဒီ အိန္ဒိယဒါနာဆိုတဲ့ကံကြီးက တော်တော် အရသာရှိတယ်နဲ့ တူတယ်နော်။ အဲဒီလိုအရသာကို သမီးလည်းပဲ ခံစား ကြည့်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် မတော်ရသေးတဲ့ ခင်ပွန်းလောင်းလေးရဲ့ အိန္ဒိယ ဒါနာက ပြုခြင်းကို သမီး လက်ခံလိုက်ပါပြီ။ မေမေ့လိုပဲပေါ့။ သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

လိုက်မရှာပါနဲ့။ ဖေဖေရဲ့ personality ကို သမီးယုံသလို၊ မောင့် ရဲ့ personality ကိုလည်း သမီးယုံတယ်။ ဒါကြောင့် လိုက်မရှာခိုင်းတာ ပါ။ တစ်ချိန်က အချစ်အတွက်နဲ့ ကံငါးပါးကို တစ်ပါးကျိုးခဲ့တဲ့ ဖေဖေနဲ့ တစ်ပါးအကျိုးခံခဲ့တဲ့ မေမေ သမီးအလှည့်မှာလည်း ကိုယ်ချင်းစာတရား ကို လက်ကိုင်ထားရင်း ဒေါသအမောတွေ ဖြေဖျောက်နိုင်ပါစေလို့။

အိန္ဒိယဒါနာက အရသာကို ခံစားချင်ရုံသက်သက်ဖြင့် . . .

ချစ်သမီး
လေပြေ

မှတ်ချက် ။ ။ 'ဇ' ရှိလျှင်တော့ လိုက်မရှာပါနဲ့လို့ မတားလိုပါ။

II

“ဒါ ငါတို့ နှစ်ဖက်မိဘတွေကို သက်သက်အရှက်ခွဲတာကွ
တောက် . . . တစ်မျိုးလုံးလည်း သိကုန်ပြီ။ ဖိတ်စာလည်း ဝေပြီးသွား
မှ အခုလိုလုပ်သွားတာ ဖနောင့်နဲ့ပဲ ပေါက်သတ်ချင်စရာ ကောင်းတော့
တယ်”

ဦးကျော်ခေါင်ဒေါသက ထိန်းမရနိုင်အောင် ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်
ထွက်ကုန်ပါပြီ။ ဒီတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဇနီးဖြစ်သူကို လှည့်ရမ်းပါ၏။

“သမီး ဒီလိုလုပ်မယ်မှန်း နည်းနည်းလေးမှ မရိပ်မိတာ မင်း
မလွန်လွန်းဘူးလား မေကြီး”

“အိုတော် . . . ဘယ်သူက ထင်မှာလဲ။ အခုလည်း သူတို့နှစ်
ယောက်ကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးဖို့အတွက်ပဲ အကုန်လုံးလုပ်နေကြတာ။
သဘောမကျတဲ့လူနဲ့ ပေးစားလို့ ချစ်တဲ့လူနဲ့ ခိုးရာလိုက်သွားတယ်ဆို
လူကြားလို့ကောင်းသေးတယ်။ ပေးစားပါ့မယ်၊ သဘောတူပါတယ်ဆိုမှ
အခုလိုလုပ်သွားတာ ဘယ်သူက သိမှာလဲ။ ရှင်ရော သိလို့လား”

“ဟ . . . ငါက မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စအတွက် အပြင်မှာ အလုပ်
ရှုပ်နေတာကွ။ မင်းက အိမ်ထဲမှာနေပြီး ဘယ်အချိန်လိုက်သွားလို့ လိုက်
သွားမှန်းမသိတာ မင်းမညံ့လို့ ဘယ်သူညံ့တာလဲ”

“သွားတုန်းက ဆရာကန်တော့ပွဲဆိုပြီး သွားတာရှင်။ နေ့ည
နေကတည်းက မနက်ဖြန် ဆရာကန်တော့ပွဲမို့ ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်း
တွေစုအိပ်ကြမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ။ ဒီနေ့ညနေထိ ပြန်ရောက်မလာ
တော့မှ သူငယ်ချင်းတွေဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး
ဆရာကန်တော့ပွဲကို ရောက်မလာဘူးတဲ့။ အဲဒါ ကျွန်မအလွန်လား”

“လင်နောက်လိုက်တာကို လင်နောက်လိုက်ပါမယ်လို့တော့
ဘယ်သူက ပြောသွားမှာလဲကွ။ မင်းတုန်းကရော ပြောခဲ့လို့လား။ ယုံယုံ
ကြည်ကြည်နဲ့ လွှတ်လိုက်တာကိုက မင်းညံ့တာပဲ”

“ဆရာ/ဆရာမတွေ သွားကန်တော့မှာ ကျွန်မက မလွှတ်လို့
ဖြစ်မလား”

ဦးကျော်ခေါင် ဆက်မပြောတော့ဘဲ ‘တောက်’ တစ်ချက်ထပ်
ခေါက်ကာ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ
လည်း ဒေါသဖြင့် ရဲနေပါ၏။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ မင်္ဂလာ
ဆောင်ရက်က တစ်ပတ်သာလိုတော့သည်။ ဒါကို ခိုးပြေးတဲ့အရသာ သိ
ချင်လို့ပါဆိုပြီး အရူးထသွားတာ ဘယ်လောက် ဒေါသထွက်ဖို့ ကောင်း
လိုက်သလဲ တွေးကြည့်ဖို့ပင် မလို။

ဒီကြားထဲ သူတို့နှစ်ယောက်က မိဘတွေကို ရဲသွား ကလိသွား
သေးသည်။

“တောက် . . . ဒါ ဟိုကောင်ထိပ်တင် လက်ချက်ပဲဖြစ်ရမယ်။
မင်္ဂလာဆောင်မှာ သူကျွေးချင်တဲ့ အစားအသောက်မကျွေးရလို့ သူ့သား
ကို မြှောက်ပေးပြီး ငါ့သမီးကို ခိုးပြေးခိုင်းတာ”

ချက်ချင်းပင် ဦးကျော်ခေါင်မှာ ဦးထိပ်တင်ကို ဖုန်းခေါ်ပါ၏။
ဖုန်းက တော်တော်နှင့် ခေါ်မရ။ အင်ရေ (ရ်) ဖြစ်နေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း
ဇနီးကို လှည့်ရမ်းမည်ကြံပြီးမှ သတိရပြီး အိမ်ဖုန်းကို ဆက်လိုက်သည်။
ဒီတစ်ခါ ချက်ချင်းပင် ဝင်သွားပါ၏။

ဖုန်းဝင်လျှင် ဝင်သွားချင်း . . .
“ကလင် . . . ကလင် . . . ကလင် . . .”

သူတို့အိမ်ဖုန်းလည်း မြည်လာသဖြင့် ဒေါ်ခင်ခင်ယု ကောက်
ကိုင်လိုက်စဉ် . . .

“အေး . . . နုနုလား . . . ဟိုကောင် ထိပ်တင်ရှိလား”

ဦးကျော်ခေါင်က မေးလိုက်ခြင်း . . .

“အင်း . . . ရှိတယ်၊ ရှိတယ်။ အခုပဲ ဖုန်းခေါ်နေတာ။ ဘေး
မှာရှိတယ်”

ထိုအသံသည် ဦးကျော်ခေါင်ဇနီး ဒေါ်ခင်ခင်ယု ဖုန်းပြန်ဖြေနေ
သံဖြစ်ပါ၏။ ပြီးတော့ . . .

“ကိုထိပ်တင် . . . ဒီမှာ ကိုကျော်ခေါင် ဖုန်းဆက်တယ်”

ဖုန်းတွင်းမှ အသံကြားရသည်။ အပြင်၌လည်း . . .

“ကိုကျော်ခေါင် . . . ဖုန်း . . . ကိုထိပ်တင်တဲ့”

နှစ်ယောက်စလုံး ဟမ်းဖုန်းကိုယ်စီ ပစ်ချရင်း အိမ်ဖုန်းဆီသို့
ပြေးသွားလိုက်ကြသည်။ အရင်ဆုံး ဦးကျော်ခေါင်က . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ထိပ်တင် . . . မင်းအကြံ ဒါအကုန်ပဲလား။
မင်္ဂလာဆောင်မှာ မင်းကျွေးချင်တဲ့ အစားအသောက်မကျွေးရလို့ မင်္ဂလာ
ပွဲပျက်အောင် ကလေးတွေကို ခိုးပြေးခိုင်းတာ လုပ်ကောင်းတဲ့ အလုပ်
လားကွ”

ဦးကျော်ခေါင် အသံကသာ လေထဲတွင် စီးမျောသွားသော်လည်း
ဦးထိပ်တင်ဘက်မှ အသံမလာ။ အကြောင်းကား . . .

“ဦးထိပ်တင်မှာလည်း ဖုန်းကိုကိုင်၍ အကြောင်းသား ငေးနေ
သည်။ တစ်ဖက်မှပြောနေသော ဦးကျော်ခေါင်၏အသံက သူ့ကိုင်ထား
သောဖုန်းမှ ထွက်မလာဘဲ ခုနပစ်ချခဲ့သော ဟမ်းဖုန်းမှ ထွက်လာသော
ကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

နောက်မှ သတိရသွားကာ ပစ်ချထားသော ဖုန်းကို ကောက်
ကိုင်လိုက်ရသည်။ ဖုန်းနှင့် ပါးစပ်ကပ်မိပြီးပြီးချင်းပဲ . . .

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲကွ။ ကိုယ်လုပ်ထားတဲ့ အပြစ်

ကို သူများပေါ် လွှဲချတတ်တဲ့ ငယ်ငယ်ကအကျင့် အခုထိ မပျောက်သေး
ဘူးလား။ မင်းလုပ်ချင်တဲ့ဟိုတယ်မှာ မလုပ်ရလို့ ကလေးတွေကို ခိုးပြေး
ခိုင်းတဲ့ မင်းအကြံ ငါမသိရင်ခက်မယ်”

“လာလာချည်သေး။ ခွေးက ချိုးမစားဘူး ငြင်းချင်သေးတယ်။
သူများကို သွားပြောချည်ကွ၊ ငါ့ကို လာမပြောနဲ့။ မင်းနဲ့ငါ ငယ်ငယ်
ကတည်းက ပေါင်းလာတာ။ မင်းအကြောင်း ငါသိတယ်”

“အေး . . . ငါလည်း မင်းအကြောင်းသိတယ် . . . ကျော်
ခေါင်”

“ထိပ်တင် . . . မင်း အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ အဲဒီကိစ္စ
မင်း ငါနဲ့ စာရင်းရှင်းချင်နေတာမလား”

“ဟုတ်တယ် . . . ”

“အေး . . . ဒါဆို ငါ့အိမ်လာနဲ့။ ငါလည်း မင်းနဲ့ ရှင်းချင်နေ
တာ”

“မင်းလာခိုင်းတိုင်း လာရမှာလားကွ၊ မလာနိုင်ဘူး။ မင်းပဲ ငါ့
အိမ်လာခဲ့ချည်”

“ဘာကွ . . . ”

ဦးကျော်ခေါင်ဘက်မှ ခဏ အသံတိတ်သွားသည်။ မကြာပါ။

“မိုးချုပ်နေပြီကွ . . . ငါ မျက်စိမကောင်းဘူး”

ဦးထိပ်တင်ဘက်မှလည်း . . .

“အေး . . . ငါ့ကား ရှေ့မီးတွေ နှစ်လုံးစလုံး ကျွမ်းနေတယ်”

ဒီလိုနှင့် သူတို့နှစ်ဦး အပြန်အလှန် ငြင်းခုံကြရင်း နောက်ဆုံး
မှာတော့ . . .

“ဒါဆိုလည်း တွေ့နေကျဆိုင်မှာပဲ တွေ့ကြမယ်။ နောက် . . .
နာရီဝက်အတွင်း အရောက်လာနဲ့”

“ပြီးရော . . . ”

III

အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သော ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်၏ သီးသန့်ခန်းထဲတွင် ပြိုင်ပွဲတစ်ရပ်က အချိုးမညီဝါကျတွေဖြင့် ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသည်။

ပြိုင်ပွဲက စကားရည်လှပွဲ။

ပြိုင်ပွဲဝင်နှစ်ယောက်က ဦးထိပ်တင်နှင့် ဦးကျော်ခေါင်။

ပထမ သူတစ်ဦး၏ ငါတစ်ဦး အော်ဟစ်ငြင်းခုံနေကြသောကြောင့် ဆိုင်ဝန်ထမ်းများနှင့် လာရောက်စားသုံးသူများ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်မိကြသည်။ ဝန်ထမ်းအချို့ဆို အခြေအနေဆိုးလျှင် ဝင်ရအောင် အခန်းတံခါးဝမှာ စောင့်နေရပါ၏။ နောက်မှ အခန်းတွင်းရှိ လေတိုက်နှုန်းမှာ သိသိသာသာ လျော့ကျသွားသည်။ ဒီတော့မှပဲ တစ်ဆိုင်လုံးမှာ ပုံမှန်လည်ပတ်ခွင့် ရသွားတော့သည်။

အခန်းတွင်း၌လည်း တကယ်ပင် လေတိုက်နှုန်း လျော့ကျသွားလေပြီ။ ဒါဆို ဦးထိပ်တင်နှင့် ဦးကျော်ခေါင်တို့ ညီညွတ်မှု ရသွားကြပြီပေါ့။ မဟုတ်ပါ။ နားလည်မှု ယူလိုက်ခြင်းသာ။

“ဒါဆို . . . မင်းရော ငါရော ပရောဂမပါဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်အဘာအတိုင်း ထွက်ပြေးသွားကြတာပေါ့”

“အမှန်ပဲ . . . ။ မင်းသားထားခဲ့တဲ့ စာရွက်နဲ့ ငါသမီးထားခဲ့တဲ့ စာရွက်ကို တိုက်ကြည့်လိုက်လေ။ ဘယ်သူ့ပယောဂမျှမပါဘဲ သူတို့အဘာ ထင်ရာလုပ်သွားတာ အသိသာကြီး။ ပြီးတော့ ငါတို့ခိုးပြေးခိုင်းဆိုင်း ခိုးပြေးရအောင် သူတို့က ကလေးတွေမဟုတ်ဘူး”

ဦးကျော်ခေါင်စကားကြောင့် ဦးထိပ်တင်မှာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညီတိသည်။ နောက် စားပွဲပေါ်တွင်ရှိနေသော စာရွက်နှစ်ရွက်ကို သေချာဆိုက်ကြည့်ရင်း . . .

“ဒီအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ငါ တော်တော် ခံပြင်းသွားပြီ ကျော်ခေါင်၊ စာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို မင်း သဘောပေါက်တယ်မလား။ ဒါ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ပါးပါးလေးရဲသွားတာ။ ငါတို့ personality တွေကို စိန်ခေါ်သွားတာ”

ဦးကျော်ခေါင်က မဲ့ပြုံးတစ်ချက်ပြုံးကာ ခေါင်းကိုညိတ်ရင်း ..

“သေချာတာပေါ့ကွာ။ ဘာတဲ့ . . . ‘စ’ ရှိလျှင်တော့ လိုက်ရမှာပဲနဲ့လို့ မတားလိုပါဆိုတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ‘စ’ ရှိရင် လိုက်ရမှာ ‘စ’ မရှိရင် လိုက်မရနဲ့လို့ ပြောတာကွ။ ဘယ်လောက် ခံပြင်းဖို့သတင်းလိုက်သလဲ။ ငါတို့မွေးလို့ လူဖြစ်လာတဲ့ မျောက်မသားတွေက သွားတာ”

“အဲဒီတော့ ကျော်ခေါင် . . . မင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ”

ဦးထိပ်တင် မျက်နှာကိုတည်ရင်း မေးလိုက်တော့ . . .

“ဘာလုပ်ရမှာလဲကွ။ ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘာကောင်တွေဆိုတာ သိတယ်မလား။ ဒီလိုမျိုး ကိုယ်မွေးတဲ့မျောက်တို့ယုံပြန်ခြောက်တာတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“အေး . . . ငါလည်း အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“နောက်ပြီး မင်္ဂလာပွဲပျက်လို့ အရှက်ကွဲ မခံနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် . . . ။ မင်္ဂလာပွဲ ပျက်လို့မဖြစ်ဘူး”

“အဲဒီတော့ ငါတို့ personality တွေ ဘယ်လောက်ကျန်သေး တယ်ဆိုတာ ပြရသေးတာပေါ့ကွာ။ ငါတို့မှာ သူတို့သဲလွန်စပေးခဲ့တဲ့ စာရွက်နှစ်ရွက်ရှိတယ်”

“အင်း . . . ”

“အဲဒီ သဲလွန်စပေါ် အခြေခံပြီး မရရအောင် လိုက်ရှာမယ်ကွာ ၊ ပြီးရင် မင်္ဂလာပွဲအစီ ရအောင် ပြန်ခေါ်လာမယ်။ ဒီမှာကျန်ခဲ့တဲ့ မင်္ဂလာ ကိစ္စတွေကတော့ နုနုရဲ့ယုယုကို ဆက်လုပ်ခိုင်းထားခဲ့မယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

“အိုကေကွာ . . . မင်္ဂလာပွဲကို လုံးဝ အပျက်မခံဘူး။ ရက် မရွေးဘူး။ နောက်မဆုတ်ဘူး။ မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပြီး မရရအောင် ပြန် ခေါ်ခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ပြီ . . . ”

နောက်တော့ ဦးကျော်ခေါင်နှင့် ဦးထိပ်တင်တို့နှစ်ယောက်မှာ ငယ်မူငယ်သွေးတွေ တက်ကြွပူနွေးရင်း ဖန်ခွက်ချင်း တိုက်လိုက်ကြတော့ သည်။

ပူရှိန်းရှုတသော အရသာကို နှစ်ယောက်လုံးခံစားရင်း ဖန်ခွက် တို့ကို ကိုယ်စီပြန်ချကာ . . .

“ထိပ်တင်ရာ . . . ငါကတော့ အလောင်းစည်သူမင်းကြီး ပြော ခဲ့တဲ့စကားအတိုင်းသာ ပြောလိုက်ချင်တော့တယ်”

“ဘယ်လိုလဲ . . . ”

ဦးကျော်ခေါင်က လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါ မြှောက် ရင်း . . .

“ငါတို့ မအိုသေးပါဘူးလို့”

ဒီလိုနှင့် . . .

မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတာတောင် ခိုးပြေးတဲ့အရသာကို သိချင်ပါသည်ဆိုသော၊ တကယ်လည်း ခိုးပြေးသွားခဲ့သော စုံတွဲတစ်တွဲနှင့် . . .

ငယ်သူငယ်ချင်း ‘စ’ တူ ပေါင်းသင်းခဲ့သူ အဖေနှစ်ဦး၏ စိန်ပြေးတမ်း (သို့) တူတူရေဝါး ကစားပွဲလေးတစ်ပွဲက အမှတ် မထင် သမိုင်းမဝင့်တဝင်လေး ဖြစ်ပွားလာပါတော့သည်။

ရှစ်နာရီမှ ရှစ်နာရီခွဲကြား ထွက်သောရထား။
ဒီလောက်ဆို ပထမအဆင့်အနေနှင့် သူတို့နှစ်ဦး ဘာလုပ်ရမည်ကို သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။
ကလေးတွေ ပြောစကားနှင့် ပြောရလျှင်တော့ 'စတွေ့ပြီပေါ့'။

• • •

မနက် (7:00) နာရီသာ ရှိသေးသော်လည်း ဦးထိပ်တင်နှင့် ဦးကျော်ခေါင် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ရောက်နေပါပြီ။ သူတို့ အချိန်ဖြုန်းလို့ မဖြစ်။ မင်္ဂလာရက်က ဒီနေ့အပါ ကြားထဲ၌ ခြောက်ရက်သာ ကျန်တော့၏။ ဒီတော့ အမြန်ဆုံး လိုက်ရပေမည်။

ဘူတာထဲ ဝင်ဝင်ချင်းပင် ဦးထိပ်တင်က စကြွန်လက်မှတ် ရောင်းသူ ဝန်ထမ်းထံ ပြေးသွားကာ . . .

"8:00 နာရီကနေ 8 နာရီခွဲကြား ထွက်တဲ့ရထားက ဘယ်ရထားလဲဗျ"

ရှယ်တူလောက်ရှိမည် ထင်ရသော်လည်း ဝန်ထမ်းက ထုံးစံအတိုင်း ရှုတည်တည်မျက်နှာထားနှင့် . . .

"8 နာရီ 8 နာရီခွဲကြားမှာက ရထားတစ်စီးထဲ ထွက်တာမဟုတ်ဘူးဗျ။ လေးစီးထွက်တာ"

ဦးထိပ်တင်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိသွားသည်။ ထင်သလောက်လွယ်မည့် အလားအလာ မတွေ့ပါလား။ ဦးထိပ်တင်က မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုရင်း ထပ်မေးသည်။

"ဘယ်ရထားတွေလဲဗျ"

"မန္တလေးတစ်စီး၊ နေပြည်တော်နှစ်စီး၊ ရွှေညောင်တစ်စီးထွက်တာ။ ခုနစ်နာရီခွဲဆို လက်မှတ်စရောင်းတော့မှာ ဟိုမှာ လက်မှတ်ဝယ်မယ့်သူတွေတောင် တန်းစီနေကြပြီ"

ထိုလူ ညွှန်ပြရာဆီ သူတို့ လှမ်းကြည့်မိတော့ ဟုတ်သည်။

IV

ချန်ထားခဲ့သော သဲလွန်စစာရွက်မှာ ဂျာနယ်အချို့နှင့် ပဟောဠိစာအုပ်အချို့တွင် တွေ့ရသော စကားလုံးပဟောဠိ (Puzzle) လိုလို ဘာလိုလိုဖြစ်သည်။

Yangon ဟု စရေးထားပြီး နောက်ကွပ်လပ်တွေအတွက်တော့ (u, i, u, k) ဟု စကားလုံးလေးလုံးသာ ထည့်ပေးထားသည်။ ဒါဆိုလျှင် ကျန်သည့်စကားလုံး ဆက်သွယ်မှုတွေကို သူတို့လူကြီးနှစ်ဦး ရှာရမည်ဟူသည့် သဘောပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ဦးလည်း ဒီလောက်ခုံးမဝေးပါ။ အောက်ဆုံးမှ (8:00 to 8:30) ဟူသော စာကြောင်းနှင့် အပေါ်ဘက်မှ အမှတ်အသားတစ်ခုကို ကြည့်ရုံဖြင့် ဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်သည်။

မျဉ်းတစ်ကြောင်းပေါ် ယခုကဲ့သို့ အပိုင်းပိုင်းဖြတ်ထားသလို အမှတ်အသားတွေ လုပ်ထားသည်ကား . . .

ပထဝီသင်ဖူးသူ (သို့) မြေပုံလေ့လာဖူးသူတိုင်း သိသည်။ ဒါသည် မီးရထားလမ်းကိုပြထားခြင်း။ ဒီတော့ အောက်မှ 8:00 to 8:30 နှင့် ဆက်စပ်လိုက်လျှင် အဖြေက ရှင်းပါသည်။

လက်မှတ်ရောင်း ကောင်တာရှေ့၌ တန်းစီသူတွေပိုင် တော်တော်များနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူတို့ ဘာလုပ်ရမည်လဲ။ လေးစီးလုံး လက်မှတ်ဝယ်ရမည်လား။ ဒါတော့ မဖြစ်တန်ရာ။ စာရွက်ထဲမှာလည်း ဘာမျှ ထပ်မရေးထား။ ဒါသည် သူတို့နှစ်ဦးကို လှည့်မယ့် လှည့်ကွက်လား။ လက်မှတ်မှားဝယ်ပြီး ပါသွားလို့ကတော့ တိုင်ပတ်သွားမည့်သဘော ရှိသည်။

ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ရပ်၍ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ဦးကျော်ခေါင်က ဘူတာ အပြင်တစ်နေရာမှ မြင်ကွင်းတစ်ရပ် လှမ်းမြင်သည်။ အဲဒါက အန်စာတုံးခေါက်တမ်း ကစားနေသော ကလေးလေးနှစ်ယောက်။

ချက်ချင်းပင် ဦးထိပ်တင်ကို ပခုံးနှင့်လှမ်းတိုက်ကာ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ထိပ်တင် . . . ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

“ဘာလဲ”

ဦးထိပ်တင်က ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ ဦးကျော်ခေါင် မေးငြေရာဆီ လှမ်းကြည့်ကာ . . .

“ဟိုကလေးနှစ်ယောက်ကို ပြတာလား”

“အေးလေ . . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မင်းနဲ့သိလို့လား”

“မင်းအဘကြီး ငါနဲ့သိရမှာလား။ တော်တော်ဝေးတဲ့ကောင်။ အဲဒီ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ပြတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကစားနေတဲ့ လက်ထဲက အန်စာတုံးကို ပြတာ”

ဦးထိပ်တင် တစ်ချက်တွေဝေသွားသည်။ ဦးကျော်ခေါင်ဆိုလိုချက်ကို စဉ်းစားလိုက်ဟန်တူပါ၏။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါင်းလာသည့် တစ်ယောက်သဘော တစ်ယောက်နားလည်သူပီပီ ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်လိုက်ကာ . . .

“ဘာလဲ . . . မင်းက အန်စာတုံးနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချင်လို့လား”

အေး . . .

ဦးထိပ်တင် ထပ်စဉ်းစားလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ . . .

“ပိုနေတဲ့ (၅) နဲ့ (၆) ကရော . . .”

“ဖယ်ထားလိုက်ကွာ။ (၁) နေ (၄) အထိပဲယူမယ်”

“ပြီးရော . . .”

ထို့နောက်တော့ သူတို့နှစ်ဦး အန်စာတုံးခေါက်နေသော ကလေးတွေဆီ သွားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဦးကျော်ခေါင်က ကလေးနှစ်ယောက်ထံ မုန့်ဖိုးပေးကာ အန်စာတုံးကို ခဏငှားသည်။ အန်စာတုံးရပြီးချိန်တွင် သူတို့နှစ်ဦးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြတော့သည်။ အဲဒီဇာန်မှာ . . .

“ထိပ်တင် မင်းခေါက်မှာလား၊ ငါခေါက်ရမှာလား”

“မင်းပဲ ခေါက်ကွာ”

ရန်ကုန်ဘူတာကြီး၏ ပြင်ပတစ်နေရာတွင် မကြီးငယ်နှင့် လူငယ်သန့် လူကြီးနှစ်ဦး အန်စာတုံးခေါက်တမ်း ကစားနေပုံက တွေ့မြင်ရသူအဖို့ အတော် ကြောင်တက်တက်နိုင်လှပေမည်။ ဒါပေမဲ့လည်း တောတိုင်။ ဆုံးဖြတ်ခက်နေသော ကိစ္စအချို့တွင် ကလေးဆန်လိုက်ခြင်းသည် လူကြီးဆန်ဆန် တွေးတောခြင်းထက် တစ်ခါတစ်ရံ ပိုပြီး ထိရောက်မှုရှိနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကလေးများကစားသလို ဦးကျော်ခေါင်က အန်စာတုံးကို လက်မှာထည့်ရင်း အနည်းငယ် ခလောက်ကာ ပစ်ချလိုက်သည်။

အန်စာတုံးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း (၆) ကျ၏။

နောက်တစ်ခါ ထပ်ခေါက်သည်။ ဒါလည်းပဲ (၆)။

တတိယမြောက်တွင်တော့ ဦးထိပ်တင် စိတ်မရှည်တော့စွာ အန်စာတုံးကို ဆွဲယူရင်း တစ်ချက်နှစ်ချက်လှုပ်ကာ ပစ်ချလိုက်တော့ . . .

အန်စာတုံးလေးက လိမ့်ကာလိမ့်ကာနှင့် . . .

ပထမ (၄)၊ နောက် (၅)ကိုကျော်ကာ (၃)။ ပြီးတော့ နှစ်ဖွင့်

မြောက် မျက်နှာပြင်တွင် အန်စာတုံးက ရပ်သွားပါ၏။ ပြီးသွားလေပြီ။ မှန်သည်မှာသည်၊ ကောင်းသည်ဆိုးသည်၊ ကံကြမ္မာ အကျိုးအကြောင်း၊ အဆိုးအကောင်း အားလုံးသည် ထိုနံပါတ် (၂) ဟူသော ဂဏန်း၏ အရှိန်အဝါပေါ်မှာ။

ရှင်းရှင်းလေးပါ။

(8:00 မှ 8:30) အတွင်း (8:10) တွင် ဒုတိယမြောက် ထွက်မည့် ရန်ကုန်-နေပြည်တော်ရထား၏ လက်မှတ်ကို ဝယ်လိုက်ကြရုံသာ။ ပဟေဠိ၏ ဆိုလိုချက်နှင့် ကိုက်ညီသည်လား၊ မညီဘူးလား။

သူတို့ သား/သမီး နှစ်ဦးစီးသွားသော ရထားသည် ဒီရထား လား။ သူတို့ မသိနိုင်တော့။

ဒါပေမဲ့ သားနှင့်သမီးကို လိုက်ရှာမည့် အဖေနှစ်ဦးအတွက် ကံ ကြမ္မာကြီးကပေးတာတော့ ဒီဂဏန်းသည်ပင်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဦးကျော်ခေါင်နှင့် ဦးထိပ်တင်တို့နှစ်ယောက် မှာ ရထားလက်မှတ်တန်းစီနေသော လူအုပ်ကြီးနောက်သို့ ပါဝင်တန်းစီ လိုက်ပါတော့သည်။

လက်မှတ်ဝယ်ပြီးသွားတော့ (၈) နာရီထိုးတော့မည်။ နှစ်ယောက် သား ခရီးဆောင်အိတ်ကိုယ်စီဆွဲရင်း စကြိုနံသို့ အလျင်မြန် ဆင်းလာခဲ့ပါ ၏။ ပြီးတော့ ရထားဆိုက်ထားရာသို့ သွားကာ အထက်တန်းတွဲတစ်တွဲ ပေါ် တက်လိုက်သည်။

တွဲပေါ်၌ လူပင် တော်တော်စုံနေပါပြီ။ ဦးထိပ်တင်က ပြတင်း ပေါက်ဘေးတွင် ထိုင်သည်။ ဦးကျော်ခေါင်က အတွင်းဘက်။ သူတို့နှစ်ဦး ရှေ့တွင် နံပိုင်ရှင်တွေ မလာသေး။ ဘေးမျက်နှာချင်းဆိုင် လေးနံကလည်း လောလောဆယ် လွတ်နေသည်။ ခရီးသွားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မိမိတို့ ၏ ရှေ့နောက်ဝဲယာ ဘယ်သူတွေရောက်မလဲ သိချင်စိတ်ဖြင့် အကဲခတ် စောင့်ကြည့်နေခိုက်။

“ထိပ်တင် ငါတစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်ကွ။ အခု ငါတို့လုပ်နေတာ

တွေအကုန်လုံးက ကလေးများ ဆန်နေလားလို့”

ဦးကျော်ခေါင် စကားကြောင့် အပြင်ကိုငေးနေသော ဦးထိပ်တင် လှည့်ကြည့်ကာ . . .

“ဒါဆို မင်းက လူကြီးဆန်ဆန် အရှက်ကွဲခံချင်လို့လား”

“ဟာ . . . အဲလိုတော့ ဘယ်အဖြစ် ခံချင်မလဲကွ”

“အေး . . . အဲဒါဆို ဘာမှပြောမနေနဲ့။ သားသမီး ခိုးရာလိုက် သွားလို့ မိဘတွေက စုံစမ်းတာ လိုက်ရှာတာ ထုံးစံပဲ။ ငါတို့မှ လိုက်ရှာ တာမဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ငါတို့ အလှည့်တုန်းကရော မိဘတွေက လိုက်ရှာ တာပဲမဟုတ်ဘူးလား”

ဦးထိပ်တင်၏ အပြောကြောင့် ဦးကျော်ခေါင် ငြိမ်သွားသည်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပေသည်။ သူတို့အလှည့်တုန်းကလည်း မိဘတွေမှာ ဒါသမျှရည် အလျှံပယ်နှင့် ပူလောင်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ဒါပေမဲ့ သူတို့တုန်းက မိဘသဘောမတူလို့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ခိုးပြေးခြင်း။ ယခု သားတွေ သမီးတွေ အလှည့်ရောက်မှပဲ သဘောတူသည့်ကြားထဲက အရသာသိချင်လို့ဆိုကာ ခိုးပြေးခြင်းသည် ထူးရင်ထူး၊ မထူးရင် ရူးလို့ မေပဲဟု သာ တွက်ရတော့မည်။

ထိုစဉ် ဆူညံဆူညံ အသံများကြောင့် အတွေးကိုရပ်ကာ ကြည့် လိုက်မိစဉ် ကျောပိုးအိတ်ကိုယ်စီလွယ်ရင်း တက်လာကြသော လူငယ် အချို့၊ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်၊ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်။ ပုံစံတွေ ကြည့်ရတာတော့ ရန်ကုန်သူ၊ ရန်ကုန်သားတွေ ဖြစ်ပုံရသည်။

အနီးရောက်မှ ကြည့်မိတော့ ကျောပိုးအိတ်ကိုယ်စီလွယ်ထား သည့်အပြင် ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေးအကုန်လုံး ဖိနပ်ဆင်တူဝတ် ထားသေး၏။ ပြီးတော့ ဘာတံဆိပ်မှန်းမသိသည့် လက်ပတ်ကြိုးဆင်တူ ကိုလည်း ညာဘက်လက်တိုင်းတွင် ဝတ်ထားသေးသည်။

သူငယ်ချင်းတွေပဲလား၊ ချစ်သူစုံတွဲတွေပဲလား မသိ။ မော့ညှို့နေမှ တွေ့မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ စနောက်ရယ်မောရင်း တက်လာ

ကာ ဦးကျော်ခေါင်၏ တစ်ဖက်ခြမ်း မျက်နှာချင်းဆိုင် လေးခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတော့မှ . . .

ဦးထိပ်တင် နှာခေါင်းရှုံ့မိသွားလေပြီ။ သားယောက်ျားလေး မွေးထားသူပင် နှာခေါင်းရှုံ့မိသွားရကာ သမီးမွေးထားသူ ဦးကျော်ခေါင်မှာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့။

နေပုံထိုင်ပုံ အမြင်မတော်သည့်အပြင် ဝတ်ဆင်ထားကြတာတွေက စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ခေတ်ဆန်လွန်းလှ၏။ ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်မှာ အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ ကား . . .

ဦးကျော်ခေါင် မျက်လုံးကိုလွှဲရင်း တွေးမိသွားသည်။

“ဪ . . . ငါတို့တွေ အခုမှ ကမ္ဘာဦးအစကို ပြန်ရောက်နေကြတာပါလား။ သစ်ရွက်ဖုံးသည့် ယဉ်ကျေးမှုကပင် ချစ်ဖို့ကောင်းဦးမည်ထင်သည်။ အခုဟာက . . .

လန်းတော့ လန်းကြပေါ့ကွယ်။ မလန်စေနဲ့ပေါ့။ ပြီးတော့ မလွင့်ပါစေနဲ့လို့လည်း ဆုတောင်းပါတယ်”

ဦးထိပ်တင်ကတော့ မြင်ကွင်းတို့ကိုကြည့်ရင်း ဆရာတော် ဦးဇောတိက၏ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှ စာသားအချို့ကို သတိရမိသည်။

“ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးဆိုတာ ဘာလဲ?”

ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးဆိုတာ လူတစ်ယောက်မှာပါတာ အကုန်လုံးပဲလို့ ဆိုပါတယ်။ ရုပ်ရည်ကလည်း ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးထဲမှာ ပါတယ်။ ဆံပင်ဖီးပုံကလည်း ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးထဲမှာ ပါတယ်။ အဝတ်အစား ဝတ်ပုံကလည်း ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးထဲမှာ ပါတယ်။ ပြောပုံဆိုပုံ၊ နေပုံထိုင်ပုံ၊ လမ်းလျှောက်ပုံ၊ ပြုမူကျင့်ကြံပုံ၊ လူအများနဲ့ ဆက်ဆံပုံအားလုံး ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးထဲမှာ ပါတယ်။

ဆံပင်ကို ကောက်ပြီးဖွထားသူရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးနဲ့ ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖီးထားတဲ့လူရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး မတူဘူး။ လူ

တစ်ယောက်ရဲ့ ဆံပင်ပုံစံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို အကဲခတ်ထုံးရတယ်။ ထို့အတူပဲ . . . အင်္ကျီ အရောင်အသွေးအမျိုးမျိုး၊ အကွက်အမျိုးမျိုးကို ဝတ်ထားတာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လက်ရှိအခြေအနေမှာ ဒီနေ့၊ ဒီအချိန်၊ ဒီလူရဲ့ စိတ်အခြေအနေကို ခန့်မှန်းလို့ရတယ်။

ထို့အတူပဲ စကားပြောပုံကလည်း လူရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးထဲမှာပါတယ်။ စကားလုံးအသုံးအနှုန်းက စရိုက်သဘာဝကို ထင်ဟပ်ပြတယ်။ စကားလုံး ရိုးရိုးသုံးတဲ့ လူရဲ့စိတ်အခြေအနေနဲ့ ခေတ်စကားများသုံးတဲ့ လူရဲ့ စိတ်အခြေအနေချင်း မတူဘူး။ ဘဝကို လေးလေးနက်နက် သဘောထားပုံချင်း မတူဘူး။

ဘန်းစကား သိပ်ဆန်တဲ့စကားကို မပြောပါနဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို ပျက်စီးစေတယ်။ သိပ်ပြီး ခေတ်ဆန်လွန်း၊ ကလက်လွန်းတဲ့ မသပ်မရပ်ဖြစ်နေတဲ့ အဝတ်အစားကို မဝတ်ပါနဲ့။ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို ထိခိုက်ပါတယ်” တဲ့။

ထိုစာသားအချို့ကို သတိရရင်း ဦးထိပ်တင် ခေါင်းဆတ်မိသည်။
ပြီး စိတ်ထဲမှ . . .

“ဪ . . . ကိုယ့်ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ကိုယ်ဖျက်စီးနေကြတာပဲ”

ပိုဆိုးသည်က ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ သူတို့နှင့် တစ်တန်းတည်းထိုင်နေတာမဟုတ်။ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်မှာသာ သူတို့နှင့် တစ်တန်းတည်းဖြစ်၍ ထိုမိန်းကလေးတွေကတော့ ယောက်ျားလေးတွေ၏ ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာဖြစ်သည်။

ဒီတော့ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်နှင့် ခေတ်လွန် အဝတ်အစားတွေအောက်မှ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ မျက်စောင်းထိုး။ ရှေ့ခုံကတော့ ယခုအချိန်အထိ လူလွတ်နေသေးသည်။ ရထားထွက်လို့မှ ပိုင်ရှင်ရောက်လာလျှင်တော့ ရှေ့ခုံပြောင်းထိုင်ရန် စဉ်းစားမိသည်။

(၈) နာရီ (၅) မိနစ်။

ရထားထွက်ပေတော့မည်။ speaker မှ ရထားထွက်တော့မည် ဖြစ်ကြောင့် သတိပေးနေပြီ။ မကြာလိုက် . . .

ဥဩဆွဲသံကို ကြားရ၏။ နောက် . . .

နေပြည်တော်သို့ ထွက်မည့် ရထားကြီးဆီမှ နောက်ဆုံးအကြိမ် သတိပေးဥဩသံအဆုံး . . .

ဦးကျော်ခေါင်နှင့် ဦးထိပ်တင်တို့၏ ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်လှပြည့် ခင်မှာပင် အပေါက်ဝဆီမှ ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုနှင့်အတူ . . .

ဦးကျော်ခေါင် ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်ကာ ရထားတွဲပေါ် ဝှေ့ ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်နေရာမျှ ခုံလွှတ်မရှိတော့။

သွားပေပြီ။ သူတို့မြင်ရသည်ကား မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက် လာနေသော ရသေ့ကြီးတစ်ပါးနှင့် လူတစ်ယောက်။

ရသေ့ကြီးမှာ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်လောက်သာ ရှိမည်ဟုထင် ရပြီး အညိုရောင်ဝတ်ရုံကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ထားသည်။ ညာလက်တွင် ယပ်တောင်ကိုကိုင်ကာ ဘယ်လက်မှာတော့ ပုတီးတစ်ကုံး ပတ်ထားပါ ၏။ ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်သည်။ ထူးခြားသည်ကတော့ ထိုရသေ့သည် ဒေါက်ရှာဆောင်းထားသော ရသေ့မဟုတ်ဘဲ ခေါင်းတုံးမကျ၊ ခေါင်းတုံး ဆံဒေါက်မကျနှင့် ထူးထူးခြားခြား ရသေ့တစ်ပါးဖြစ်လေသည်။

နောက်မှ လူကတော့ ဒကာဖြစ်မည်ထင်ရကာ လက်ဆွဲအိတ် တစ်လုံးကို ဆွဲ၍ ပါလာသည်။

သံသယဖြစ်စရာ မလိုပါ။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး၏ ရည်ရွယ်ချက် မှာ ပျက်စီးသွားပါပြီ။ မကြာခင် ရှေ့မှ ထိုင်ခုံနှစ်လုံးမှာ နေရာလွတ်ရှိ မည် မဟုတ်တော့။

“ဘော် . . . ”

ရထားထွက်ပြီ။

မင်းတစ်ခါပြီးရင် ကမ္ဘာတစ်လုံး ပျက်စီးမယ်ဆိုပါစို့
ကိုယ်ခြေချစရာ ကမ္ဘာမရှိရင်နေ
မင်းအပြုံးလေးကိုပဲ လှသထက်လှအောင်
ဆက်ပြုံးပါ။

V

ရထားကြီးက လှုပ်လီယိမ်းနွဲ့ကာ ဘူတာတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်လာပါ၏။ ပြေလျော့လျော့ဖြစ်နေသော ဖိနပ်ကြီးအား ကျွန်တော် ပြင် နည်းရင်း မတ်တတ်ထရပ်မိသည်။ စတော်ဘယ်ရီနဲ့သင်းသော မနက်ခင်း နီစွတ်စွတ်အောက်ဝယ် မိုးပြာရောင် အနွေးအကျီလေးနှင့် သူမကတော့ လှချင်တိုင်း လှနေသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလှဆုံးအချိန်ဟာ ဘယ်အချိန် မှန်း မသိသော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ အိပ်ရေးမဝတာနှင့် ကပိုကရီ လှနေသော ယခုအလှကို စာရင်းပေးမိသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ သူမ သည် ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် လှနေသည်သာ။

ဘူတာတွင်း၌ ဝဏ္ဏနှင့် သူသူတို့ ရောက်နေကြပြီလားမသိ။ ကြိုတင် အကြောင်းကြားထားသည့်အတွက် လာကြိုမှာတော့ သေချာ သည်။ ကျွန်တော် အဝတ်အိတ်နှစ်အိတ်အားဆွဲရင်း အဝလျှောက်သွား

တော့ သူမက ကျွန်တော့်အကျီစကို ဆွဲကာ နောက်မှ ဝါလာသည်။ အပေါက်ဝတွင် ဆင်းမည့်ခရီးသည်တို့ဖြင့် စည်ကားနေပါ၏။

မကြာပါ။ ရထားကြီးက တုံ့နှေးတုံ့နှေးလုပ်ကာ ရပ်သွားပါတော့ သည်။ ယခု ဘူတာတွင်းတော့ ရှေ့ဘူတာများလို ဈေးသည်တွေ အုံလိုက် ကြီး ရောက်မလာတော့။

ထို့အတွက်ကြောင့် အေးဆေးစွာပဲ ရထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက် သည်။ ဘူတာ သမံတလင်းနှင့် ခြေထောက် တွေ့တွေ့ချင်းမှာပင် . . .

“ဟေ့ကောင် . . . မဟော်”

“လေပြေ . . . ”

အားရဝမ်းသာ အော်ဟစ်သံတို့ကြောင့် ကြည့်မိသည်တွင် သူ တို့ရပ်နေရာဆီသို့ ပြေးလာနေသော ဝဏ္ဏနှင့် သူသူ။

“ဟယ် . . . သူသူ . . . ”

အနားရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်ရင်အုံလေးက သူသူ့ကို ဆီးဖက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဝဏ္ဏကတော့ သူမတို့လို မဖက် ခြစ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဝမ်းသာနွေးထွေး အပြုံးတွေနှင့် တစ်ဦးလက်ကိုတစ်ဦး ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိပါ၏။

ကျောင်းပြီးကတည်းက ကွဲသွားကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေမို့ ယခု လို ပြန်တွေ့ကြတော့ ပြောမပြတ်အောင် ဝမ်းသာနေကြသည်။ ပြီး အတန်ကြာအောင် လေးဦးသား စကားမဆိုမိကြ။

ဒါပေမဲ့ မကြာပါ။ ကျောင်းကတည်းက ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ လုပ်တတ်လွန်းသော ဝဏ္ဏက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ မချီမချင် ပြုံးလာ သည်။ ပြီးတော့ လေပြေကိုပါ သိမ်းကျုံးကြည့်ရင်း . . .

“ဘယ်လိုလဲကွ . . . ” ခိုးပြေးတဲ့အရသာကို သိပြီလား။

ဝဏ္ဏစကားကြောင့် ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်ရင်အုံလေးမှာ ရဲအန် ရှက်သွားသည်။ ပန်းရောင်သွေးရောသွားသော ချစ်သူမျက်နှာပေါ်လေး ကို ကျွန်တော် ပွပ္ဖယယကြည့်ရင်း . . .

“ဘယ်သိဦးမလဲကွ။ အခုမှ အစပဲ ရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ . . . နော်”

စကားအဆုံး ‘နော်’ ဟူ၍ သူမဘက်လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်ကြောင့် . . .

‘ဘာဖြစ်တယ်’ ဟုဆိုကာ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ကို ကိုက်ရင်း ကျွန်တော့်ဗိုက်ကို ဆွဲဆိတ်သည်။ မျက်နှာကိုမဲ့ရင်း တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသော ကျွန်တော့်အားကြည့်ကာ ဝဏ္ဏနှင့်သူသူက ရယ်ပါ၏။ ပြီး ဝဏ္ဏက ဟန်ပါပါဖြင့် မျက်နှာကိုမော့ရင်း . . .

မင်းတို့က အခုကတည်းက ဒီလိုကြီးလားကွ။ ငါ့မိန်းမ သူသူဆိုရင် အခုအချိန်အထိ ငါ့ကို မော်မကြည့်ရဲသေးဘူး။

“ကြည့်လို့ရမလား . . . နင်က ဂျပုကိုး”

လေပြေက ပက်ခနဲပြန်ပြောသည်ကြောင့် ဆောင့်ကြားကြားလုပ်နေသော ငနဲသားမှာ မအီမလည်ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်လည်း ဝဏ္ဏက သူသူနှင့်ယှဉ်လျှင် ပုယောင်ယောင်ဖြစ်နေသည့်အတွက် ပြန်မပြောသာ။ ဒါတောင် . . .

“ငါက ပုချင်လို့ပုတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့။ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် (Row) တင်ချင်လို့ ပုပေးထားတာ။ လမ်းတွဲလျှောက်ရင် သူများတွေအမြင်မှာ ဝဏ္ဏက သူအရပ်ပုပေမဲ့ သူ့ထက်အရပ်ရှည်တဲ့ မိန်းမကို ရအောင်ယူနိုင်တယ်။

သူ့မိန်းကလည်း တန်းတူ အရပ်ရှည်ရှည် ယောက်ျားကို မယူဘဲနဲ့ ဝဏ္ဏလို ပုပုဖြောင့်ဖြောင့် ယောက်ျားမျိုးကိုမှ ရွေးယူတယ်။ ဒါကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် . . . ဪ . . . သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သိပ်ချစ်ကြပါလားဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးဝင်သွားအောင် ယူထားတာ။ ငါလည်း ဂုဏ်တက်တယ်။ ငါ့မိန်းမကိုလည်း (Row)တင်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ”

“ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

ဘယ်ဘက်ရင်အုံလေးက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ကာ လက်ခါရင်း ပြော

သည်။ သူသူကတော့ စကားနည်းသူပီပီ ပြုံး၍သာ နေပါ၏။ ထူးဆန်းကသားမှာ ဘူတာတွင်းမှထွက်၍ နီးစပ်ရာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဦးတည်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ညက တစ်ညလုံး ရထားပေါ်၌ အချိန်ကုန်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဗိုက်တို့ ဆာလှပြီမဟုတ်ပါလား။ ဆိုင်တွင်းကို ဆောက်တော့ ဒေသထွက်စားစရာအချို့ကို အရင်ဆုံး မှာဖြစ်သည်။

အရင်ကတည်းက အကြိုက်ဆုံးအစားအစာ စာရင်းဝင်တွေစို့ ဆောက်လာတော့ အားရပါးရ စားဖြစ်သည်။ လေပြေမှာလည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ ခေါင်းမဖော်တမ်းစားနေသည်။ အားရပါးရစားနေသော လေပြေမှိုင်းလေးအား ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်စိတ်၌ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးဖြစ်ပါ၏။

“ဒါဟာ ခိုးပြေးခြင်းရဲ့ အရသာလား”

ဟုတ်သည်ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ခုံမင်မိပါသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဝဏ္ဏဆီမှ ထောပနာပြသကို ကြားရ၏။

“အဲဒါပဲကွ။ တူနှစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာ နေရနေရတို့၊ ထမင်း၊ ရှည်ပဲ လျက်ရလျက်ရတို့ဆိုတာ အလကားပြောတာ။ ဘယ်သူမှ မနေနိုင်ဘူး။ အခုပဲကြည့်ပါလား။ ခိုးပြေးလာတာဖြင့် နှစ်ရက်မပြည့်သေးဘူး။ စားနေကြတာ စူဇကာပုဏ္ဏား ဝင်စီးနေတဲ့အတိုင်းပဲ”

စားနေရင်းတန်းလန်း လေပြေဆီမှ ‘ခွီး’ခနဲ အသံထွက်လာပြီး ကျွန်တော်ကတော့ ‘ခွေးသား’ ဟု ဆဲရေးဖြစ်သည်။ သူသူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရယ်နေ၍သာ . . .

“သိပ်ရယ်မနေနဲ့ဦး။ မျက်နှာကြီး ပျောက်ကျလာဦးမယ်။ အခုတောင် တော်တော်ရဲနေပြီ”

နီဆွေးဆွေးဖြစ်နေသော မျက်နှာအားကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်ကြောင့် . . .

“အဲဒါ မင်းတို့မကောင်းတာကွ။ မင်းတို့လုပ်လို့ ငါ့မိန်းမအပေးမိပြီး မျက်နှာရဲနေတာ”

သူသူက ဝဏ္ဏအား မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဆိုင်ကယ်စီးလာရတော့ လေတိုးလို့လား”

မသိနားမလည်စွာ သူသူအားကြည့်ရင်း လေပြေမေးတော့ ..

“ဘယ်ကလာ . . . မနက်ကတည်းက . . . ”

“ဝဏ္ဏ . . . နင်နော်”

သူသူက အော်ကာ တားသည်ကြောင့် ကျွန်တော် အခြေအနေ တစ်ခုကို သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် . . .

“လုပ်စမ်းပါဦးကွ။ ဘယ်လို အအေးမိလို့လဲ”

“မင်းတို့ကိုကြုံဖို့ ငါ့မိန်းမ စောစောစီးစီး ရေထချိုးတာကွာ ..”

“ဒါများဟယ် . . . ထူးဆန်းတာမှတ်လို့။ ရေများချိုးလို့ အအေး

မိတာပဲ”

ဝဏ္ဏစကားမဆုံးခင် လေပြေက သူမထင်မြင်ချက်ကို ဝင်ပြော ၏။ ဝဏ္ဏက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ခေါင်းကိုယမ်းရင်း . . .

“ရေအေးချိုးလို့ အအေးမိရင် ငါလက်ခံတယ်။ အခုဟာက လုံးဝ မအေးတဲ့ ရေကိုချိုးပြီး အအေးမိသွားတာကို ငါ အံ့သြနေတာ”

“ဝဏ္ဏ . . . ”

ရှက်အမ်းအမ်းပုံစံဖြင့် တားသေးသော်လည်း အရှိန်ရနေပြီဖြစ် သည့်အတွက် မရတော့။ ကျွန်တော်နှင့် လေပြေမှာလည်း အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားသွားရသည်။

“လူကြီးတွေပြောတာ မင်းတို့ ကြားဖူးမှာပေါ့။ အခုလို ဆောင်း ရာသီ အေးတဲ့အချိန်ရေချိုးရင် ပထမဆုံး ကိုယ်ပေါ် လောင်းလိုက်တဲ့ တစ်ခွက်ပဲ အေးပြီး နောက်လောင်းတဲ့ခွက်တွေက သူ့အလိုလို နွေးပြီး အဆင်ပြေသွားတယ်ဆိုတာလေ . . . ”

“အေး . . . ကြားဖူးတယ်”

စကားဝင်ထောက်သောကြောင့် သူသူ၏မျက်စောင်းဒဏ်ကို ခံရသည်။

“အဲဒါကို ငါ့မိန်းမက ဘယ်လိုလုပ်တယ် မှတ်လဲ။ အဲဒါကို ဆိုတဲ့ ပထမဆုံးခွက်ကို ကိုယ်ပေါ်မလောင်းဘဲ ဘေးပက်ထုတ်ပြီး ဖူး တယ်ဆိုတဲ့ ဒုတိယခွက်ကစပြီး ခေါင်းပေါ်က လောင်းချိုးပစ်လိုက်တာ ဟာ။ ကံကောင်းလို့ လေမဖြတ်တယ်”

ဝါးခနဲ အော်ရယ်မိကြသည်။ သူသူလည်း ရှက်တက်တက် အမူ အရာဖြင့် ရောယောင်ကာ လိုက်ရယ်သည်။ ယခုမှ အမှန်တကယ်ရဲသွား သော သူသူမျက်နှာအား ကြည့်ရင်း . . .

“အေးကွ . . . အရင်ကတည်းက တိုင်းရင်းသူပီပီ ပါးနှစ်ဖက် ချောတဲ့အပြင် အခုမျက်နှာတစ်ပြင်လုံးပါ ရဲလာတော့ မျောက်ဟိုဟာနဲ့ တောင် သွားတူတယ်”

“ဘာပြောတယ် . . . ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ရင်း ‘ဘာပြောတယ်’ ဟုဆိုကာ လက်တွင်လုံးချေထားသော တစ်ရှူးဖြင့် လှမ်းပေါက်၏။ ဒါကို လေပြေက . . .

“သူသူနော် . . . သူများ ဟိုဒင်းဟိုဟာကို ရာရာစစ”

ခပ်တည်တည်ဆိုသော လေပြေကိုကြည့်ရင်း သူသူက မျက် စောင်းတစ်ချက် လှမ်းထိုး၍ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ကာ . . .

“အခုမှ သိပ်သည်းပြမနေနဲ့။ အမြင်ကပ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ ကျောနပ်ရင် ဝဏ္ဏကိုပြန်ပေါက်။ ရော့ . . . တစ်ရှူးဘူး”

ပြောင်ချော်ချော်အမူအရာဖြင့် ရှေ့ထိုးပေးလာသော တစ်ရှူး ဘူးအား ကြည့်ရင်း . . .

“မပေါက်နိုင်ပါဘူး။ နင့်လူ ဂျပုကိုများ”

ကျွန်တော် ဟက်ခနဲ ရယ်ဖြစ်သော်လည်း ဝဏ္ဏကတော့ အီ လည်လည်ကြီးဖြင့် ခွေးအကြီး လှည်းကြိတ်သလို တအီးအီးရယ်သည်။ အရယ်ဆုံးတော့ ဝဏ္ဏက လက်စားချေသည့်သဘောနှင့် . . .

“စားပြီးရင်လည်း သွားကြမယ်။ မင်းတို့က အခုမှ ခိုးပြေးလာ

ကြတဲ့ ဇနီးမောင်နှံဆိုတော့ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ကွာ။ ညကလည်း တစ်ညလုံး ရထားကြီးပေါ်မှာဆိုတော့ . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ”

ဝဏ္ဏ၏ ‘ဟီး . . . ဟီး’ ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အံသွားချင်း ကြိတ်ရင်း လိုက် ‘ဟီး’ လိုက်သည်။

“ဟီး . . . ဟီး . . . ”

“ဘာလဲ . . . ရထားကြီးပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လဲ။ ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း ဘာလိုက်ဟီးနေတာ”

ရှက်သံဝဲဝဲဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ ငေါက်ငမ်းလိုက်သော သူမကြောင့် . . .

“ဪ . . . မဟုတ်ပါဘူး။ ရထားကြီးပေါ်မှာ တစ်ညလုံး စီးလာရတော့ ခရီးပန်းလာမှာပဲလို့ ပြောမလို့ပါ”

ဝဏ္ဏက မြန်မာစီဒီယိုကားတွေထဲကလို ခပ်ညံ့ညံ့အိုက်တင်ဖြင့် ဖြီးချသည်။ ဒါကိုပင် . . .

“ဟွန်း . . . ဟိုတစ်ယောက်ကရော . . . ”

“အဟီး . . . မောင်လည်း အဲဒါပဲ ပြောမလို့”

ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် သူမ မထိန်းနိုင်တော့စွာ ‘ခစ်’ ခနဲရယ်သည်။ အကုန်လုံးကလည်း ပြုံးစိစိ။

ဆိုင်ထဲက ထွက်လာပြီးတော့ ဆိုင်ကယ်ဆီသို့ ဦးတည်သွားစဉ်မှာပဲ . . .

“မင်းတို့ ဆိုင်ကယ်စီးချင်ပါချည်ရဲ့ ဆိုလို့သာ ကားယူမလာရတာ ငါ့မိန်းမက ဆိုင်ကယ်စီး သိပ်ကျွမ်းတာမဟုတ်ဘူးကွ။ ငါက သူ့သူ့ကို လေတိုးတာတောင် သိပ်ခံချင်ကာ မဟုတ်ဘူး”

ဝဏ္ဏက (mood) အပြည့်ဖြင့် ခပ်တည်တည်ဆိုသော်လည်း . . .

“လဲသေလိုက်”

ဟူသည့် သူ့သူ့အဖြေကတော့ တော်တော်လေး သင်းသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကျွန်တော့် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်ပါ၏။

“ဝဏ္ဏ . . . ဘူတာထဲမှာ Tiolet ရှိတယ်မလား”

“အေး . . . ရှိတယ်လေ။ ဘာလဲ . . . မင်း Tiolet ဝင်ချင်လို့လား။ ဒီဆိုင်မှာသွားလည်း ရတယ်”

“ရတယ် . . . ရတယ် . . . မင်းတို့ ခဏစောင့်နေ။ ငါ ဘူတာထဲက Tiolet ပဲ သွားလိုက်မယ်”

ပြောပြီး ကျွန်တော် ပြေးထွက်သွားတော့ အကုန်လုံးက ဘာမှန်းသိ ကြောင်နေမှာ သေချာသည်။

VI

မီးရထားကြီး ဂျန်းဂျန်းဂျက်ဂျက်လို့ပဲ ပြောပြော၊ မီးရထားကြီး ဝုန်းဝုန်းလို့ပဲ ဆိုဆို၊ တစ်နေကုန် စုန်ချည်ဆန်ချည် လှုပ်ရှားနေတယ်ပဲ သတ်မှတ်သတ်မှတ်။ ဆိုလိုချင်တာကတော့ မီးရထားကြီး ခုတ်မောင်း နေတယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာပါ။

ကျန်ခရီးသည်တွေမှာတော့ အပြင်ငေးသူငေး၊ မျက်စိမှိတ် မှိန်း သူမှိန်းနှင့် ရှိနေသလောက် ဦးထိပ်တင်နှင့် ကျော်ခေါင်မှာတော့ စာရွက် တစ်ရွက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

မီးရထား ဥဩတစ်ခါဆွဲတိုင်း အပြင်ခေါင်းထွက်ကြည့်ရသည် မှာ အမော။ ရန်ကုန်နယ်နိမိတ်အတွင်းတွင် ရထားမှာ မနွေးမမြန် သွား ပေးသည့်အတွက် ဘူတာစဉ်နာမည်တို့ကို ဖတ်လို့ရသေးသော်လည်း ရန်ကုန်နယ်နိမိတ် အပြင်ရောက်သည်နှင့် ရထားမှာ အမြန်ခုတ်မောင်း လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဘူတာနာမည်တို့ကို ခေါင်းထွက်ဖတ်ရသည်မှာ အဆင်မပြေတော့။

သူတို့လက်တွင်းရှိ သဲလွန်စာရွက်၏ ဆိုလိုချက်ကိုတော့ သေ နာ သဘောပေါက်ထားသည်။ Yangonဟူသော စကားလုံးခြောက်စုံ တွင် 'ဝ' နေရာမှ ဘေးသို့ သုံးကွက်ထုတ်ထားသည့်အတွက် ထည့်သွင်း စုည့်ဘူတာသည် နာမည်လေးလုံးရှိသော ဘူတာဖြစ်ရပေမည်။ ပြီး 'ဝ' နှင့် စရပေမည်။ ဒါမှမဟုတ် 'ဝ' နှင့် ဆုံးရပေမည်။

ဒီတော့ ရထားကြီး ဥဩဆွဲ၍ ဘူတာဝင်တိုင်း ဘူတာနာမည် တို့ အတင်းဖတ်ရပါသည်။ ရထားမှာ အရှိန်မလျှော့ဘဲ ခုတ်မောင်းသည့် အတွက် ဖတ်ရသည်မှာ အလျင်စလိုနိုင်၍ အဆင်မပြေလှ။

ဒါပေမဲ့ ယခုအချိန်အထိ 'ဝ' နှင့်စ (သို့) 'ဝ' နှင့်ဆုံးသော ဘူတာ မတွေ့သေးပါ။

ဂျန်းဂျန်းဂျက်ဂျက်နှင့် ရထားကြီးက တိုးကြောင်ကလေး၊ ရွာ သာကြီး၊ လေးထောင့်ကန်၊ ဒါးပိန် စသော ဘူတာစဉ်အတိုင်း အပြေး ကျော်ဖြတ်လာသည်။

နောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့မျက်ဝန်းအကြည့်တွေထဲသို့ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် လယ်ကွင်းများနှင့် ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ ဟိုတစ်စု၊ ဒီတစ်စု သစ်ပင်၊ တဲစုများကသာ နေရာယူလာတော့သည်။ ဘူတာနှင့် ဝေးသွား ချော်ပြီး သူတို့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ရသေ့ကြီးနှင့် ဒကာမှာလည်း ထိုင်ခုံကို ကျောမှီထိုင်ရင်း မှိန်းနေပါ၏။

ဘေးမှလေးယောက်သည်လည်း ထူးခြားစွာ ငြိမ်နေသည်။ သေ ချာကြည့်လိုက်မိတော့ နားထဲမှ နားကြပ်ကိုယ်စီတပ်ကာ ငြိမ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အနည်းငယ်ကြာတော့ ဦးကျော်ခေါင်နှင့် ဦးထိပ်တင် နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ကိုလျှော့ချကာ အများနည်းတူ ကျောမှီထိုင်လိုက် ခါ၏။

ပေးထားခဲ့သော သဲလွန်စ စာရွက်အရ ရန်ကုန်နယ်နိမိတ်နှင့် နီးနီးလေးမဟုတ်ဆိုတာ တွက်မိတာလည်း ပါသည်။ စာရွက်အတိုင်းဆို ပါက ဘူတာစဉ် အတော်များများကို ဖြတ်ကျော်သွားရပေဦးမည်။

ဝေးရာမှ နီးလာ။ နီးရာမှ ပျောက်သွားသော အပြင်ရှုမြင်ကွင်းများကို ကြည့်ရင်းဖြင့် စိတ်တို့မှာ တဖြည်းဖြည်း ပါးလျလာသည်။ နောက်ညောင်းစပ်စပ်ဖြစ်လာသော မျက်စိတို့အား တစ်ခဏတာ အနားပေးသည့် သဘောနှင့် ခပ်ဖွဖွမှိတ်ရင်း ရထားဥဩဆွဲသံကိုသာ နားစွင့်နေလိုက်ကြတော့၏။

မီးရထားကြီးက သူ့ကိုယ်ပိုင် ဘာသာစကားတို့ကို ပြောဆိုအော်ဟစ်ရင်း ပြေးသထက် ပြေးကာလာသည်။ ပြတင်းမှဝင်လာသော လေနအေးကလည်း ရထားအရှိန်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ တလုပ်လုပ်ခပ်ရင်း ခပ်ရင်းဖြင့် . . .

အဲဒီနောက်မှာတော့ . . .

• • •

‘တို့’ ခန့် လှုပ်ခတ်သွားမှုကြောင့် မျက်လုံးတို့ ပွင့်သွားသည်။ ဖွင့်လျှင်ဖွင့်ချင်းပင် နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားတော့၏။

ဘယ်ကိုရောက်နေပြီလဲ။

ရထားကြီးမှာ ရပ်နေသည်။ ချက်ချင်းပင် ဦးထိပ်တင် အပြင်ကို ခေါင်းထွက်ကြည့်လိုက်တော့ . . .

“ဘုရားသုံးဆူဘူတာ။ ရှေ့ဘူတာက ‘ပဲခူး’။

နာရီကို ကောက်ကြည့်လိုက်တော့ (၁၀) နာရီထိုးတော့မည်။ ရန်ကုန်ကထွက်လာတာ နှစ်နာရီနီးပါးပင် ရှိသွားပါလား။ ဘေးမှ ဦးကျော်ခေါင်ကလည်း အခုမှ ကမန်းကတန်းထကာ . . .

“ဒါတို့ ဘယ်နှဘူတာ ကျော်သွားပြီလဲ မသိဘူး”

မျက်လုံးကိုပြူးကာ ပြောလိုက်သည်ကြောင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် ‘ငါတို့တော့ တိုင်ပတ်ပြီ’ ဟု တွေးနေပုံရပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ဦးထိပ်တင်က တော့ အေးဆေးစွာပင် ယခုဆိုက်ရောက်ရာဘူတာနှင့် ဖြတ်ကျော်လာခဲ့

သောဘူတာ မကြာခင် ရောက်ရှိလာတော့မည့် ဘူတာတို့အား လှမ်းထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်အား လှမ်းကြည့်ရင်း . . .

“ကွက်တိပါပဲ။ ရှေ့ဘူတာက ပဲခူး။ သဲလွန်စစာရွက်မှာတော့ နာမည်တစ်လုံး ထည့်လို့ရသွားပြီ”

ဦးထိပ်တင်အပြောကြောင့် ဦးကျော်ခေါင်က အိတ်ထဲမှ စာရွက်တို ထုတ်ကြည့်ကာ . . .

“ဟုတ်သားပဲ။ ပဲခူး ‘Bagu’ ဆိုတော့ ‘ဝ’ နဲ့ဆုံးတာ။ စာလုံးက ထည်း လေးလုံး ကွက်တိပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဦးကျော်ခေါင်က သူ့စာရွက်မှာ ကောက်ဖြည့်လိုက်ပါ၏။ ပွဲလေးက အနည်းငယ် နွေးလာသလိုရှိသည်။ ဦးထိပ်တင်ထော့ လက်ထဲမှစာရွက်ကိုကြည့်ရင်း ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးစဉ်အတွက် ရင်ခုန်နေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရှေ့မှဝင်လာသော ရထားတစ်စီး၏ ဥဩဆွဲသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဤအခါမှပင် သူတို့ရထား ရပ်နေရခြင်းအကြောင်းကို သဘောပေါက်သွား၏။ တွဲရှောင်ရန် ရပ်ပေးထားခြင်း မဟုတ်ပါဘူး။

ထိုရထားလွန်သွားတော့ သူတို့ရထားလည်း ခရီးဆက်သည်။ ကြောလိုက်ပါ ရထားမှာ ‘ပဲခူး’ နယ်နိမိတ်အတွင်းသို့ ဝင်လာတော့သည်။

“ရေသန့်တစ်ဘူး ဘယ်လောက်လဲကွ”

“လေးရာ ဦးလေး”

“အေး . . . တစ်ဘူးပေး”

ဈေးများမှန်းသိသော်လည်း ရထားဈေးသည်ဆိုသည့် အချက်နှင့် ရေဆာနေသည်ကြောင့် ဦးကျော်ခေါင် ဝယ်လိုက်သည်။ တစ်ထောင်တန်ထုတ်ပေးတော့ ကောင်လေးက အကြွအမီးစရာ မရှိသေးဟုဆိုကာ အကြွရအောင် လိုက်ရောင်းဦးမည်။ ပြီးမှ ပိုက်ဆံလာယူမည်ဟုပြောပြီး တွဲကူးသွား၏။

ဒီဈေးသည်ကောင်လေး မဆိုးဟု တွက်မိသည်။ ရေသန့်ဘူးကို ထားသွားသည့်အတွက် ဈေးရောင်းတတ်သည်ဟု တွေးကာ ဦးကျော်ခေါင် ဖောက်သောက်လိုက်ပါ၏။ မကြာပါ။

“ဘော် . . .”

ပဲခူးဘူတာ ဝင်ပေတော့မည်။

မကြာပါ ထိုဈေးသည်ကောင်လေး ပြန်ရောက်လာသည်။ ဦးကျော်ခေါင်က တစ်ထောင်တန်ထုတ်ပေးတော့ ထိုပိုက်ဆံကိုယူကာ..

“ခဏလေးနော် . . . ဦးလေး . . . ကျွန်တော့်မှာ အကြွေမပြည့်သေးဘူး။ ဟိုနောက်မှာ ပိုက်ဆံကောက်စရာ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီကရရင် လာပေးမယ်နော်”

“အေး . . . အေး . . .”

ရထားကြီးက တစာစာဟစ်အော်ရင်း တဖြည်းဖြည်း နှေးကွေးလာသည်။ ပြီး ‘ပဲခူး’ ဟု စာလုံးမည်းကြီးဖြင့် ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ဖြူဖြူကြီးကို ဖြတ်ကျော်ရင်း ဘူတာအတွင်းသို့ ဝင်သွားတော့၏။ အော်သံ၊ ဟစ်သံတွေ၊ ဈေးရောင်းသံတွေ၊ ပြေးသံလွှားသံတွေ ဆူညံသွားသည်။ တုံ့လိုလေးတဲ့စွာ သွားနေရင်းမှ ရထားကြီးက တိခန့် ရပ်သွားသည်။ တိခန့်ဖြစ်သွားသော ရထားကြီးနည်းတူ ဦးကျော်ခေါင်ရင်မှာလည်း တိခန့်။

တွဲပေါ်တွင် ဈေးသည်ကောင်လေး ရှိမနေတော့ပါ။ ဦးကျော်ခေါင် ကမ္ဘာရှုထိုး ထရပ်ကာ ကြည့်သည်။ လုံးဝကို ရှိမနေတော့။

အောက်ဆင်းသွားတာလား၊ တွဲကူးသွားတာလား မသိလိုက်ပေမဲ့ သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူခံလိုက်ရပေပြီ။ ခံပြင်းမှုဒေါသတွေနှင့် အတူ ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းထွက်ရှာသော်လည်း . . .

မလောက်လေး မလောက်စားလေးက သူ့ကို တစ်ပတ်ရိုက်သွားပါပြီ။

“တောက် . . . ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူး”

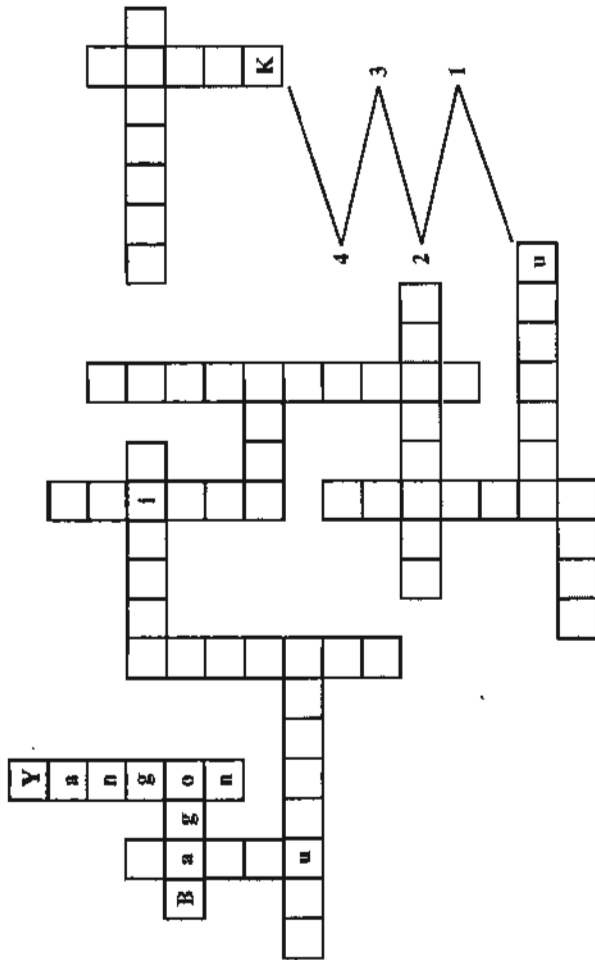
“ရှိတော့မလားကွ . . . မင်းရှာနေလည်း အပိုပဲ။ အခုအချိန်ဆို မင်းပိုက်ဆံနဲ့ ဟိုက ယပ်ခပ်နေလောက်ပြီ”

ဦးကျော်ခေါင် ဘာမျှပြန်မပြောသဘဲ အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့်သာ ခံရခက်နေစဉ်၌ . . .

“ဒီကောင်တွေက ဒီလိုပဲဗျ . . .။ ကျွန်တော်တို့က ရထားစီးနေကျဆိုတော့ နပ်နေပြီ”

မျက်နှာချင်းဆိုင် ရသေ့ကြီးဘေးမှလူက ပြောသည်။ သူတို့ ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ ဘူတာတွင်းကိုသာ မတွေ့နိုင်မှန်းသိရက်နှင့် ခံရခက်ခက် ကြည့်ရင်းသာ . . .

ဦးထိပ်တင်ကတော့ ယခုမှပင် အေးဆေးစွာ လက်ထဲမှာစာရွက်ထိုးဖြန့်၍ Bago ဟု ဖြည့်လိုက်သည်။

8:00 to 8:30

(၁၀) မိနစ်သာသာလောက် ရောက်တော့ ပဲခူးဘူတာကို ရထားကြီးက ချန်ခဲ့သည်။ ပဲခူးမှထွက်သည်နှင့် နောက်ထပ် ဘူတာအတွက် နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ခုန်နေကြပြီ။ ပေးထားသော သဲလွန်စအရ နောက်တစ်ဘူတာသည် စာလုံးငါးလုံး။ ထိုစာလုံးတွင် ဒုတိယစာလုံးက (a)။ နောက်ဆုံးစာလုံးက (u)။

ရထားဖြတ်ကျော်သွားရာ ဘူတာစဉ်အတိုင်း ဂရုတစိုက်ကြည့်ဆော့...။ ရထားက တဖြည်းဖြည်း နှေးရာမှ အရှိန်ရလာသည်။

ပြီးတော့ မြန်လာသည်။ နောက်...

ထပ်တွေ့သည် ဘူတာက ရွှေလှေ (SHWELE)။

စာလုံး ခြောက်လုံးဖြစ်နေသည်။ မဟုတ်သေး။ တစ်အောင်ကြာတော့ ဘုရားကြီး (PAYAGYI) ဆိုပြီး ပေါ်လာသည်။ ဒါလည်းမဟုတ်။ ပြီးတော့ ထပ်တွေ့ရသည်က ဘုရားလေး (PAYALAY) ဘူတာ။ မဟုတ်သေးပြန်။

ရထားပေါ်ရှိလူတွေ အကုန်လုံး အေးဆေးနေသလောက် သူတို့အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ် လူကြီးနှစ်ယောက်မှာသာ ဘူတာစာန်ခွင်တိုင်း အမောဝင်ကော ကြည့်ရ၊ ပြီး အင်္ဂလိပ်စာလုံးကို မိအောင် နည်းလိုက်ဖတ်ရ၊ လက်ထဲမှာ စာရွက်နှင့် တိုက်ကြည့်ရနှင့် ဂနာဗြေမဖြစ်နေရာ အမြင်ကပ်ဖို့ကောင်းနေမှာ သေချာသည်။

နောက်ဆုံး ရှေ့မှ ရသေ့ကြီးပင် မျက်စိနောက်လာသည်လား
မသိ။ မကြည်ကြည့်တွေ ကြည့်ကုန်သည်။ ဘေးမှလူကတော့ သူတို့နှစ်ဦး
လက်ထဲမှ စာရွက်ကို စိတ်ဝင်စားသည့်သဘော ရှိသည်။ ပြီး စပ်စုချင်
သည်ပုံစံကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ရထားကြီးက နောက်တစ်ဘူတာ ထပ်ကျော်သွား
သည်။

ပျဉ်ပုံကြီး (PYIN BON GYI)။

ဒါလည်း မဟုတ်သေး။

ဘူတာစဉ်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည့်အတိုင်း
အချိန်တွေကလည်း ပြေးနေသော ရထားကြီးနည်းတူ အလျင်အမြန် ကုန်
ဆုံးလာသည်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ဘူတာ အရောက်မှာတော့ နှစ်ယောက်
စလုံး ရင်ခုန်သွား၏။

စာလုံးငါးလုံး။ ဒုတိယစာလုံးက (a)။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးစာလုံး
တစ်လုံးထဲ ကပ်လွှဲသွားသည်။ ထိုဘူတာက . . .

ကဒုတ် (KADOK)။

ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသော်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရတော့
နှမြောသလိုလိုပင် ဖြစ်သွားရပါ၏။ နောက်တစ်ဘူတာအား စောင့်ကြည့်
နေစဉ်မှာပင် . . .

ဖောင်တော်သီ (PHAUNG DAW THE) ဆိုသည့် စာလုံးအများ
ကြီးနှင့် ဘူတာရောက်လာသည်။ ဖြစ်နိုင်ဖို့ဝေးစွ။ ဒါပေမဲ့ ဖောင်တော်သီ
အလွန်မှာပင် နှစ်ယောက်စလုံး၏ စိတ်ခံစားမှုတွေက အတိုင်းအတာ
တစ်ခုထိ မြင့်တက်လာပါတော့သည်။

ရောက်ရှိလာသည့် ဘူတာက 'အိမ်ခြေလေးဆယ်'။

ထိုဘူတာကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းမဟုတ်။ ဆိုင်းဘုတ်မှာ ပြ
ထားသော ရှေ့တစ်ဘူတာကြောင့် . . .

မကြာခင် ရောက်ရှိလာတော့မည် ဘူတာနာမည်အား ဖတ်လိုက်

ပြီးခြင်းမှာပင် ဦးကျော်ခေါင်က ဦးထိပ်တင်ကို လက်တို့က . . .

"ဟေ့ကောင် . . . ဒိုက်ဦးရောက်တော့မယ်"

ထိုစကားကြောင့် အပြင်ကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ငေးနေရာမှ
ဦးထိပ်တင် လှည့်ကြည့်ရင်း . . .

"ငါသိတယ် . . . ။ ဖောင်တော်သီ ရောက်ကတည်းက သတိရ

နေတာ"

ဒီလောက်ဆိုလျှင် ပရိသတ်ကြီး သဘောပေါက်မှာပါ။ ဒိုက်ဦး
သူတာနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးထိပ်တင်နှင့် ဦးကျော်ခေါင်နှစ်ယောက် လွန်ခဲ့
သော အတိတ်တစ်ခုဆီက သမိုင်းကြောင်းတွေ ရှိထားတယ်ဆိုတာ။

ဟုတ်ပါ၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ဆယ်သာသာခန့်က ဦးထိပ်
တင်မှာ ဒိုက်ဦးသူတစ်ယောက်နှင့် ရေရေလည်လည် ရည်စားဖြစ်ခဲ့ဖူး
သေးသည်။ ဒိုက်ဦးမြို့သူတော့မဟုတ်။ ဒိုက်ဦးမြို့ပိုင် 'မိုင်းဒါး' ကျေးရွာ
မှ ကျေးရွာသူတစ်ယောက်နှင့် ဖြစ်သည်။

ယူဖို့ထိ စဉ်းစားခဲ့ဖူးသော်လည်း ကံကြမ္မာကြီးက သဘောမတူ
၍ ခွဲဝစ်လိုက်ရာ ယခုတော့ သူမမှာလည်း သမီးနှစ်ယောက်ပင် အရွယ်
ဆူတ်လာပြီဖြစ်၍ သူ့မှာလည်း သားတစ်ယောက်နှင့် အိုစာခဲ့ရပြီဖြစ်
သည်။

ဒါပေမဲ့လည်းပေါ့လေ . . . ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့
ဘူး။ ငယ်ကျွမ်းဆွေ လွမ်းမပြေဆိုသည့် စကားတွေအတိုင်း ဒိုက်ဦးဟု
အညွှတ်အသံကြားတိုင်း၊ ဒိုက်ဦးမြို့နယ် နယ်နိမိတ်အတွင်းသို့ ခြေချမိတိုင်း
ထိုတစ်ချိန် ကြေကွဲခံစားမှုတွေက ရင်ကို တနဲ့နဲ့ လှုပ်နှံနေမြဲဖြစ်သည်။

ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ယခုအချိန်အထိ သတိရနေမြဲ၊ လွမ်း
နေမြဲလို့ ဆိုချင်တာပါ။ အိမ်မှ တွဲတေးသီန်းတန်၏ 'လေးဆယ်ကျော်
အချစ်' သီချင်းခွေပင် နားထောင်လွန်း၍ သူ့ဇနီး အမြင်ကပ်ပြီး လွှင့်
နေခဲ့တာ ကြာပေါ့။

ထိုစဉ်မှာပင် ရထားကြီးက ဥဩဆွဲရင်း ဘူတာအတွင်းသို့ ဖြည်း

www.burmeseclassic.com

ညင်းစွာ ဝင်သွားလိုက်သည်။ နောက် တအိအိလှုပ်ခါရင်း ရပ်တန့်သွားပါ၏။ သေချာသွားပေပြီ။ ဒုတိယစာလုံးက (a)ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးက (u)နှင့်ဆုံးသော စာလုံးငါးလုံးပါနေသည့် ဘူတာ။

ဒိုက်ဦး (DAIKU)

ရထားက ဘူတာမှာ အမောပြေနှားနေစဉ်၌ ရထားပေါ်ရှိ ဦးထိပ်တင်နှင့် ဦးကျော်ခေါင်မှာလည်း . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ထိပ်တင် . . . ဟို . . . ကုက္ကိုပင်ကြီးကို မှတ်မိသေးလား”

ဦးကျော်ခေါင် မညွှန်ပြခင်ကတည်းက ငေးနေခြင်းဖြစ်ရာ . . .

“မှတ်မိတာပေါ့ကွာ။ ကုက္ကိုပင်ကြီးက အခုအချိန်အထိ ဘာမျှ မပြောင်းလဲသွားဘူးနော်။ ငါတို့သာ ဇနီးတွေ၊ သားတွေ၊ သမီးတွေနဲ့ ပြောင်းလဲသွားတာ။ အဲဒီညတုန်းက မင်းဘူတာ ဟိုထောင့်မှာထိုင်ပြီး စောင့်ပေးရတာလေ။ ငါတို့က ဒီဘက်ထောင့် အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ”

“အေး . . .”

ဦးထိပ်တင်က လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ရှိနေသော်လည်း ဦးကျော်ခေါင်ကတော့ တက်တက်ကြွကြွ ရှိနေ၏။

ခိုးပြေးဖို့ စိစဉ်ထားသည့်ညက တစ်ညလုံး ဒီသစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် သူနှင့် ဗိုင်းဒါးသူတို့ အကြေအလည် ဆွေးနွေးကြသည်။ ဒါပေမဲ့ မိုးသာလင်းသွားသည် အဆင်မပြေခဲ့။ ညိုလို့မရခဲ့။ အဓိက နှောင့်ယှက်သူ တရားခံကတော့ မတော်လိုက်ရသည့် ယောက္ခမကြီး ဒေါ်ညို။

ဒါကြောင့် အညိုဆိုလျှင် ဦးထိပ်တင် ခါးခါးသီးသီးမုန်းသည်။ ယောဂီရောင်ပင် ကြည့်မရ။ သောက်နေကျ လက်ဖက်ရည် ပေါ့ဆိမ့်ပင် ညိုဖျော့ဖျော့ဖြစ်နေ၍ လက်ခံထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဒါတောင် လက်ဖက်ရည်သောက်တိုင်း၊ လက်ဖက်ရည်ခွက်နှင့် နှုတ်ခမ်းတွေမိတိုင်း တစ်ချိန်က ခံပြင်းမှုက ယခုထက်တိုင် ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ်နာနေဆဲ။ ခံပြင်းသတိရနေဆဲပါ။

“တောက် . . . ကျော်ခေါင်ရာ . . . မင်းသမီးဖြစ်နေလို့”

မဟုတ်ရင် ငါ့သားကို သူ့သမီးနဲ့ မရရအောင်ပေးစားတယ်။ သူ့အမေအါညိုမျက်နှာကို သေချာကြည့်ပြီးတော့ကို မအေလက်ထက်က ဓရဆိုက်တဲ့သွေးကြွေး သားအလှည့်မှာ အကြေဆပ်ပစ်လိုက်ချင်တာ”

“ဟ . . . မင်းပေးစားချင်တိုင်း ပေးစားလို့ ရမလားကွ။ လူငယ်တွေသဘောက ရှိသေးတာပဲ။ အကြောင်းမှရှိ အကြောင်းရှာ။ မင်းသားဆို ဗိုင်းဒါး နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ခေါ်သွားပြီး ဆွေပြုမျိုးပြလိုလို ဘာဆိုလို့နဲ့ သွားပြသေးတယ်မလား။ မင်းသားကိုယ်တိုင်က သဘောမကျဆို ငါ့သမီးနဲ့ အကြောင်းပါသွားတဲ့ဥစ္စာ”

“မဟုတ်ဘူးကွ။ အရင်ကတည်းက မင်းသမီးနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီးသားမို့ မကြိုက်တာ။ ဒီကောင်အကြောင်း ငါသိတယ်။ ဒီကောင်လည်း အေးတူသားပဲဥစ္စာ။ ဒါမျိုးနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ ‘ခ’ မသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းသမီး လေပြေညှင်းကလည်း အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင် ချစ်ဖို့ ထောင်းနေတော့ ဒီကောင် ရွေးရခက်နေတယ်နဲ့ တူပါတယ်ကွာ။

နောက်မှ လေပြေကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မလိုချင်ဘူးဆိုပြီး လူကြီးတွေကို စိစဉ်ခိုင်းတော့တာ။ မဟုတ်ရင် အကြွေးကြေတယ်ကွ။ သူ့သမီးလေးတွေလည်း မဆိုးပါဘူးကွာ။ မအေမမိပေမဲ့ သူ့ဟာနဲ့သူကတော့ ချစ်စရာလေးတွေပါ”

ထိုစကားကြောင့် ဦးကျော်ခေါင်က ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟူသော ပုံစံဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ရင်း . . .

“မင်းသားကိုလည်း ဟိုက ကြိုက်ဦးမှကိုး”

ဟုပြောသည်။

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

ဦးထိပ်တင်စကားသံက မရှေးမနှောင်းမှာပင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ရထားကြီးက တစ်ချက်သမ်းဝေရင်း ထွက်ခဲ့တော့

၏။ ဦးထိပ်တင်နှင့် ဦးကျော်ခေါင်တို့ နှစ်ယောက်မှာတော့ ဟိုအရင် အတိတ်က ဇာတ်လမ်းတွေကို ပြန်လည်ခံစားရင်း ဒိုက်ဦးဘူတာကို နှုတ်ဆက်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

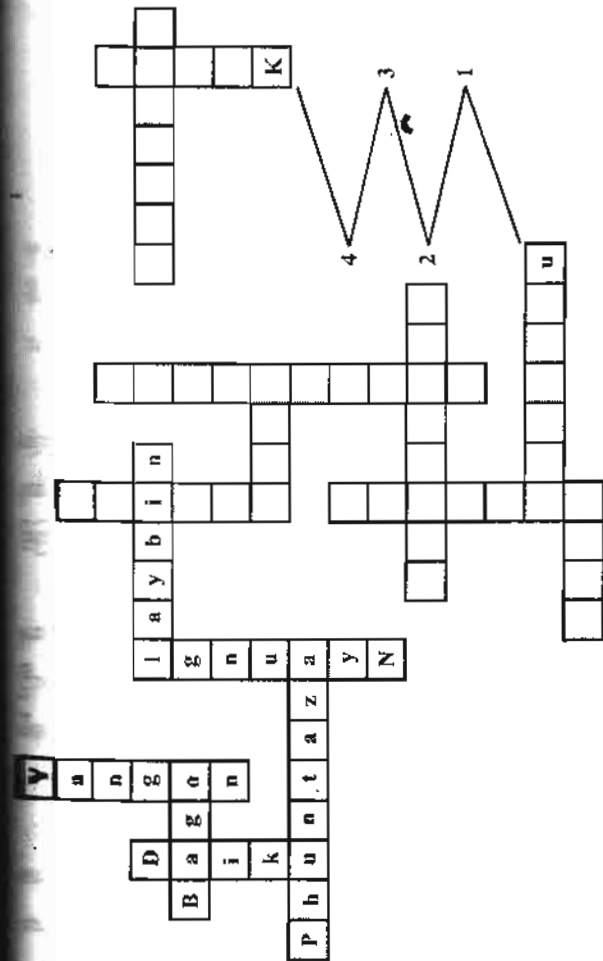
Daiku ဟူ၍ စာရွက်မှာ ဖြည့်ပြီးသွားတော့ နောက်တစ်ဘူတာ အတွက်ပင် ရင်ခွန်ချိန်မရလိုက်ပါ။ စကားလုံး (၈) လုံးနှင့် တတိယ မြောက်စာလုံး (u) ဖြစ်သော ဘူတာက ခဏချင်းပင် ရောက်လာသည်။ နှစ်ယောက်လုံး တွေဝေမနေကြတော့ဘဲ စာရွက်တွင် . . .

ပြန်တန်ဆာ (PYUNTAZA) ဟူ၍ ဖြည့်လိုက်သည်။

ပြန်တန်ဆာပြီးသွားတော့ ကြားကျေးရွာ နှစ်ရွာသုံးရွာကိုဖြတ် ရင်း ရထားကြီးက နောက်ထပ်မြို့တစ်မြို့၏ ဘူတာသို့ ဦးဆိုက်သွား၏။ ထိုဘူတာက ညောင်လေးပင်ဘူတာဖြစ်သည်။

လက်ထဲမှာ စာရွက်နှင့် တိုက်ကြည့်တော့ ညီညွတ်နေသည့် အတွက် ထပ်ဖြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ညောင်လေးပင် (NYAUNG LAY BIN)။

8:00 to 8:30

VII

အေးမြလတ်ဆတ်သော လေကိုထိုးခွဲကာ ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးက တစ်စီးတစ်စီးဖြင့်နေသည်။ တစ်စီးက ရှေ့တော်တော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်နေပြီး တစ်စီးကတော့ နောက်နားခပ်ကျကျတွင်သာ မနွေးမမြန် အရှိန်ဖြင့် ပါလာသည်။

တောင်ပေါ်လေပြင်းပြင်းက ရင်ဘတ်သို့ တိုးဝင်တိုက်ခတ်နေသည်ကြောင့် ဆိုင်ကယ်မောင်းနေရင်းမှပင် ကျွန်တော် ဂျာကင်ဇစ်ကို ဆွဲတင်လိုက်သည်။ နောက်မှ လေပြေကတော့ ကျွန်တော့်ခါးအား ခပ်ဖွဖက်ရင်း ပါလာသည်။

“လေပြေ . . . ”

ခေါ်သံက တိုးနေ၍လား။ ရှေ့တည့်တည့်မှ တိုက်နေသော လေ အရှိန်ကြောင့်လားမသိ။ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်ရင်အုံလေးမှာ မကြား။

“လေပြေ . . . ”

အသံကိုမြှင့်ရင်း ဒုတိယအကြိမ် ခေါ်လိုက်တော့မှ ကျွန်တော့် ငုံးခွန်သို့ ပါးအပ်ကာတိုးလာရင်း . . .

“ဘာပြောမလို့လဲ”

တိုးသဲ့သဲ့အသံလေးဆုံးတော့ ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်ကို အနည်းငယ် အရှိန်လျှော့လိုက်ကာ . . .

“ပျော်လား . . . ”

“အင်း . . . ”

အသံက လွန်စွာ တိုးလွန်းနေသည်ကြောင့် . . .

“တကယ်လား”

“တကယ်ပြောတာကွ။ ညကတော့ အကျင့်မရှိလို့ ရထားပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ အိပ်မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီပြည်နယ်ပေါ်ကို ခြေချမိတာနဲ့ စိတ်က အလိုလိုပျော်လာတယ်။ အခု ဆိုင်ကယ်စီးရတာလည်း အရမ်းလျှော့တာပဲ။ ရန်ကုန်မှာ တစ်ခါမှ မစီးဖူးဘူးလေ”

ရယ်သွမ်းရိပ်ဖြင့် ခပ်သွက်သွက်ဆိုသည်ကြောင့် စိတ်အေးစွာ နဲ့ပဲ ကျွန်တော် ယုံလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ မငြင်းပါ။ လုံးဝတော့ ပျော်နေသည်။ မိန်းမခိုးရတာ ပျော်ဖို့ကောင်းမှန်းလည်း အခုမှသိတော့၏။ ထိုစဉ်မှာပင် . . .

“ရှုခင်းတွေက အရမ်းလှတာပဲနော်။ ပြီးတော့ အသက်ရှူရတာလည်း မတရားလွတ်လပ်တယ်”

“ဟုတ်တယ် လေပြေရ။ မောင်ဆို ဒီပြည်နယ်မှာ အရမ်းနေချင်တာ။ ကျောင်းတက်တုန်းက ဝဏ္ဏနဲ့တစ်ခေါက် လိုက်လည်ဖူးတယ်လေ။ အဲဒီကတည်းက သဘောကျသွားတာ။

တောင်တွေက သစ်ပင်ထူထူမရှိပေမဲ့ တစ်တောင်နဲ့တစ်တောင် ထပ်နေဆက်နေတော့ ဘယ်တော့မှ မဆုံးနိုင်တဲ့ wave တစ်ခုကို ကြည့်နေရသလိုပဲ။ အရမ်းလှတယ်။ ပြီးတော့ တစ်တောင်နဲ့တစ်တောင်က အနိမ့်အမြင့်မတူတော့ ‘ခေးအော့စ်’ ကို အပြင်မှာ လက်တွေ့မြင်နေရသလိုပဲ။

ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် သူမက တောင်ကတုံး မိုးမိုးတွေကို သေချာကြည့်ကာ . . .

“ဟုတ်တယ်နော်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြုဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူမက ခပ်လှမ်းလှမ်း မြေကွက်လပ်တစ်ခုဆီမှ စိုက်ခင်းအား လက်ညှိုးထိုးပြရင်း..

“ဟိုအပင်တွေက ဘာအပင်တွေလဲ မောင်။ သီးနေတဲ့ အသီးတွေကရော ဘာသီးလဲ”

“အဲဒါ လိမ္မော်စိုက်ခင်းလေ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမ အံ့သြသွားသည်ထင်သည်။

“ဟယ် . . . လိမ္မော်သီးတွေက အဲလိုသီးတာလား။ ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ အများကြီးပဲ”

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြောသော သူမစကားကြောင့် ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်မောင်းနေရင်းမှပင် ခေါင်းညိတ်ဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်း နီးသထက်နီးလာသော လိမ္မော်စိုက်ခင်းများကို ကြည့်၍ . . .

“ပြောရင်းဆိုရင်းတော စားချင်လာပြီ မောင်ရ”

“ရတယ် . . . ။ ရှေ့မှာ ရောင်းတဲ့ဆိုင်တွေ ရှိတယ်။ ဆိုင်ကယ် ခဏရပ်ပြီး ဝင်ဝယ်ကြမယ်”

မကြာလိုက်ပါ။ လမ်းဘေးတွင်ရောင်းနေသော ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှေ့သို့အရောက် ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းကာ လိမ္မော်သီးတစ်ထုပ် ဝယ်လိုက်၏။ ဈေးမှာ ရန်ကုန်နှင့် ထက်ဝက်နီးနီးလောက်ကို သာနေသည့်အတွက် . . .

“တန်တယ်ကွ . . . မောင်ရ။ နောက်နှစ်ထုပ်လောက် ထပ်ဝယ်ရအောင်”

“ဟာ . . . ဘာလုပ်မှာလဲ။ ဝဏ္ဏတို့ဆီမှာ ပေါလွန်းလို့။ အခုတစ်ထုပ်ကိုပဲ ဆယ်လုံးသာသာလောက် ပါနေတာ။ လမ်းမှာ စားပါလေ့”

ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် လေပြေက လက်ထဲမှ လိမ္မော်သီးအိတ်အား အပေါ်ကိုမြှောက်ကြည့်ရင်း ဟုတ်တုတ်တုတ် အမူအရာဖြင့် ခေါင်း

ကိုညိတ်ကာ . . .

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ . . . လစ်ကြမယ်။ ဝဏ္ဏတို့ဆိုင်ထဲတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး။ တော်ကြာ နောက်ကပါမလာလို့ စိတ်ပူပြီး ပြန်လှည့်လာဦးမယ်”

ဒီလိုနှင့် ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့ကြသည်။ အတော်မေးဝေးမောင်းပြီးတော့ . . .

“တို့အဖေနှစ်ယောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်နေမယ် မပြောတတ်ဘူး”

လေပြေက ကျွန်တော့်စကားကို အားစိုက်နားထောင်ပြီး . . .

“ဒေါသထွက်တာလောက်က ကိစ္စမရှိပါဘူး။ လေပြေစိုးရိမ်တာထဲ သူတို့ လိုက်မလာနိုင်မှာကို စိုးတာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖေအကြောင်း ကျွန်တော်သိသည်ပဲလေ။ ဒီအချိန်ဆို ရထားပေါ် ရောက်နေလောက်ရောပေါ့။

“မပူပါနဲ့ လေပြေရာ။ သူတို့ ‘ဇ’ တွေ မကုန်သေးပါဘူး”

VIII

ဦးကျော်ခေါင် လက်ကိုင်ဖုန်းအားဖွင့်ကာ ကြည့်ရင်း စုတ်တစ်ချက်သပ်မိသည်။ ဖုန်းမှာ service မမီတော့။ ဒါလည်း တစ်မျိုးတော့ ကောင်းပါ၏။ နားအေးသက်သာသွားသည်။

မကြာသေးသော အချိန်တစ်ခုကပင် သူ့ဇနီး ဒေါ်ခင်ခင်ယုမှာ ငိုမလို ရယ်မလိုနှင့် သောကတွေ လာချပြနေသည်။ ဒီမှာလည်း ကိုယ့်သောကနှင့်ကိုယ်။ သူတို့ကမှ အိမ်မှာ လုပ်စရာမရှိ မှောက်အိပ်နေလို့ ရသေးသည်။ ဒီမှာက နား၊ မျက်စိလည်း အနားမပေးရ။ လက်လည်း အနားမပေးရ။

နောက်ဆုံး တွေ့အောင်ရှာပေးပါမည်ဟု ကတိအထပ်ထပ်ပေးမှ ရှိက်သံတစ်ချက်နှစ်ချက်ပြုရင်း ဖုန်းချသွားသည်။ သူ ဖုန်းပြောပြီးလို့ မကြာလိုက်သေး။ ထိပ်တင်ခါးကြားမှ ဖုန်းမှာ မြည်လာပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါလည်း ထူးခြားနားဆက်သူက ဦးထိပ်တင်ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ဝင်းဝင်းနု။

နားအေးရောပေါ့။

ရထားကြီးကတော့ ဝတ္တရားမပျက်စွာ ဥဩသံရည် စွဲထားနေသည်။ ဘူတာတစ်ခုကို အရှိန်မလျော့ပဲ ဖြတ်ကျော်သွားမည်ထင်၏။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် မကြာခင်သော အချိန်တစ်ခု၌ ဘူတာမှတ်တိုင်တစ်ခုကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။

အပေါက်မှ ခေါင်းထွက်ကြည့်လိုက်တော့ တော်ဝိ (Taw Wi) ဆိုသောဘူတာ။ ဘူတာသေးတစ်ခုဖြစ်သည့်အတွက် မရပ်ဘဲ ဆက်လက် နုတ်မောင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။

စာရွက်နှင့် တိုက်ကြည့်စရာမလိုပါ။ ဘာမျှမဆိုင်။

လိုနေတာက စာလုံး (၉) လုံး။ တတိယမြောက် အကွာရာက

ဘာမျှမဆိုင်သည်မို့ မဆိုင်သလိုပဲ ထားပစ်ခဲ့လိုက်သည်။

နောက်တော့ အတန်ငယ် ကြာသွားပြန်ပါသည်။ ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ်ငါးမိနစ် စွန်းစွန်းလောက်ကြာသွားတော့ ရထားဥဩဆွဲသံကို ထပ်ကြားရပါ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ အဆင်ပြေသွားလေပြီ။ လိုနေသော အကွာရာနှင့် ဘူတာက ငွားငွားစွင့်စွင့် ပေါ်လာသည်။ အဲဒါက . . .

ပိန်းဇလုပ် (PEIN ZALOK)။

တိုင်ပင်ထားစရာမလိုအောင်ပင် ပြိုင်တူ ဖြည့်လိုက်ကြပါ၏။

အဲဒီမှာပင် ဇာတ်လမ်းက စတော့သည်။

ပထမဆုံး သတိထားမိသည်က ရသေ့ကြီး တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်လာသောလောက် ဤပိန်းဇလုပ် ဘူတာအရောက်မှာ မငြိမ်တော့။

အပေါက်မှ ခေါင်းထွက်ကာ ဘူတာတွင်းသို့ ကျိုးကြည့်ကြောင်ကြည့် ကြည့်နေသည်။ ပြီး ဘေးမှပုဂ္ဂိုလ်ထံ စကားလှည့်ပြောသည်။ နောက် ကျိုးကြည့်ကြောင်ကြည့် ထပ်ကြည့်သည်။

ဘေးမှပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဘာဖြစ်သည်မသိ မျောက်မီးခဲတိုင်မီးသီးသို့ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကာ မတ်တတ်ရပ်၍ ရထားတွဲတစ်ခုခုကို ရှေ့

ကြည့်လိုက်၊ လူတက်ရာ အပေါက်ဝ ဆီ စူးစမ်းစမ်းကြည့်လိုက်၊ အပြင်ဘက် ခေါင်းထွက်နေသော ရသေ့ကြီးကိုကြည့်လိုက်၊ ရသေ့ကြီးဘေးဝင်တိုးကာ ရသေ့ကြီးနည်းတူ အပြင်ကို ခေါင်းထွက်ကြည့်လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေစဉ်မှာပင် . . .

ဦးကျော်ခေါင်ဘေးရှိ ချာတိတ်လေးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်မှာ ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီး ဘူတာထဲသို့ ပြေးဆင်းသွားတော့၏။ ဘာတွေမှန်းမသိပေမယ့် ကိုယ့်နဲ့မဆိုင်၍ ဦးကျော်ခေါင်တို့နှစ်ယောက်မှာ မျက်စိမှိတ်၍ပဲ မှိန်းနေလိုက်သည်။

မကြာခင် ရထားကြီးက ဘူတာမှထွက်ခွာရန် အချက်ပေးဥဩသံကို ပြုသည်။ ပြီး တစ်ဘီးချင်းစလှိမ့်သည်။

“ထိပ်တင် . . . မင်းနဲ့ငါနဲ့ နေရာလဲထိုင်ရအောင်ကွာ။ ငါဆေးလိပ်သောက်ချင်လို့”

ဦးကျော်ခေါင်အပြောကြောင့် ပြတင်းပေါက်ဘေးတွင် ထိုင်နေသော ဦးထိပ်တင် နေရာလဲထိုင်လိုက်ပါ၏။ ဦးထိပ်တင် အတွင်းဘက်ထိုင်ခုံသို့ ထိုင်ပြီးစဉ်မှာပဲ ခုနပြေးဆင်းသွားသော ချာတိတ်မှာ ချွေးသံတရွဲနှင့် နေရာဆီ ရောက်လာသည်။ ဒါပေမဲ့ မူပျက်လာသည်။ အဓိကအချက်ကတော့ နေရာလဲထိုင်လိုက်၍ အတွင်းဘက်ရောက်လာသော ဦးထိပ်တင်အား အဓိပ္ပာယ်မဖော်နိုင်သော မျက်လုံးတွေဖြင့် ကြည့်နေခြင်း။

စူးစမ်းသလိုလို၊ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်မှု ရှိသလိုလို၊ သိကျွမ်းခဲ့ဘူးသော အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်အား အခုမှ အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရသလိုလို ခပ်ဆန်းဆန်းဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဦးထိပ်တင် ပြန်ကြည့်သည့်အကြည့်နှင့် ဆုံလျှင်တော့ သူက အရင် မျက်လုံးလွှဲသွားပါ၏။ ဒါက ဦးထိပ်တင်အပိုင်း။

အပေါက်ဘေးရောက်သွားသော ဦးကျော်ခေါင်မှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ဝင်တစား လေ့လာနေသည်။ အဲဒါက သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှ ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်နှင့် ရသေ့။ ရသေ့ကြီးမှာ ဘူတာမှထွက်

လာကတည်းက ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။ တိတိကျကျပြောရလျှင် ချာတိတ်လေးယောက်ထဲမှ အောက်ပြေးဆင်းသွားသော တစ်ယောက် ရထားဆီသို့ ပြန်ရောက်လာချိန်မှဖြစ်သည်။

ယပ်တောင်ကို တဖျတ်ဖျတ်ခပ်သည်။ လက်တွင်ပတ်ထားသော ဂုဏ်ကိုဖြုတ်ကာ လေးငါးလုံးစိပ်သည်။ ပြီးတော့ ဆက်မစိပ်ဘဲ လည်ပင်းမှာ ဆွဲသည်။ နောက် လည်ပင်းမှ ပြန်ဖြုတ်ပြီး လက်မှာ ပြန်ပတ်သည်။ ကျောမှီထိုင်နေရာမှ မတ်မတ်ထိုင်သည်။ အပြင်ကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ငေးရင်း ကျောမှီပြန်ထိုင်သည်။

ဘေးမှလူကိုလည်း တီးတိုးတီးတိုးပြောသည်။ ဘေးမှလူကလည်း တီးတိုးတီးတိုး ပြန်ပြောသည်။ နောက် နှစ်ယောက်သား ခေါင်းတွေညိတ်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးထိပ်တင်နံဘေးဘက်ဆီမှ စကားသံအချို့ကို စကြားရပါတော့၏။

“အန်ကယ် . . . အန်ကယ် . . . ”

ချွေးသံတရွဲနှင့် ရထားပေါ်ပြန်တက်လာသော ချာတိတ်က ဦးထိပ်တင်လက်မောင်းအား တို့ရင်း ခေါ်လိုက်သံဖြစ်သည်။

လက်မောင်းအားတို့ကာ အနီးကပ်ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ဦးထိပ်တင် မှိန်းနေရာမှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ကာ . . .

“ဘာလဲကွ . . . ”

ဦးထိပ်တင် ပြန်ထူးလိုက်တော့ . . .

“အန်ကယ်က တောထဲမှာ နေဖူးတယ်မလား”

“ဟင် . . . ”

ဦးထိပ်တင် ကြောင်သွားသည်။ ထို့အတူ ဦးကျော်ခေါင်လည်း အနည်းငယ် အံ့သြသွားပါ၏။ ဦးထိပ်တင် တောထဲမှာ နေဖူးတာ ချာတိတ် ဘယ်လိုလုပ် သိသနည်း။ အရင် သစ်တောဝန်ထမ်းဘဝတုန်းကတော့ တောထဲမှာပဲ နေခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။

“အေး . . . နေဖူးတယ်လေ”

“အဆင်ပြေတယ်မလား”

“ပြေ . . . ပြေပါတယ်ကွ”

ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ ဦးထိပ်တင် ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ပြန်
ဖြေလိုက်တော့ . . .

“ဒါဆို တောကောင်ရလာမှာပေါ့။ ဘယ်လိုအကောင်မျိုးတွေ
ပါလားလဲ”

“ဘာ . . . ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။
ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နှင့် မေးနေသည်လည်း မသိသလို၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်
မှန်းလည်း မသိ။ ဝန်ထမ်းဘဝမှ အနားယူခဲ့တာပဲ ကြာပြီ။ ဘယ်က
တောကောင် ပါလာရမည်နည်း။

ထိုစဉ်မှာပင် . . .

“ဒကာလေးက ဘယ်လိုတောကောင်ကို စိတ်ဝင်စားလို့လဲ”

သူတို့ရှေ့မှာရှိနေသော ရသေ့ကြီးက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
ချာတိတ်က မေးသူရသေ့ကြီးအား မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပြီး . . .

“ယုန် . . . ”

“အဖြူလား၊ အမည်းလား . . . ”

“အမည်း”

“အင်း . . . ယုန်အမည်းဆိုရင်တော့ ငါ့ဆီမှာ ငါးကောင်စာ
လောက်ပါတယ်။ လမ်းမှာ သွားရင်းလာရင်း စားရအောင်ယူလာတာ”

စကားဆုံးသွားတော့ ပြောသူရသေ့ကြီးနှင့် ချာတိတ်တို့ မျက်လုံး
ချင်း ခဏတာ ဆုံသွားသည်ထင်သည်။ တစ်အောင့်ကြာတော့ ချာတိတ်မှာ
ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်ထိုင်၍ ရသေ့ကြီးမှာ အပြင်ကို ငေးသွားတော့သည်။

ဦးထိပ်တင်နှင့် ဦးကျော်ခေါင်မှာတော့ ဘာမှန်းမသိစွာနဲ့ပဲ တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြပါ၏။ ဤမျှပါပဲ။

ရှေ့လျှောက်တော့ ဘာမျှဖြစ်မလာတော့။ မျက်နှာချင်းဆိုင်
ထိုင်နေသော ရသေ့နှင့် ဒကာကြီးလည်း ငြိမ်သွားသလို ဘေးမှချာတိတ်
တွေလည်း တိတ်သွားသည်။

ရထားကြီးကတော့ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေစွာ ပြေးလွှားနေဆဲ။
တစ်အောင့်ကြာတော့ ရထားက ဘူတာတစ်ခုကို ဝင်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း
အချက်ပေးသည်။

“ဘော် . . . ”

ဆိုက်ရောက်ရာ ဘူတာက . . .

ကျောက်တံခါး (KYAUK TAGA)။

‘ဝိန်းဇလုပ်’ ပြီး၍ လိုနေသော နောက်တစ်ဘူတာနှင့် အံ့ကိုက်
ဖြစ်သွားသည်။ ငါးလုံးမြောက်က (k)။ စကားလုံးစုစုပေါင်းက (၉)လုံး။
သေချာသွားပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ထုံးစံအတိုင်း လက်တို့ လှုပ်ရှား
လိုက်ကြသည်။

‘ကျောက်တံခါး’ မှာ ခဏနားပြီးတော့ ရထားက ဆက်ထွက်
သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ရိတ်သိမ်းပြီးကာစ လယ်ကွင်းများ၊ တဲအိမ်
နုလေးများ၊ ဟိုး ခပ်ဝေးဝေး မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း အစွန်းဆီမှ စိမ်းညိုညို
တောင်တန်းကြီးများက တစ်မျှော်တစ်ခေါ်နှင့် လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းလှ
သည်။

နေပြင်းပြင်းအောက်တွင် မရပ်မနား ခုတ်မောင်းနေသည့် ရထား
ကြီးကတော့ ဦးတည်ရာမြို့တော်အရောက် အပြင်းနှင့်ရန် ကြိုးစားနေ
ဆဲ . . .

လမ်းမှ ရွာသိမ်ရွာငယ်တချို့၊ ထိုရွာတို့၏ အထွတ်အမြတ်စေတီ
ငယ်အချို့နှင့် တစ်ခါတစ်ရံမှ တွေ့ရတတ်သည့် တံတားငယ်အချို့တို့
ထို ဖြတ်ကျော်ပြီးသွားသည့်နောက်မှာတော့ . . .

ဖြည့်ရန်ဘူတာတစ်ခုက ဆီးကြိုနေပြန်သည်။ ထိုဘူတာက
‘ပဲခူးကုန်း’ ဟူသည့် ဘူတာငယ်တစ်ခုဖြစ်သည်။

တာဝန်
TAUNGU

၆၅

အကုန်လုံးက သိုသိုသိပ်သိပ်နှင့် ဂရုတစိုက်ရှိလှသည့်အတွက်
ကိစ္စတစ်စုံတစ်ရာ အရေးကြီးနေသည်မှာ သေချာ၏။
အသို့နည်း . . .

• • •

တောင်ငူဘူတာ ရုံပိုင်ကြီးရုံးခန်းတွင်ဖြစ်သည်။ အကုန်လုံး
အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။ အဓိကကတော့ လွန်ခဲ့သော မိနစ်အနည်းငယ်ခန့်
က ဝင်လာသည့် ဆက်သွယ်ရေးမှ အမိန့်တစ်ရပ်ကြောင့်ဖြစ်သည်။
ထိုအမိန့်ရပြီးနောက်မှာ ယခုကဲ့သို့ အခြေအနေတွေ ဖြစ်ပေါ်
လာရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ထိုစဉ် ဘူတာဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က ရုံးခန်းထဲ
ဝင်လာကာ ဆက်သွယ်ရေးစက်ရှေ့၌ အလုပ်ရှုပ်နေသော ရုံပိုင်ကြီးနှင့်
လုံခြုံရေးအရာရှိတစ်ဦးအား . . .

“ဆရာ . . . လူတစ်ယောက်က ဒီစာပေးသွားလို့”

အလုပ်ရှုပ်နေချိန် ဖြစ်သည့်အတွက် စိတ်မရှည်စွာ ရုံပိုင်ကြီး
မော့ကြည့်ရင်း . . .

“ဘာစာလဲ . . . ဘယ်သူပေးသွားတာလဲ”

“နာမည်တော့ ပြောမသွားဘူးဆရာ။ တာဝန်သိ ပြည်သူ
တစ်ယောက်လို့ပဲ ပြောသွားတယ်။ စာကတော့ အခုဝင်လာမယ့် ရန်ကုန်
ရထားနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ဘာ . . . ”

ရုံပိုင်ကြီးစိတ်ထဲ ထင်ခနဲဖြစ်သွားကာ စာကို တစ်ချက်ကြည့်မိ
သွားသည်။ ယခုလောလောဆယ်လည်း သူတို့တွေအကုန်လုံး ထိုကိစ္စ
နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည် မဟုတ်ပါလော။

“ပြစ်မီး”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆွဲယူကြည့်လိုက်တော့ . . .

“ဟင် . . . ”

ရုံပိုင်ကြီး မျက်လုံးပြူးသွားလေပြီ။ ဦးနှောက်တစ်ခုလုံးမှာလည်း
ဒီလိုသော အလုပ်တာဝန်တွေနှင့် ပေါင်းကာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိသွား
ပါတော့၏။

လျှပ်တစ်ပြက်ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကြောင့် လုံခြုံ
ရေးအရာရှိကလည်း ရုံပိုင်ကြီးလက်ထဲမှစာကို ယူကာကြည့်သည်။ ပြီး
တော့ သူသည်လည်း . . .

စာက မြန်မာလိုရေးထားသော မြန်မာစာစစ်စစ်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့
မြန်မာလို ရေးထားသော မြန်မာစာကို မြန်မာတစ်ယောက်က မဖတ်
တတ်ခြင်း . . .

အရက်သမားစကားနှင့် ပြောရလျှင်တော့ . . .

“နှစ်ပင်လိမ်သွားလေပြီ”

X

ဦးကျော်ခေါင် သည်းခံနိုင်မှုအတိုင်းအတာ လွန်သွားခဲ့ပါပြီ။ ရှေ့တစ်ခုံကျော်မှပုဂ္ဂိုလ် (ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ရသေ့ကြီးနှင့် ကျောချင်းကပ် ထိုင်နေသူ)၊ သွားနေသော ရထားအရှိန်နှင့် နောက်မှလူတွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကွမ်းတံတွေးတွေ တဗျစ်ဗျစ် ထွေးထုတ်နေခြင်းသည် ယဉ်ကျေးမှုမရှိဟူသော စကားလုံးထက် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မရှိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ရှေ့မကြည့် နောက်မကြည့်နှင့် ရထားတစ်တွဲလုံးတွင် သူတစ်ယောက်တည်းရှိနေသည်ဟု သဘောပိုက်ထားလားမသိ။ တစ်ခါနှစ်ခါဆို လျှင်တော့ မပြောလို။ ယခုဟာက . . .

(မီးရထားနှင့် ဘတ် (စ်) ကားစီးဖူးလျှင် ဒီဒုက္ခမျိုးကို ခံစားဖူးကြမည်ဖြစ်သည်။ ရှေ့ခုံက ကွမ်းတံတွေး အပြင်ထွေးထုတ်၍ နောက်မှာ ထိုင်နေသော ကိုယ့်ကို လာစင်တာမျိုး၊ နှပ်ညှစ်ထုတ်၍ လာစင်တာမျိုး)

ဟော . . . အခုလည်း တဖိုးဖိုး ထွေးထုတ်နေပြန်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ လေ့လာကြည့်ရသလောက်တော့ နောက်ဆုံးလက်ကျန်ဟု ထင်ရ၏။ အရည်မပါဘဲ ကွမ်းဖတ်အစအနတွေကို လျှာဖြင့် တိုက်ကာ ထွေးထုတ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤအခြင်းအရာကြောင့် တစ်ခုခု တုံ့ပြန်ပြောရန် ပြင်ထားသောစိတ်တို့အား လျော့ချကာ ငြိမ်နေလိုက်ပါ၏။ ဒုက္ခငြိမ်းတော့မည်လေ။

ဒါပေမဲ့ ရေဘူးဖွင့်၍ ပါးစပ်ထဲလောင်းထည့်နေသည်တို့ကြောင့် သည်။ ပြီးတော့ ပလုတ်ကျင်းသည်။ သေချာပါပြီ။ ဒီတစ်ကြော့မှောင်ရဦးမည်။ ထို့ကြောင့် အသင့်အနေအထားဖြင့် စောင့်မျှော်လျက်ရှိခိုက်။ ကျောပေးထားလျက်မို့ ဘာမျှမသိဘဲ၊ ရသေ့ကြီးက အပေါက်ဘက် ခေါင်းထွက်လိုက်သည်။

ရသေ့ကြီးက ခေါင်းအထွက်၊ ဟိုက အထွေး . . .
“ဟာ . . . ရသေ့ကြီး”

စက္ကန့်ပိုင်းလေးစော၍ ဦးခေါင်းက အတွင်းဘက် ဆတ်ခနဲ ပြန်ထောက်လာသော်လည်း သတိပေးသူ ဦးကျော်ခေါင်မှာတော့ . . .

နီကျင်ကျင် ရေမှုန်စတွေက ဖွားခနဲ။
ဖွားခနဲ ကျပက်လိုက်သော ရေမှုန်စတွေနဲ့အတူ . . .
“ဗြဲ . . . ”

ရသေ့ကြီး၏ လက်မောင်းဆီမှ အသံတစ်သံကို ပြိုင်တူကြားထိုက်ရသည်။ ထိန်းချုပ်နိုင်မှုကို ခဏတာ ပျောက်သွားကာ ကျိုးတိုးကျဲတဲသော ရေမှုန်စက်တွေကြားမှာပင် ခန္ဓာကိုယ်က အလိုလို ထရပ်မီလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် . . .

“ဒကာကြီး . . . သည်းခံလိုက်ပါ”

တိုးညှင်းသော ဟန့်တားသံတစ်ခု။ ဦးကျော်ခေါင်ကြည့်လိုက်တာ ပြသွားသော အညိုရောင်ဝတ်ရုံကို လက်ဖြင့် စုကိုင်းထားလျက်မှ အားဖြစ်သော မျက်ဝန်းတစ်ခုဖြင့် ဆုံသည်။ ဆတ်ခနဲ အတွင်းသို့ပြန်ဝင်ရင် တံခါးဘောင်မှ တစ်စုံတစ်ရာနှင့်ငြိကာ ပြသွားခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။

ဝတ်ရုံအောက်မှ လက်မောင်းသားပင် ပေါ်ကာနေ၏။ သို့သော် အညှင်း မေတ္တာနှင့် သည်းခံစိတ်ရောထားသည့် ရသေ့ကြီး၏မျက်နှာကြောင့် စိတ်တို့ တစ်ခဏတာ ငြိမ်းချမ်းသွားလားပင် မသိလိုက်။

‘ဟင်း’ ခနဲ သက်ပြင်းကိုချရင်း ဦးကျော်ခေါင် ပြန်ထိုင်ခဲ့လိုက်သည်။ ဦးထိပ်တင်ကတော့ နှုတ်ဆိတ်လျက်သာရှိ၏။ မေတ္တာနှင့် သည်းခံ

ခြင်းသည် တရားသောအောင်မြင်ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

ရထားကြီးက 'တောကျွဲအင်း' ဆိုသော ဘူတာငယ်တစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ကာ 'ကညွတ်တွင်း' ဟူသော ဘူတာတွင် သွားရပ်သည်။ စိတ်မပါသဖြင့် ဦးကျော်ခေါင် ငြိမ်နေလိုက်သော်လည်း ဦးထိပ်တင်ကတော့ 'ကွက်တိပဲ' ဟုဆိုကာ စာရွက်တွင် ဖြည့်နေပါ၏။ ပြီး . . . ပြောသေးသည်။

"ငါတို့သားသမီးတွေ မဆိုးဘူးကွ။ မိဘတွေကို စိတ်ဆိုးအောင်လည်း လုပ်တတ်တယ်။ စိတ်ဝင်စားအောင်လည်း လုပ်တတ်တယ်။ ပဟေဠိလိုလို၊ သဲလွန်စလိုလိုတွေလည်း အကွက်စေအောင် ပေးတတ်တယ်။ ဘာပဲပြောပြော ပျောက်နေတဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက 'ဇ' တွေ ဖြန့်ပေါ်လာတာပေါ့ကွာ"

ဦးထိပ်တင်က ပြောနေသော်လည်း ဦးကျော်ခေါင်ကတော့ စိတ်မပါစွာ အပြင်ကိုပဲ ငေးနေလိုက်သည်။ ငေးနေရင်းမှ ဦးထိပ်တင်ပြောသလို သားနဲ့သမီးကို သတိရမိပါ၏။ ဘယ်အထိများ သွားကြတာလဲ။ သူတို့ အဖေနှစ်ဦးကရော ဘယ်အထိလိုက်ရမှာလဲ။

နာရီကိုကြည့်မိတော့ နေ့လယ် နှစ်နာရီပင် ထိုးတော့မည်ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို အသေအချာတွေးရန် လိုအပ်နေပါပြီ။ အဲဒါက . . .

နောက်တစ်ဘူတာပြီးလျှင် ရင်ဆိုင်ရမည့် စာရွက်မှ သင်္ကေတထိုသင်္ကေတပြီးပါက ဘူတာနောက်နှစ်ခု။ ရှေ့မှဖြည့်ပြီးခဲ့သော ဘူတာများအရ ထိုနှစ်ခုကို ဘူတာဟု သတ်မှတ်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ကတိကြေးနှစ်ခုကို ဖြထားသလို၊ (W) လိုလို၊ (M) လိုလို၊ (W) နှင့် (M) ကိုပဲ ပေါင်းထားသလို သင်္ကေတက ခေါင်းစားဖို့ကောင်းနေသည်။

ဘာလဲ . . . ထိုသင်္ကေတက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။

ထိုစဉ်မှာပင် ဦးထိပ်တင်က . . .

"ဟေ့ကောင် . . . ကျော်ခေါင်၊ ငါတို့ တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ရတော့

မယ်နဲ့တူတယ်"

"အေး . . . ငါလည်း အဲဒါကိုပြောမလို့။ နောက်တစ်ဘူတာရောက်ရင် ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ"

နှစ်ယောက်စလုံး စာရွက်ကိုထုတ်ကာ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အဓိက စဉ်းစားရခက်နေသည်က ထိုသင်္ကေတဖြစ်ပါ၏။

"မင်း . . . ဘယ်လိုတွေးမိလဲ"

ဦးထိပ်တင်က ဦးကျော်ခေါင်ကို မေးသည်။ ဦးကျော်ခေါင်က တွေးတတ်ကြောင်း ခေါင်းယမ်းပြတော့ . . .

"ငါစဉ်းစားမိတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွ"

စကားကို ခဏရပ်ကာ ဆက်ပြောသည်။

"ရှေ့မှာ ရောက်လာမယ့်ဘူတာ။ ငါတို့စာရွက်ထဲမှာ ဖြည့်ရမယ့် ဘူတာက ဥပမာ - မြို့တစ်မြို့ ဆိုပါစို့ကွာ။ အဲဒီမြို့မှာ ဒီသင်္ကေတနဲ့ စက်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုခု ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ငါ စိတ်ထင်ပြောရရင် လမ်းတစ်ခုခုပေါ့။ (ဂ) ငယ်ကွေ့တို့၊ (ဒ) ကွေ့တို့ဆိုပြီး ကားလမ်းတွေမှာ ရှိတယ်မလား။ အခုလည်း ဒီသင်္ကေတက အဲလို လမ်းချိုးလမ်းကွေ့တွေကို ပြထားတဲ့ သင်္ကေတလားလို့"

ဦးထိပ်တင်စကားကြောင့် ဦးကျော်ခေါင် စဉ်းစားသွားသည်။ ပြီး တစ်အောင့်ကြာတော့ . . .

"ဒါဆို မင်းဆိုလိုတာက သင်္ကေတမှာပြထားတဲ့ (1, 2, 3, 4) ဆိုတာက လမ်းထောင့်ချိုးတွေကို ပြထားတာပေါ့"

"အေး . . . လမ်းထောင့်ချိုးလေးခု ဆုံးသွားရင် (k) စကားလုံးပါတဲ့ နာမည်တစ်ခုခု လမ်းတစ်ခုခု တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်"

ဦးကျော်ခေါင် တွေ့ဝေသွားပြန်သည်။

"ဘူတာကနေပြီးတော့ ဘတ်(စ်)ကား လေးမှတ်တိုင်စီးလို့ ပြောတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား"

ဦးကျော်ခေါင်စကားကြောင့် . . .

“အေး... အဲဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒီလောက် ရထားအရှည် ကြီးကတော့ မြေပြင်ညီမှာ ပြထားတဲ့ သင်္ကေတအတိုင်း သွားလို့မရတာ သေချာတယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ နောက်တစ်ဘူတာမှာ ဆင်းကြမလား”

ဦးထိပ်တင် စဉ်းစားရပါပြီ။ သူတို့တွက်သည့်အတိုင်းသာ သေချာရင်တော့ ဒီနေ့တစ်နေ့ထဲနှင့်ပင် အိမ်ပြေးနှစ်ယောက်ကို မိနိုင်မည့်သဘော ရှိသည်။ အကယ်၍ တွက်သည့်အတိုင်း မဟုတ်လျှင်ရော...

ဒါလည်း ကိစ္စမရှိ။ သူတို့မှာ နောက်ငါးရက်တိတိ အချိန်ရှိသေးသည်။ မင်္ဂလာပွဲမတိုင်ခင် တွေ့အောင်ရှာဖို့ အချိန်လုံလောက်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ဒီတော့...

ဦးကျော်ခေါင်နှင့် ဦးထိပ်တင်တို့ မျက်လုံးချင်း ခဏတာ တွေ့ဆုံသွားပြီးသည့်အဆုံး...

မေးရန်မလိုတော့ပါ။

အဖြေက ရှင်းနေပြီပဲ။

• • •

ရထားကြီးက ကညွတ်ကွင်းမှတစ်ဆင့် ညောင်ပင်သာ၊ ဖြူ၊ ဇေယျဝတီစသည့် ဘူတာအဆင့်ဆင့်ကို ကျော်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ လိုအပ်သော စကားလုံးအရေအတွက်နှင့် အဆုံးသတ်အက္ခရာ မတူညီသည့် အတွက် ဒီအတိုင်းပဲ ထားခဲ့လိုက်ရသည်။

ဖြူ (Pyu) ဘူတာတစ်ခုသာ (u) နှင့်ဆုံးသော်လည်း သုံးလုံးတည်းဖြစ်နေရာ အဆင်မပြေဘဲ ဆက်စီးခဲ့ပါ၏။ ဇေယျဝတီပြီးတော့ ညောင်ခြေထောက်၊ ကျွဲပွဲ စသော ဘူတာငယ်နှစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသွားသည့်နောက်မှာတော့...

သူတို့ဆင်းရဲမည့်ဘူတာကို ရေးရေးမျှ တွေ့လိုက်ရာပြီး

ရထားကြီးက တဘော်ဘော်အော်မြည်ကာ မြန်ရာမှ နှေးထွေးသည်။ နှေးရာမှ လှုပ်လာသည်။ လှုပ်ရာမှ တဖြည်းဖြည်း... တဖြည်းဖြည်းဖြင့်...

သစ်သားမှတ်တိုင် ဖြူဖြူပေါ်မှာ ရေးထားသော စာလုံးမည်းမည်း တွေကို မြင်လိုက်ရကတည်းက သူတို့နှစ်ဦး အဝတ်အိတ်တွေ ချပြီးသွားသည်။

ဘူတာတွင်း ရထားဆိုက်လိုက်သည်နှင့် အလုအယက် ဝိုင်းဝန်းတိုးတက်ကြသော ခရီးသည်များ၊ အော်ဟစ်ပြေးလွှားကာ တကြော်ကြော် အော်ရောင်းနေကြသော ဘူတာဈေးသည်များနှင့် ဖြုန်းခနဲဆို ဘူတာကြီး၏ အသက်ဝင်သွားပါတော့၏။

ပြီးတော့ ရထားရပ်သွားသည်။ ဆင်းသည့်လူလည်း ဆင်းသည်။ တက်သည့်လူလည်း တက်သည်။ ထိုအထဲတွင် သူတို့နှစ်ဦးသည်လည်း အဝတ်အိတ်ကိုယ်စီဆွဲရင်းဖြင့်...

“သားရေ... ဖေဖေတို့တော့ လိုက်လာပြီ”

ဦးထိပ်တင် ရင်ထဲမှ ပြောမိသောစကား။

“သမီးရေ... လုံအောင်သာ ပုန်းတော့”

ဦးကျော်ခေါင် ရင်ထဲမှ ပြောမိသောစကား။

✂ ✂ ✂

XI

ဘူတာနှင့်ခြေထောက် ထိမိသွားသည်နှင့် နှစ်ဦးလုံး၏ မျက်လုံးတွေက ဘူတာထွက်ပေါက်ကို ရှာလိုက်ကြပါသည်။ သူတို့တွက်ကိန်းတွေအရ ဘူတာအပြင်ရောက်ပါမှ ဆက်လက်လှုပ်ရှားလို့ရမည် မဟုတ်ပါလား။

သိပ်မရှာလိုက်ရပါ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ လူဝင်လူထွက်များသော အပေါက်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ဒါနဲ့ပဲ နှစ်ဦးသား ထိုနေရာဆီသို့ ဦးတည်သွားလိုက်ကြ၏။

လက်ထဲမှာ စာရွက်တစ်ရွက်စီနှင့် အဝတ်အိတ်တစ်အိတ်စီကို ဆွဲရင်း ပဟောဠိဆန်သော မျက်နှာတွေဖြင့် နှစ်ယောက်သားမှာ . . .

ခြေလှမ်းတို့ တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း . . .

ငါးလှမ်း၊ ခြောက်လှမ်း . . .

ရှစ်လှမ်း၊ ကိုးလှမ်း . . .

ဆယ်လှမ်းပြည့်ရန် ခြေတစ်ချက် လှမ်းလှလှမ်းခင် အချိန်မှာ တို့ထိလိုက်သော လက်မောင်းသားတို့ဆီမှ အထိအတွေ့နှင့်အတူ..

“ဦးလေးတို့ . . . ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

XII

ဘူတာရုံပိုင်ကြီး၏ ရုံးခန်းတွင်ဖြစ်သည်။ စားပွဲခုံတစ်လုံးပေါ်မှ အဝတ်အိတ်နှစ်လုံးမှာ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်၍ အထဲမှ ပစ္စည်းတွေ အကုန်လုံးလည်း ကစဉ့်ကလျား ပျံ့လွင့်နေပါသည်။

ထိုစားပွဲရှေ့တွင် အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် လူကြီးနှစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ အဝတ်အစားတွေမှာလည်း ကပိုကရီနှင့် သပ်ရပ်မှုမဲ့နေ၏။

“ဘာသဘောလဲကွ . . . ။ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုထင်လို့ သူခိုးဖမ်းသလိုဖမ်းပြီး အခုလို ရှာနေရတာတုံး”

ဒေါသတကြီးပြောလိုက်သော ဦးထိပ်တင်၏စကားကြောင့် လူနှစ်ယောက်လည်း ဝတ်ထားသော လုံခြုံရေးအရာရှိတစ်ယောက်က . . .

“ခွင့်လွှတ်ပါဦးလေး . . . ။ ကျွန်တော်တို့က တာဝန်အရရှိလို့ပါ”

“တာဝန်အရဆိုတာ ငါနားလည်တယ်။ ငါလည်း ဝန်ထမ်းလောကက ထွက်လာတာ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုတာဝန်မို့လို့ အခုလို လုပ်နေတာလဲဆိုတာ ပြောဦးမှပေါ့”

ထိုစဉ်မှာပင် . . .

“ဘာမှမတွေ့ဘူးဆရာ”

အဝတ်အိတ်နှစ်လုံးကို မွေနှောက်ရှာဖွေနေသော ဝန်ထမ်းငယ်တစ်ယောက်က ပြောသည်။ ထိုအခိုက် ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသောအရာရှိက သက်ပြင်းချပါ၏။ စားပွဲနောက်မှာ ထိုင်နေသည့် ရံပိုင်ဖြစ်ဟန်တူသူ ဝဝပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း သက်ပြင်းချသည်။

“ငါတို့ လူမှားသွားပြီနဲ့ တူတယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း အရာရှိက သူတို့လူကြီးနှစ်ယောက်ကို ထိုင်စရာနေရာ ကိုယ်စီပေးကာ ဒုတိယသက်ပြင်းတစ်ခုကို ထပ်ပြု၏။

ပြီးမှ လေသံအေးအေးဖြင့် . . .

“ဒီလိုပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်လောက်က ကျွန်တော်တို့ဌာနကို သတင်းတစ်ခု ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒါကတော့ အခု ဦးလေးတို့လိုက်ပါလာတဲ့ ရထားပေါ်မှာ ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းတဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်သူ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ ပါလာတယ်တဲ့။

အဲဒီအဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ဟာ ဒီ တောင်ငူဘူတာမှာ အရောင်းအဝယ်လုပ်ကြမယ်။ ပစ္စည်းချင်းလဲကြမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ရှိသူတွေနဲ့ ဘူတာဝန်ထမ်းတွေ ပူးပေါင်းဖမ်းဆီးကြတာပါ”

“မင်းတို့ဥစ္စာကလည်း သေချာမစုံစမ်း မစစ်ဆေးဘဲနဲ့ တွေ့ရာလူကို အခုလို ဖမ်းလိုက်ကြတာပဲလားကွ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သေချာစုံစမ်း စစ်ဆေးပြီးသားပါ။ သတင်းလည်း ရှိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ရထားဆိုက်ကာနီးမှ ရောက်လာတဲ့ စာတစ်စောင်ကြောင့် အခုလို အမှားမှားအယွင်းယွင်းတွေ ဖြစ်သွားရတာပါ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ အရင်သတင်းရထားတဲ့

အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ကိုလည်း ဖမ်းမိအောင် နောက်တစ်ဘူတာကို အကြောင်းကြားထားပြီးပါပြီ”

ထိုသို့ပြောပြီး နောက်အရာရှိက စားပွဲပေါ်မှ စာတစ်စောင်ကို ဆွဲကာ သူတို့နှစ်ဦးရှေ့ကို ထိုးပေးသည်။

“ဒီစာကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်တို့ လူမှားသွားရတာပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်”

ရှေ့မှစာကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ဦးထိပ်တင်က မကျေမချမ်းလေသံဖြင့် . . .

“ဘာလဲကွ . . . လူတောင်မှားရတယ်ဆိုတော့ မင်းတို့စာက ဘာလဲလည်းတဲ့ ဘာသာစကားနဲ့ ရေးထားလို့လား”

အရာရှိ၏လေသံက အေးဆေးပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာလို ရေးထားတာပါ”

“ဒါဆို စာမဖတ်တတ်လို့ မှားတာပေါ့”

ဦးထိပ်တင် ရွဲ့မေးလိုက်ခြင်း။ ဒါပေမဲ့ . . .

“အမှန်ပါပဲ”

နှစ်ယောက်လုံး ကြောင်သွားလေသည်။ နောက် တစ်ယောက်တစ်ယောက် ကြည့်ကာ စားပွဲပေါ်မှစာအား ဆွဲယူဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါမှာတော့ . . .

“ဟင် . . .”

ခေါင်းတုံးတစ်တုံး တုံးသူနှင့် လူမည်းတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်ပါသည်။ သင်လည်း ကျီးကန်းရောင်လို ဝတ်ထားပြီး၍ ငါတို့ ဘယ်ဘက်ရှိ လက်ဆုပ်ထဲတွင် စာရွက်ပု၊ ညာလက်တီးတွင် ကြိုးပတ်အိတ်ဆွဲထားပါသေးသည်။ သင်သည် ဘယ်သန်ညာလက်ဖြင့် လက်မောင်းသားပေါ်တွင် အဖေ၊ အမေ မမေသည့် ချစ်သား ကျွန်တော်ဟု စုတ်မည်းဆေးနှင့် ဆေးမှုင်ရောကာ ထိုးကွင်းထိုးထားခြင်းဖြစ်သည်။ သိတတ်သူ မိုးပေါ်က ထွန်းကြယ်တစ်လုံးလို ဖွဲ့စည်းမည်။

ကောင်းကင်ကို လေးနဲ့ပစ်။ နှစ်ယောက်တစ်ယောက် ဖိုက်တဲ့ ထောင်၊ မင်းလို မလောက်စားလေးတွေကို နှစ်ယောက်သုံးယောက်ပေးတယ်။ ကျောကုန်းမှာ ပိုးထားတဲ့ အိတ်ကိုကြည့်။ ကိုယ်နှစ်ခြမ်းစိဖြစ်အောင် လွယ်ခွတ်ပစ်ထားလိုက်မယ်။ သည်ကောင်တော့ ဖိထားလို့ နပ်နေပြီ။ ဆင်နှစ်ကောင် တူထိုင်ပြီးစီးကြမယ်။ ထားခဲ့ပါသည် မြသညာ ငါ့ရဲ့လက် ပင့်မြှောက်တိုင်း မင်းဆီတွင် အတူတူ လက်တွဲညီကြမယ်။ လက်ပတ်ကိုပတ်ထားတဲ့ တစ်ယောက် အခုထွက်ခဲ့။ စီပေအဝတ်ကို ဝတ်ထားတဲ့ကောင် သည်တစ်ခါ သူနဲ့ ငါတို့အားလုံးက တစ်ယောက်တစ်လှည့် မိတ်ဖွဲ့ကြမယ်။

ရနံ့ငယ်ပေါ် ဒွေးလုံးကျော်၊
ဖော်၍ ယူကာ သုံး။

XIII

စာရွက်ကိုကြည့်၍ ဦးကျော်ခေါင်နှင့် ဦးထိပ်တင် အတန်ငယ် ဆွေဝေသွားပါ၏။ အဓိကကတော့ အပေါ်အကျို အမည်းရောင်ကို ထပ်တော်ထားသော ဦးကျော်ခေါင်ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး သူက ပညာရေး ဇနီးထမ်းဟောင်းတစ်ဦးပင် မဟုတ်ပါလား။

သူ နယ်ကောလိပ်တစ်ခုတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က အခုလို 'လျှို့ဝှက်စာခေါ်' စာမျိုးကို တစ်စောင်နှစ်စောင် ကြုံတွေ့ဖူးလေသည်။ အဲဒီတုန်းက ကျောင်းကပစ္စည်းတွေ ခဏခဏပျောက်နေချိန်။ တရားခံဆိုလည်း ဖမ်းမမိ။ အဲဒီမှာ တရားခံနှင့် အနီးကပ်နေသူတစ်ယောက်က ထုလို လျှို့ဝှက်စာမျိုးနှင့် အသိပေးဖူးလေသည်။

ယခု သူတို့မျက်မှောက်ရောက်နေသည့် စာနှင့်တော့မတူ။ ဒါပေမဲ့ အနည်းငယ် ဆင်သယောင်ရှိပါ၏။ ထိုစဉ် . . .

“စာကိုဖတ်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အဓိပ္ပာယ်မကောက်တတ်ဘူးဗျ။ ပထမ တစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းကိုသာ နားလည်ပြီး ကျန်တာတွေကို နားမလည်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ စာတွေက တစ်ကြောင်းနဲ့တစ်ကြောင်း အဆက်အစပ်မရှိတာလည်း ပါတာပေါ့။ ဦးလေးတို့ အပေါ်နှစ်ကြောင်းသုံးကြောင်းကို ဖတ်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာကြောင့် လူမှားရတယ်ဆိုတာ နားလည်မှာပါ”

အရာရှိ၏ စကားအဆုံး ဦးထိပ်တင် သဘောပေါက်မိပါသည်။ ဦးကျော်ခေါင်ကတော့ ငြိမ်နေပါ၏။ ဟုတ်ပေသည်။ စာ၏ ပထမအကြောင်းဖြစ်သည့် ‘ခေါင်းတုံးတစ်တုံးတုံးသူနှင့် လူမည်းတစ်ယောက်နှစ်ယောက်ပါသည်။’

ဦးထိပ်တင်က ခေါင်းတုံးနှင့်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဦးကျော်ခေါင်က အပေါ်အကျို အမည်းရောင်ကို ထပ်ဝတ်ထားသည့်အတွက် စာထဲမှ အတိုင်း လူမည်းတစ်ယောက်။

‘သင်လည်း ကျီးကန်းရောင်ကို ဝတ်ထားပြီး၍ ငါတို့ ဘယ်ဘက်ရှိ လက်ဆုပ်ထဲတွင် စာရွက်ပု၊ ညာလက်တီးတွင် ကြိုးပတ်အိတ်ဆွဲထားပါသေးသည်။’

ဟုတ်နေပြန်ပါ၏။ ကျီးကန်းရောင် (အမည်းရောင်) ဝတ်ထားသူက ဦးကျော်ခေါင်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ရထားပေါ်ကဆင်းတော့ ဘယ်ဘက်လက်ထဲတွင် သဲလွန်စ စာရွက်ကိုယ်စီကိုင်ထားသည်။ ညာဘက်တွင် အိတ်တစ်လုံးစီ ဆွဲထားသည်။ ဒီတော့ မှားပြီပေါ့။

အောက်မှာရေးထားသော ကျန်စာကြောင်းတွေကတော့ အဓိပ္ပာယ်ဆက်စပ်မှု သိပ်မရှိတော့ပေ။ ယခုလို သိလိုက်ရတော့ တာဝန်အရ လုပ်ဆောင်နေရသော ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း စိတ်ဆိုးရခက်သွားပါ၏။ အဓိကကတော့ မယုံချင်စရာကောင်းသည့် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပင်။

ထိုစဉ်မှာပင် . . .

“ဖော်လို့ရပြီ ထိပ်တင်။ ဒီစာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ငါ ဖော်လို့ရပြီ”
“ဟင် . . .”

အလျင်စလိုထွက်လာသော ဦးကျော်ခေါင်၏စကား။ ဦးကျော်ခေါင်စကားနောက်မှ စိတ်ဝင်စားမှုကိုယ်စီဖြင့် ခေါင်းထောင်သွားရသည်။ ဦးထိပ်တင်အပါအဝင် ကျန်လူအားလုံး။

နောက် ဦးကျော်ခေါင်က စာပိုဒ်အောက်မှ ကဗျာလိုလို၊ စာချိုးလိုလိုကိုထောက်ကာ အကုန်လုံးကြားအောင် ရှင်းပြပါ၏။ အခန်းတွင်း နှိုသုအားလုံးလည်း ဦးကျော်ခေါင်နားတွင် စုပြုံသွားကြသည်။ ဦးကျော်ခေါင်က . . .

“ရန်ငယ်ပေါ် ဒွေးလုံးကျော် ဖော်၍ ယူကာသုံး . . . ဆိုတာ အမှန်တော့ အပေါ်က စာနှစ်ပိုဒ်ကို ဖတ်ရမယ့် စာဖတ်နည်းကို ရေးထားတာကွ။ အဓိက ဂရုပြုရမှာက ‘ဒွေး’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးပေါ့။ ငါတို့ ခြေမာစာမှာ ‘ဒွေး’ ဆိုတာ နှစ်ဂဏန်းကို ဖော်ပြတာ။

နှစ်ခု၊ နှစ်ကောင်၊ နှစ်ယောက်၊ နှစ်လုံး စသည်ဖြင့်ပေါ့ကွာ။ အခုဒီစာထဲမှာ ရေးထားတဲ့ ‘ဒွေးလုံးကျော်’ ဆိုတာ နှစ်လုံးကျော်ပြီး ဖတ်သွားဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ။

ရော . . . ပထမစကားလုံးကနေ စပြီး နောက်ဆုံးစကားလုံးအထိ နှစ်လုံးကျော်ပြီး ဖတ်သွားကြည့်လိုက်။ အဖြေတွေ့လိမ့်မယ်။ အရားခံတွေကတော့ ရထားပေါ်က ငါတို့ အိမ်နီးနားချင်းတွေပဲ”

ဦးကျော်ခေါင်၏ အဖြေစကားဆုံးသွားတော့ အကုန်လုံး စာရွက်ဆီကို ကြည့်မိကြပါ၏။ အရာရှိက . . .

“ဒါဆို စကားလုံး နှစ်လုံးစီကျော်ပြီး ဖတ်သွားရမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် . . .”

ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က စာရွက်ကိုယူကာ နှစ်လုံးစီကျော်၍ သုံးသုံးမြှောက်စကားလုံးတိုင်းကို မျင်းတားသည်။ ပြီးတော့ မျင်းတားထား

သော စကားလုံးတို့ကိုပင် အကုန်လုံးကြားအောင် ဖတ်ပြလိုက်သည့် အခါ . . .

စကားဆုံးသွားတော့ . . .

“ကျွန်တော်တို့ရထားတဲ့ သတင်းနဲ့ ကွက်တိပါပဲ။ ဒီ လျှို့ဝှက် အကြောင်းကြားစာ လာပေးသူကိုရော ဦးလေးတို့ နှစ်ယောက်ကိုရော ကျွန်တော်တို့အားလုံးက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဦးကျော်ခေါင်နှင့် ဦးထိပ်တင်တို့မှာတော့ ဖိုသီဖတ်သီ ကျဲပြန်နေသော အဝတ်အိတ်နှင့် အဝတ်များကို ကြည့်၍ပဲ ခပ်နွမ်းနွမ်း ပြုံးဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ရံပိုင်ကြီးက . . .

“သတင်းအချက်အလက်ချင်းကတော့ အတူတူပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အယောင်ဆောင်ရသေ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းမှာက ဆေးမှင်ထိုးမထိုး ကမသိတော့ အခုလို မှားသွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ်”

ရံပိုင်ကြီး၏ အပြောကြောင့် ဦးကျော်ခေါင်က . . .

“မမှားပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ခုံရှေ့က နှစ်ယောက်နဲ့ ဘေးကလေးယောက်ကိုသာ ဖမ်းလိုက်ပါ။ ရသေ့တုရဲ့ လက်မောင်းမှာ ‘အမှူးသား’ လို့ ဆေးမှင်ထိုးတာတာ ကျွန်တော် သေချာမြင်လိုက်တယ်”

ထို့နောက် ဦးကျော်ခေါင်က တစ်ခုံကျော်မှ ကွမ်းတံတွေးတွေး သူ ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ရသေ့ကြီးအပါအဝင် ရထားပေါ်မှ သူ၏ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြသည်။ ထိုအခါမှ အားလုံး ဇာတ်ရည်လည်သွားကာ သက်ပြင်းစွာ မိကြ၏။

အကုန်လုံးက တရားခံ ဘယ်သူဆိုတာ သေချာသွား၍ စိတ်အေးသွားသော်လည်း ဦးထိပ်တင်နှင့် ဦးကျော်ခေါင်တို့နှစ်ယောက်မှာတော့ မအေးနိုင်ဘဲရှိသည်။ အဲဒါက . . .

မိုးချုပ်ပေတော့မည်။

သူတို့၏ မူလရည်ရွယ်ချက်များကို ဘယ်လို အကောင်အထည်ဖော်ရမည်နည်း၊ ကိစ္စပြီးလျှင်တော့ အကြောင်းစုံဖွင့်ပြောပြီး သားနှင့်သမီး

တို့ရှာဖို့ အကူအညီတောင်းကြည့်မည်ဟု စဉ်းစားမိခိုက် . . .

ဖုန်းဝင်လာသည်။ အရာရှိက ကောက်ယူနားထောင်လိုက်သည်။

တစ်အောင့်ကြာသွားပါ၏။ ဒါပေမဲ့ အရာရှိ ဖုန်းပြောပြီးသည့် နောက်မှာတော့ သူတို့ရင်ထဲမှ စိတ်ကူးတွေမှာ . . .

“ရှေ့ဘူတာမရောက်ခင် နှစ်ဖွဲ့လုံး ဆင်းသွားကြတယ်တဲ့။ အခု သူတို့ဆင်းသွားတဲ့နေရာကို စုံစမ်းပြီး လိုက်နေကြတုန်းရှိသေးတယ်။ မမိသေးဘူး။ ဒီတော့ . . . ”

အရာရှိက စကားကို ခဏရပ်ကာ ဦးထိပ်တင်နှင့် ဦးကျော်ခေါင်တို့ ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ တရားခံ မိမိ လိုရာသွားကြပါ။ ကျွန်တော်တို့ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးပါ့မယ် ဦးကြီးတို့ရယ်ပေါ့။

ဘယ်တတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။

ထို့နောက်တော့ ခဏတစ်ဖြုတ်နားကြရင်း အရာရှိကပင် စမေးသည်။ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာမည်။ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စ စသည်ဖြင့် . . .

ဦးထိပ်တင်တို့ကလည်း သူတို့၏ ဖြစ်စဉ်အစအဆုံးကို ပြောပြလိုက်တော့ အကုန်လုံး စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်နေသော ကိစ္စက လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဆန်ဆန်နှင့် ရင်ခုန်ဖွယ်ကောင်းနေသည်ဟုတ်ပါလား။ အထူးသဖြင့် သား၊ သမီးနှစ်ယောက်၏ လုပ်ရပ်မှာ ရိုးရိုးသေးနှင့် လှနေခြင်းပင်။

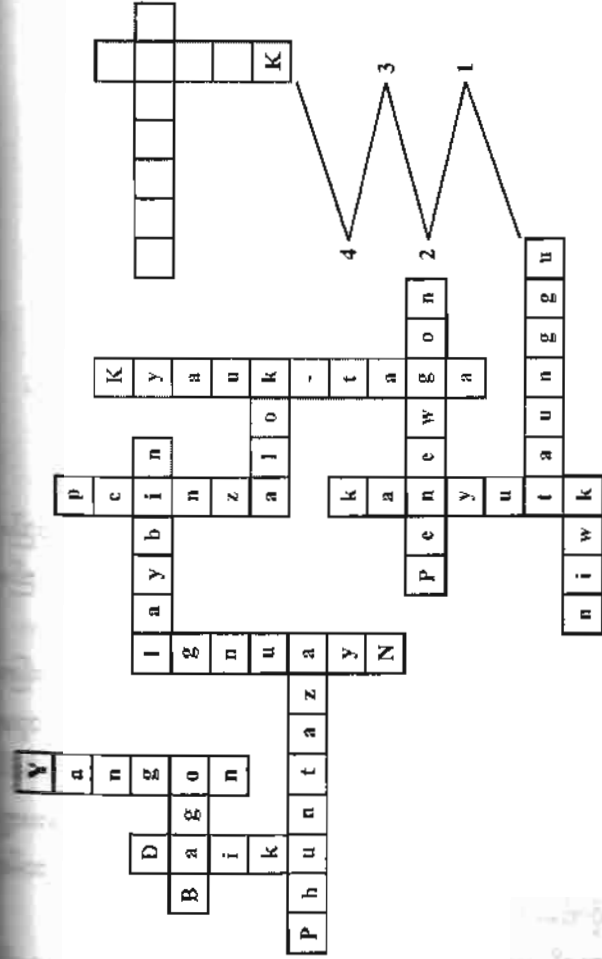
မိုးပြေးသည့် အရသာကိုလည်း သိချင်သည်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော မင်္ဂလာပွဲကြီးကိုလည်း ဆင်နွှဲချင်သည်။ ဒီတော့ မင်္ဂလာပွဲရောက်ခင် မိုးပြေးသည်။ နောက်ပြီး လှည့်ကွက်သုံးကာ အဖေနှစ်ဦးတို့ ရှာခိုင်းသည်။ အချိန်မီတွေ့ရင် မင်္ဂလာပွဲ ပြန်နွှဲလို့ရတယ်တဲ့။

ဒါက ဦးကျော်ခေါင်အမြင်။ ဦးထိပ်တင်မှာလည်း သူ့အမြင်နှင့်

သူတော့ ရှိပေလိမ့်မည်။ ဘယ်လိုပဲပြောပြောပါ လုပ်ကွက်လှည့်ကွက်
လေးကတော့ ရိုးရိုးလေးနှင့် လှနေပါသည်။

အထူးသဖြင့် စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေကျလူတွေအဖို့ ပိုလို့ပင်
စိတ်ဝင်စားသွားပေဦးမည်။ ထို့ကြောင့် အရာရှိကပင် ဦးထိပ်တင်ဆီမှ
သဲလွန်စာရွက်ကို တောင်းယူကြည့်ပါ၏။

သူတို့ အခုရောက်နေသည့် နောက်ဆုံးဘူတာ 'တောင်ငူ' ကို
ထည့်သွင်းထားပြီးပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် စာရွက်မှာ ဤသို့ ဖြစ်နေသည်။

8:00 to 8:30

လမ်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် သံသယဖြစ်စရာမလို။ နောက်ဆုံး ဘူတာကို
လည်း သူတို့ မသိချင်သေး။ ဒီအတိုင်းလေးကသာ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှား
ဖွယ်ကောင်းနေသည်လေ။

ဒီတော့ . . .

ဦးထိပ်တင်နှင့် ဦးကျော်ခေါင်တို့နှစ်ဦး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြ

တော့ . . .

“မနက်ဖြန်ညနေ (၃:၀၀) နာရီဝန်းကျင်လောက်မှာ ဒီတောင်ငူ
ဘူတာကို ရန်ကုန်-ရွှေညောင်ရထား ဆိုက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီရထားနဲ့ လိုက်
သွားလိုက်။ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ သားနဲ့သမီး စီးသွားတဲ့ ရထားအမှန်ပဲ”

“ဟင် . . . ”

နှစ်ယောက်သား အံ့သြကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
မိသွားသည်။

“မနက်ဖြန်ညနေမှ . . . ”

ဦးထိပ်တင်၏ စကားအဆုံး ဦးကျော်ခေါင်က . . .

“ဒါဆို ဒီညက ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

ညည်းသံတိုးတိုး ထွက်သွားပြီးနောက်တွင် ရံပိုင်ကြီးစကားသံ

အဖြစ်သင့်ဆုံး လုပ်ရပ်တစ်ခုကို ညွှန်ပြပေးလိုက်ပါ၏။

“ဒီညတော့ . . . ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်ကြပေါ့ဗျာ”

XIV

အရာရှိက သေချာကြည့်ကာ ရံပိုင်ကြီးဆီသို့ ထိုးပေးသည်။
ရံပိုင်ကြီးက တစ်ချက်မျှပင် ဝင့်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ပြုံးသွားသည်။
ပြီးတော့ . . .

“ဘယ်ဘူတာထိ သွားရမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် အခုဖြင့်
လိုက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ ခင်ဗျားတို့ထင်သလို ကားလမ်းမဟုတ်ပါဘူး။
ရထားလမ်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောလို့ အဲဒီနေရာဆီ တန်းသွားလို့ရ
ရင် ကြားထဲမှာ သဲလွန်စတစ်စုံတစ်ခုမျှ ခင်ဗျားတို့ သား၊ သမီးတွေ
ချန်ထားခဲ့ရင် လွတ်သွားနိုင်တယ်။ ဒီတော့ စီးရမယ့်ရထားကိုပဲ လမ်း
ညွှန်ပေးလိုက်မယ်။ ဖြစ်လား . . . ”

သူတို့ ဘာပြောရမည်နည်း။ ရံပိုင်ကြီးပြောတာလည်း ဟုတ်
တော့ ဟုတ်နေသည်။ တန်းသွားလိုက်လျှင် သဲလွန်စတစ်စုံတစ်ရာ လွတ်
သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ သူက မီးရထားရံပိုင်၊ မီးရထား

ကောင်မလေးရေ...

နပိုလီယံကိုလည်း ငါ အရေးမစိုက်ဘူး၊
ဟစ်တလာကိုလည်း မကြောက်ဘူး၊
ဘုရင့်နောင်နဲ့ အလောင်းဘုရားကိုလည်း
ရန်မခုန်ဘူးကွာ...
မင်းသာ အနားမှာရှိရင်
အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရဲတယ်။

XV

“ဝါး... ဒီနေ့မှပဲ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိဘူး။ မျက်စိတွေက
စပ်ပြီး အစောကြီး အိပ်ချင်နေတယ်”

ရုပ်တည်ဖြင့် တစ်ချက်သမ်းဝေကာ မျက်လုံးကောက်ပွတ်ရင်း
ဩည့်လိုက်တော့ သူမက ညစ်ကျယ်ကျယ်အပြုံးဖြင့် TV ဆက်ကြည့်
နေသည်။

ကျွန်တော် တကယ်ကို အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်ရင်း ခုတင်ပေါ် ပစ်
လှဲလိုက်ပါ၏။ ဒါပေမဲ့ သူမကတော့ TV ဆက်ကြည့်မြဲ။ အခြေအနေ
ကို ခဏလေးစောင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထူးခြားမလား။ ဒီတော့ ကျွန်တော်
ချေငုံမရဲဖြစ်လာရတာ...

“ညကလည်း တစ်ညလုံး ခရီးပမ်းလာတော့ ဒီညတော့ စောစော
အိပ်ရင် ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ်”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံး သူမဆီမှ ‘ခစ်’ ခနဲရယ်သံကို ကြားရ
သည်။ ခုတင်အောက်ခြေအစွန်းတွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ TV ကြည့်နေ

ခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် မျက်နှာကို မမြင်ရ။ ရယ်ချင်ပက်ကျိ ဖြစ်နေမှာ တော့ သေချာသည်။

ရင်ထဲတွင် ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ။ ကျောပေးထားသော သူမကို ကြည့်ရင်း အသည်းယားလာသည်။ သူမ ညစ်နေပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းလည်း မသိ။ ကြာတော့ အော် ငိုချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာရတာ . . .

“လေပြေ . . . မအိပ်သေးဘူးလား”

ကျွန်တော့်အမေးကို ပြုံးမဲ့မျက်နှာလေးဖြင့် လှည့်ကြည့်ရင်း..

“မအိပ်ချင်ပါဘူး။ အခုမှ (၉) နာရီပဲရှိသေးတယ်”

“(၉) နာရီဆိုတာ လူငယ်ခေါင်းချချိန်လေ”

ဟုတ်လား မဟုတ်လား မသိ။ ကိုယ်လိုရာကို ဆွဲပြောလိုက် တော့ . . .

“အေးလေ . . . ဘာဖြစ်လဲ။ ငါတို့က လူငယ်မှမဟုတ်တာ။ ဘွဲ့ရပြီးတာဖြင့် ကြာလှပြီ”

ဘာဆက်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။ ပညာပြနေပြီဆိုတာတော့ ရိပ်မိသည်။ ထိုစဉ် သူမကြည့်နေသော ကိုရီးယားကားကို သတိရပြီး cover ကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်တာ . . .

“ဟာ . . . လေပြေ ဒီအခွေက အပိုင်းဆက် အများကြီးပါတာ ဟာ။ တော်တော်နဲ့ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်နေ့ကျမှ ဆက်ကြည့်ပါလား”

သူမဆီမှ စွီးခနဲရယ်သံ ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်လာသည်။

“မကြည့်ပါဘူး။ ဒီမှာ ကောင်းခန်းရောက်နေပြီ။ ဒီညပြီးအောင် ကြည့်မှာ”

“ဟာ . . . ဒါဆို ပြီးတော့မှာပေါ့။ ဘယ်အပိုင်း ရောက်သွား ပြီလဲ”

“အပိုင်း (၁)”

“အန် . . . ”

ကျွန်တော် ‘အန်’ သွားလေပြီ။ နဖူးနှင့် ခေါင်းအုံးဝင် စိတ်ရို ဖက်ရို ဆောင့်ပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။ ဒီအတိုင်းကြီးကတော့ မဖြစ်ဘူး ချ မဖြစ်။ မင်္ဂလာဦးညမှာ ခေါင်းအုံးဖက်အိပ်ခဲ့ရသည်ဆိုသည့် အမည်း စက်ကြီးတော့ ဘဝမှာ အဖြစ်မခံနိုင်။ သူမကတော့ တစ်ချက်မျှပင် လှည့် မကြည့်ဘဲ ကျောပေးကာ TV ဆက်ကြည့်နေသည်။

သူမလည်း TV တွင် စိတ်ရောက်မနေဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိသည်။ တမင်သက်သက်ကို ညစ်ကျယ်ကျယ်လုပ်နေတာ။ ညစာတော့ အငတ်ခံလို့မဖြစ်။ ဒီတော့ ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ။

မွေ့ရာပေါ် ကောက်ကွေးလူးလို့မိုးရင်း နောက်တစ်မျိုး ထပ်စမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

“လေပြေ . . . TV ပိတ်လိုက်ပါလား။ မောင်က အဲလိုအသံ ဆွဲကြားရင် မအိပ်တတ်လို့”

ညောင်နာနာအသံဖြင့် ကူလီကူမာလုပ်ကာ ပြောကြည့်သော် ထည်း . . .

“ဪ . . . ဟုတ်လား . . . အဲဒါဆို အသံတိုးပေးမယ်လေ။ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်”

ကျွန်တော် တကယ်ပင် ငိုချင်လာသည်။ အသံမှာ ဘာမျှမကြား ရတော့လောက်အောင်ကို တိုးသွား၏။

“အသံမကြားရတော့ လေပြေကြည့်ရတာ အဆင်ပြေပါ့မလား။ နောက် . . . ”

“အား . . . ရတယ်။ အသံကြားဖို့ မလိုဘူးလေ။ အောက်က စာတန်းလိုက်ဖတ်ရင် ပြီးတာပဲ”

ခေါင်းတခါခါပြောရင်း သူမ စွီးခနဲ ရယ်လိုက်သေးသည်။ ကျွန် ဆော် နောက်မှနေ၍ ကျောကုန်းပိတ်ကန်ချင်စိတ်တွေပင် ပေါက်လာရ တာ . . .

“ဟူး . . . ”

စိတ်ကိုလျှော့ပြီး သက်ပြင်းချတော့ သူမက မချိုမချင် နောက်
လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မိသဲကို သတိရလို့။ အိမ်မှာဆို မိသဲကို ဖက်အိပ်နေကျလေ။
မိသဲမရှိတော့ အိပ်ရတာ တစ်ခုခု လိုနေသလိုပဲ။ ဘာကိုဖက်အိပ်ရမှန်း
မသိဘူးဖြစ်နေတယ်” (မိသဲဆိုသည်မှာ အိမ်မှ ကြောင်မလေးတစ်ကောင်
ဖြစ်သည်။)

ကျွန်တော် ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောလိုက်မှန်း သဘောပေါက်
သည်ထင်သည်။ မျက်နှာမှာ ရဲတက်သွား၏။ ပြီး ရှက်ရဲရဲမျက်နှာနှင့်
ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ . . .

“သားမှာ ဖက်ခေါင်းအုံးရှိတယ်လေ။ ဖက်ခေါင်းအုံးဖက်အိပ်
ပေါ့။ မိသဲထက်တောင် ဖက်လို့ကောင်းဦးမယ်”

ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်နေရာမှာ ဝင်ကြည့်စမ်းပါဗျာ။ ဒေါပွလို့
ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။ ဘယ်သတို့သမီးမှ ဒီလိုညမျိုးမှာ ပေ
ထပ်တပ်လုပ်မနေလောက်ပါဘူး။ သူ့ကျမှပဲ . . .

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အတွေးတစ်ချက် လင်းသွားလေပြီ။

ဖက်ခေါင်းအုံး။ ဟုတ်တယ် . . . ဖက်ခေါင်းအုံး။ အမှတ်
မထင် သတိရသွားသည့် အတွေးတစ်ခုနှင့်အတူ . . .

“လေပြေ . . . ပုံပြောပြမယ်။ နားထောင်မလား”

ကျောပေးထားလျက်မှပင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် ငြိမ်သွားသည်
ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်ရင်အုံလေးသည် ပုံပြင်
အရမ်းကြိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

ရည်းစားဘဝတုန်းကဆိုလျှင် တွေ့သည့်အချိန်တိုင်း ပုံပြင်တစ်ခု
မဟုတ်တစ်ခု ပြောပြခိုင်းတတ်ပြီး သူမကတော့ ပန်းပေါ် ခေါင်းမှီတင်ကာ
နားထောင်နေတတ်သည်။ ငြိမ်သွားသည့် အခွင့်အရေးကို ကျွန်တော်
လက်မလွှတ်စွာ . . .

“အရမ်း စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာနော်။ ပုံပြင်ထက်ဆို ခိုဦး
ခါးစပ်ရာဝင်လိုလိုကို ဖြစ်နေတာ”

တစ်ချက်ရှိုးလိုက်တော့ အခြေအနေကောင်းသည့် သူမစိတ်ဝင်
စားနေလေပြီ။

“လေပြေ . . . မြောင်းကျော်ခွဲရမလားနဲ့ မြောင်းမကျော်နိုင်ပါ
ဘူးဆိုတဲ့ စကားနှစ်ခွန်းကို ကြားဖူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . မကြားဖူးဘူး”

ကျောပေးထားလျက်မှ ချက်ချင်း ဖြေသည်။

“ကျွတ် . . . လေပြေတို့ အရမ်းခေတ်နောက်ကျတာပဲ။ ဒီခေတ်
ကြီးထဲမှာနေပြီး လူငယ်တွေ ဒီလောက်သုံးနေတဲ့စကားကို မကြားဖူးဘူး
ဆိုတော့ . . . ဟိုတစ်နေ့ကတောင် မောင့်အိမ်ဘေးက ဆယ်တန်းတက်
နေတဲ့ ကောင်မလေးက သူ့အစ်မကို ပြောပြနေသံကြားတယ်။

သမီးကို ကျောင်းမှာ ကောင်းလေးတစ်ယောက်က ‘မြောင်းကျော်
ခွဲရမလား’ လို့ လာပြောလို့ ‘နင် မြောင်းမကျော်နိုင်ပါဘူး’ လို့ ပြန်ပြော
ခဲ့လိုက်တယ်တဲ့”

ဒီစကားက တော်တော် ထိသွားလေသည်။ ဆယ်တန်းအရွယ်
တွေတောင် သုံးနေကြပြီဆိုတာကိုး။ နောက်ပြီး မိန်းကလေးဆိုတာက
အကြောင်းအရာသစ်ဆိုရင် သူများထက် အရင် သိချင်၊ တတ်ချင် ဖြေ
ချင်ကြသည်လေ။

“နားထောင်မလား”

ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်ဘက်ရင်အုံလေးက လျှောလျှောလျူလျူ
ခေါင်းညိတ်၏။

“အင်း . . . နားထောင်မယ်”

“အဲဒါဆို TV ပိတ်လိုက်လေ။ ပြီးရင် ဒီဘေးမှာ တုံးလုံးလာထိုင်
ချည်။ လာ . . . မောင်ပြောပြမယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမ အထာနပ်စွာ နှုတ်ခမ်းကိုခွဲ

ရင်း . . .

“အံ့မယ် . . . မလဲ့ပါဘူး။ TV ပိတ်ပြီး ဒီအတိုင်းပဲ နားထောင်မယ်။ ပြော . . .”

အရှောင်အတိမ်းနေရာမှာ သူမက ဆရာကျလွန်းလေသည်။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ပါ။ TV ပိတ်လိုက်ခြင်းကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ကျွန်တော့်ပုံပြင်လိုလို၊ ပါးစပ်ရာဇဝင်လိုလို တစ်ခုကို ပြောပြလိုက်သည်။ ဖက်ခေါင်းအုံး၏ မကင်းရာမကင်းကြောင်း ကျေးဇူးကို အမှတ်ရ၍ပေါ့ . . .

“ပြင်သစ်ပြည် ပဲရစ်မြို့က တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှာပေါ့။ မေရာတစ်ခုက ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေစုပြီးတော့ လေ့လာရေးခရီးထွက်ကြတယ်။ ဇိမ်ခံကားရှည်ကြီးတွေ ကိုယ်စီနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ထွက်လာပြီး လမ်းတစ်ဝက်လောက်အရောက်မှာ သတင်းတစ်ခု ကြားရတယ်။

အဲဒါက ရှေ့မြို့အလွန်မှာ နှင်းမုန်တိုင်း ကျနေတယ်တဲ့။ ရှေ့ဆက်ခရီးဆက်လို့မရအောင် လမ်းတွေပိတ်နေပြီလို့ ကြားတယ်။ အဲဒီမှာတင် ဒုက္ခရောက်ရော။ မိုးက ချုပ်ခါနီးဖြစ်နေတာကိုး။

ဒါနဲ့ ရှေ့ကမြို့ရောက်အောင် ကားကို အမြန်မောင်းပြီး သူတို့တွေ ညအိပ်ရပ်နားစရာ တည်းခိုခန်းရှာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တည်းခိုခန်းတွေအကုန်လုံးကလည်း ရှေ့ဆက်မရတဲ့ ခရီးသည်တွေနဲ့ ပြည့်နေပြီလေ။

တစ်ခန်းစ နှစ်ခန်းစရပြန်တော့လည်း ပါလာတဲ့လူအများကြီးနဲ့က အဆင်မပြေဘူး။ အဲမှာတင် ဒီမြို့ကိုရောက်ဖူးတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က စဉ်းစားတယ်။ တည်းခိုခန်းမရလို့ ကားပေါ်မှာ အိပ်ရမယ့်အတူတူ မြို့တောင်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ သူ့အသိတစ်ယောက်အိမ်ကို ဆရာမဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး သွားအိပ်မယ်လို့ စဉ်းစားတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ဆရာမဆီမှာ ခွင့်တောင်းတော့ ခွင့်ပြုလို့ ကားပေါ်က ဆင်းခဲ့တယ်။

အဲလိုပဲ နောက်တစ်ကားပေါ်က ကျောင်းသူတစ်ယောက်က

ထည်း သူ့ဦးလေးအိမ် သွားအိပ်မယ်လို့ ပြောလို့ ဆရာမက ခွင့်ပြုလိုက်တယ်”

ပုံပြင်ကိုရပ်လိုက်တော့ သူမက ရှုသိုးသိုးကြည့်သည်။ ကျွန်တော်တော်လက်လဲ့နေရာမှ ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ချက်ပြင်လိုက်ပြီး ပုံပြင်ကို ဆက်ပြောသည်။

“ပထမဆုံး ကောင်လေးက မြို့တောင်ဘက်မှာရှိတဲ့ သူ့မိတ်ဆွေအိမ်သွားတော့ အဆင်မပြေဘူး။ အိမ်ပြောင်းသွားကြပြီတဲ့။ ကောင်မလေးကလည်း သူ့ဦးလေးအိမ်ရောက်တော့ ကောင်လေးလိုပဲ ကံမကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ တစ်အိမ်သားလုံး ခရီးထွက်သွားကြတယ်တဲ့။ အဲဒီမှာတင် နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ပြန်လာကြတာပေါ့ဟာ။

အဲလိုပြန်လာရင်း သူတို့နှစ်ယောက်က မြို့လယ်မှာ သွားဆုံတယ်။ ပထမတော့ ဝေးနေသေးလို့ မမှတ်မိကြဘူး။ ကျောင်းမှာကလည်း နတ်မှန်းတန်းမိရုံလောက်ပဲ ရှိတာကိုး။ အနားရောက်မှ မှတ်မိသွားကြပြီး သူတို့ရဲ့အဖြစ်အပျက်တွေကို စိတ်ပြေလက်ပျောက် ပြန်ပြောပြကြတာပေါ့။

နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း ဆရာမနဲ့ ကျောင်းကားတွေစီ ပြန်သွားချင်ကြတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ညအိပ်စရာ တည်းခိုခန်းလိုက်ငှားကြမယ်လို့ သဘောတူလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မိုးက ချုပ်ချိတ်”

“ဒီလိုနဲ့ တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက် လိုက်ရှာကြပြီး မြို့စွန်က အင်းကျိုးလေးထဲမှာ ဆောက်ထားတဲ့ တည်းခိုခန်းကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာလည်း အရင်တည်းခိုခန်းတွေအတိုင်း လူကပြည့်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်ခန်းတစ်ခန်းတော့ လွတ်နေသေးတယ်တဲ့။

နှစ်ယောက်စလုံးလည်း လမ်းဆက်မလျှောက်နိုင်တော့လောက်အောင် ပင်ပန်းနေပြီဆိုတော့ တစ်ယောက်ခန်းမှာပဲ နှစ်ယောက်အိပ်မိသဘောတူပြီး ငှားလိုက်ကြတယ်တဲ့”

“နင့်ပုံပြင်လေးက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဆက်ပြောတာဆက်ဖြစ်လဲ”

“ဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် တကယ်အိပ်ကြမယ်ဆိုတော့ ဒုက္ခရောက်ရော။ ခုတင်က တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်။ တစ်ယောက်ဆင်းအိပ်ရအောင်ကလည်း မတရားချမ်းနေတော့ တစ်ညလုံး အိပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ခုတင်ပေါ်မှာကျတော့လည်း ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးဆိုတော့ ခက်နေရော။ အဲဒီမှာတင် ကောင်မလေးက ပြောတယ်။ ရှင်လည်း ခုတင်ပေါ် တက်အိပ်ပါ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အလယ်မှာ ဒီဖက်ခေါင်းအုံးလေး ခြားပြီး အိပ်ကြတာပေါ့တဲ့။”

ဒါနဲ့ ကောင်လေးလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်က ဘယ်လိုမှ အောက်ဆင်းမအိပ်နိုင်အောင် ချမ်းနေတဲ့အတွက် ကောင်မလေးစကားအတိုင်းစဲ ခုတင်ပေါ်တက်အိပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အိပ်ကြတော့ နှစ်ယောက်စလုံးက ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့မပျော်ဘူး။ မောင်တို့နှစ်ယောက်လို့ပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမက ‘ဟင်း’ ဟု အံ့ကြိတ်ပြသည်။ “အိပ်မပျော်ကြတော့ တောင်စဉ်းစား မြောက်စဉ်းစားလုပ်ရင်နဲ့ ကောင်မလေးက တစ်ခုတွေ့တယ်။ ဒီလိုမျိုး တစ်မြို့တစ်နယ်မှာ တစ်ခန်းထဲ အတူတူနေတုန်း တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားခဲ့ရင်တောင် ဘယ်သူမှ သိမှာမဟုတ်ဘူးလို့ တွေးတယ်။ ကောင်မလေးကို တစ်စုံတစ်ရာသော စိတ်က နှောင့်ယှက်နေပြီပေါ့။ အပီး . . .”

ရယ်ကျဲကျဲ ကျွန်တော့်ပုံစံကို ကြည့်၍ မျက်စောင်းထိုးပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ပုံပြင်ကို ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကြာလာတော့ ကောင်မလေးက ဖက်ခေါင်းအုံးကို ကျော်ပြီး ကောင်လေးရင်ဘတ်ပေါ်ကို လက်တစ်ဖက်တင်လိုက်တယ်။ ဒါကို ကောင်လေးကလည်း သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘူး။ ဆိုလိုတာက ကောင်မလေးလက်ကိုတော့ ပြန်ကိုင်ထားတယ်ကွာ။ နောက်တစ်ဆင့်

ဆက်တက်ဘူး။

အဲဒီမှာတင် ကောင်မလေးက အားမလိုအားမရဖြစ်လာပြီး ခြေထောက်ပါ ကောင်လေးခြေထောက်ပေါ်ကို ထပ်တင်လိုက်တယ်။ ကောင်မလေးကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒီတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကောင်မလေးက ချီးကျူး အတွေးတွေ တွေးတော့တာပေါ့။

ဒီကောင် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ ဘာလားပေါ့။ ပိုဆိုးတာက ကောင်လေးလည်း အိပ်မပျော်ဘူးဆိုတာ သိနေတာကိုး။ ငါလို မိန်းကလေးကတောင် စရဲသေးတာ သူက ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်နေရတာလဲ။ ဘာလဲပေါ့”

တော်တော်ကြာတဲ့အထိ ထူးခြားမလာတော့ ကောင်မလေးက ဆိုလိုက်တယ်။ နောက် ကောင်လေးဘက်ကိုလှည့်ပြီး . . .

“ရှင်လည်း အိပ်လို့မရဘူးမလား။ ရှင် အိပ်မပျော်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်။ အိပ်လို့မရမယ့်အတူတူ ကျွန်မတို့ အရက်သွားသောက် အောင်လား။ အရက်ကို နှစ်ယောက်လုံး မူးအောင်သောက်ပြီး အိပ်ကြတာပေါ့”

လို့ ပြောတယ်။ ကောင်လေးကလည်း ကောင်မလေးစကားကို အတောတူပြီး သူတို့နှစ်ယောက် အရက်ထွက်သောက်ကြတယ်။

ခဏရပ်ရပ် သူမကိုကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ချစ်လုံးလေးမှေးဆင်းကာ နားထောင်နေ၏။

ဪ . . . ပြောဖို့မေ့သွားတယ်။ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်ရင်အုံလေးက ဘာစိတ်ကူးပေါက်တယ်မသိဘူး . . . ကျွန်တော့်ဘေးမှာ တစောင်းလေး တုံးလုံးဝင်လဲနေပြီဗျ။ အခြေအနေ တိုးတက်လာတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။

“ဆက်ပြောလေ . . .”

ခေါင်းကိုမော့ကာ တိုးရှုရှုအသံဖြင့် တောင်းဆိုမှုကြောင့် ကျွန်တော် တံတွေးကို ဂလုခနဲ မျိုချရင်း ဆက်ပြောသည်။

“အင်း . . . အရက်သောက်ပြီးတော့ ကောင်မလေးက တော်တော်မှူးနေပြီ။ ကောင်လေးကိုမှီရင်း ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်သွားတယ်။ ခုတင်ပေါ်ရောက်တော့ ကောင်လေးရင်ခွင်ထဲကို ထိုးကျသွားတယ်တဲ့။”

ပုံမှန်အတိုင်းဆက်သွားရင်တော့ ဗီဒီယိုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ဒီနေရာမှာ မှားယွင်းမိကြမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာမှ မဖြစ်ကြဘဲ အဲဒီပုံစံအတိုင်းလေးပဲ မိုးလင်းသွားခဲ့တယ်။”

“အဲဒီတော့ . . .”

သူမက စိတ်ဝင်စားလာကာ စကားထောက်ပေးသည်။

“အဲဒီတော့ မနက်လည်းမိုးလင်းရော သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ကြတာပေါ့။ အဲမှာတင် ဇာတ်လမ်းက စတာ။”

သူတို့တည်းခိုခန်းရှေ့မှာက တစ်ပေခွဲ နှစ်ပေလောက်ကျယ်တဲ့ ရေမြောင်းလေးရှိတယ်။ အဲဒီမြောင်းလေးအပေါ်မှာမှ တည်းခိုခန်းကို ဝင်ဖို့ ထွက်ဖို့ တံတားထိုးထားတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ တံတားက သွားသူလာသူတွေနဲ့ ရှုပ်နေတော့ ကောင်လေးကပြောတယ် . . .

‘တို့နှစ်ယောက် တံတားပေါ်ကမသွားဘဲ ရေမြောင်းပေါ်က ကျော်သွားရအောင်’ တဲ့။ အဲမှာတင် ကောင်မလေးက ကောင်လေးကို ကြည့်ပြီး ပြောတယ်။

“ရှင် မကျော်နိုင်ပါဘူးတဲ့”

ကောင်လေးကလည်း ကောင်မလေး ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ နားမလည်တော့ ခပ်တည်တည်ပဲ။

“ကျော်နိုင်ပါတယ်ကွာ။ နီးနီးလေးပဲဥစ္စာ”

လို့ ထပ်ပြောတယ်။ ကောင်မလေးကတော့ မရပါဘူး။ ကောင်လေး မကျော်နိုင်ပါဘူးချည်းပဲ ထပ်ကာထပ်ကာပြောနေတော့ ကောင်လေး ပေါက်ကွဲပြီလေ။ တစ်ပေခွဲနှစ်ပေလောက်ကို ယောက်ျားလေးပဲ ဘယ်လိုကျော်ကျော် ကျော်နိုင်တာကိုး။ အဲဒီမှာတင် ကောင်လေး

ထဲ တင်းပြီး ပြန်မေးတယ်။

“မင်းက ဘာကိစ္စကြောင့် ငါ့ကို မကျော်နိုင်ဘူးလို့ ပြောနေတာလဲ။ မင်းတောင် ကျော်လို့ရနိုင်တဲ့ အကွာအဝေးကို ငါက ဘာကြောင့် မကျော်နိုင်ရမှာလဲတဲ့”

ကောင်မလေးက အားကျမခံ ပြန်ပြောတယ်။

ကျွန်မက ကျော်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကျော်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ကောင်မလေးစကားလည်း ကြားရော ကောင်လေးက ပိုပေါက်ကွဲပြီလေ။ ဒေါသလည်း တော်တော်ထွက်သွားတယ်။

မင်း ရူးနေလားပေါ့။ ဟိုမှာ လူတွေတောင် ကျော်နေကြတာ ဘာဖြစ်လို့ မကျော်နိုင်ရမှာလဲပေါ့။

အဲတော့မှ ကောင်မလေးက ကောင်လေးကို နောက်ဆုံးစကား တစ်ခွန်း ပြောလိုက်တယ်။ အရမ်းလှတဲ့ စကားလေးပေါ့။ အဲဒီစကားလေးက ဒီပုံပြင်ရဲ့အသက်ပဲ။ ကောင်မလေးပြောလိုက်တာက . . .

“ရှင်ကျော်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မယုံဘူးတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခြောက်လက်မလောက်ပဲ အန်ရှိတဲ့ ဖက်ခေါင်းဆုံးကိုတောင် ရှင်မကျော်နိုင်တဲ့ကိစ္စ။ အခု တစ်ပေခွဲ နှစ်ပေလောက်ကျယ်တဲ့ အကျယ်ကို ကျော်နိုင်မယ်ဆိုတာ အရမ်းကြီးကျယ်တဲ့ ဟာသပြက်လုံး တစ်ခုလိုပါပဲတဲ့”

အဲမှာတင် ပုံပြင်က ပြီးသွားပြီ။

ဒီပုံပြင်ကို အစွဲပြုပြီးတော့ စကားနှစ်ခွန်း ပေါ်လာတယ်။ အဲဒါက ‘မြောင်းကျော်ခွဲရမလား’ ဆိုတဲ့စကားနဲ့ ‘မြောင်းမကျော်နိုင်ပါဘူး’ ဆိုတဲ့စကား။ ပထမစကားကို ယောက်ျားလေးတွေသုံးပြီးတော့ ဒုတိယစကားကို မိန်းကလေးတွေ သုံးတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ချီးစားပေါ့။

“ဪ . . .”

ပုံပြင်ဆုံးသွားတော့ သူမက ‘ဪ’ ဟု မှတ်ချက်ပြုသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ 'မသြော်' နိုင်သေးပါ။ ပြောစရာစကား ကျန်သေးပါသည်။

"ဒီပုံပြင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လေမြေကို မောင်တစ်ခုမေးမယ်။ ပုံပြင်ထဲက ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး ဘယ်သူက မှားပြီး၊ ဘယ်သူက မှန်သလဲ"

မေးခွန်းဆုံးတော့ သူမက ဆတ်ခနဲ ထပြောပါ၏။

"ကောင်မလေး မှန်တာပေါ့"

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဒုန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒါ ကျွန်တော်လိုချင်နေသော စကားပါ။ ဒီစကားကို လိုချင်လို့ ဧဝံလည်ကြောင်ပတ် အဝေးကြီး လျှောက်ပြောနေတာ။

"Ok... ကောင်မလေးမှန်တယ်ဆို ကောင်မလေးက ဘယ်အချိန်မှာ မှန်တာလဲ။ ဆိုလိုတာက ညပိုင်းမှာ မှန်တာလား၊ မနက်ပိုင်းမှာ မှန်တာလား"

ဒီတစ်ခါမေးခွန်းကို မေးအပြီး ကျွန်တော့်ရင်တွေ ခုန်လာသည်။ လည်ချောင်းတွေလည်း ခြောက်လာ၏။ ဒီမေးခွန်းက ဒီညအတွက် အလွန်အလွန်ကို အရေးကြီးနေသည် မဟုတ်ပါလော။

သူမက တစ်ချက်စဉ်းစားကာ ပြောလိုက်၏။

"ညပိုင်းမှာ မှန်တာပေါ့"

ပွဲသိမ်းလေပြီ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အလုံးကြီး ကျသွားသည်။ ဆတ်ခနဲပင် ကျွန်တော်ထထိုင်ကာ သူမကို ခေါ်လိုက်သည်။

"လေမြေ . . ."

ခေါင်းအုံးပေါ် ပါးအပ်ထားလျက်မှပင် မျက်လုံးကို ပင့်ကြည့်သည်။

'ဘာလဲ' ဆိုသည့်သဘော။ အခုအချိန်အထိ ကျွန်တော့်ပုံပြင်ကိုရော၊ ရည်ရွယ်ချက်ကိုရော သဘောပေါက်သေးဟန်မတူ။

"ဒါဆို မောင် မြောင်းကျော်ခဲ့တော့မယ်နော်"

"အဲ . . ."

ဒါပါပဲ။

ဒီနည်းနဲ့ ကျွန်တော် သူမကို အနိုင်ယူခဲ့တာပါ။

(ပုံပြင်ထဲမှ ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေး ဘယ်သူမှန်သလဲဆိုတာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် စဉ်းစားစေချင်ပါသည်။

စာရေးသူကိုယ်တိုင် ပုံပြင်ကို ပြောပြ၍ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း အတော်များများကို မေးကြည့်ဖူးပါ၏။ တညီတညွတ်တည်း ပြန်ဖြေကြသည်ကတော့ ကောင်မလေး မှန်တယ်တူ၍သာ။

ဘယ်အချိန်မှန်သလဲ ဆက်မေးကြည့်တော့ တချို့မဖြေကြ။ တချို့က ညပိုင်းမှန်တယ်ဟု ပြောသည်။ တချို့လည်း မနက်ပိုင်းမှန်တယ်ဟု ပြောသည်။

ကဲ . . . ကျွန်တော့် ပရိသတ်မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းများ အားလုံးတို့ . . .

သင်တို့ကိုရော ကောင်လေးတစ်ယောက်ယောက်က မြောင်းကျော်ခဲ့ရမလားဟု မေးလာလျှင် သင် ဘယ်လိုပြန်ဖြေမည်နည်း။)

XVI

“တူ . . . တူ . . . တူ . . . ”

တတူတူမြည်နေသော ဖုန်းသံကြောင့် ဦးထိပ်တင်နှင့် ဦးကျော်
ခေါင် နှစ်ယောက်စလုံး နိုးသွားသည်။ ရုံပိုင်ကြီးကတော့ အိပ်မှုနံရံဖုံး
ဖြင့် ဖုန်းထဲကိုင်ပါ၏။

နာရီကို ကြည့်မိတော့ ညနှစ်နာရီထိုး။

ဖုန်းတစ်အောင်ပြောပြီး ရုံပိုင်ကြီးက သူတို့နှစ်ယောက် အိပ်
နေရာဘက်သို့ လှည့်ကာ ဝမ်းသာအားရပြော၏။

“တရားခံတွေ မိပြီတဲ့ဗျ။ ခင်ဗျားတို့ဖော်ပေးတဲ့ လျှို့ဝှက်
အကြောင်းကြားစာထဲကအတိုင်း ကွက်တိပဲတဲ့”

“ဟုတ်လား . . . ”

“အင်း . . . ကောင်းပါတယ်”

ဘာပဲပြောပြောပါ တစ်နေ့နဲ့တစ်ညကတော့ သူတို့နှစ်ဦးအတွက်
မြောင်ကုန်ဆုံးသွားပါပြီ။

XVII

နောက်တစ်နေ့ညနေဦး (၃:၀၀) နာရီသာသာ အချိန်မှာတော့
ဆောင်ငူဘူတာသို့ ရွှေညောင်ရထား ဆိုက်လာသည်။ မနေ့ကမနက်
ထတည်းက ရန်ကုန်-ရွှေညောင် ရထားလက်မှတ်ဝယ်စီးခဲ့လျှင် ယခုလို
ဗီစွတွေနှင့် လုံးဝ ကြုံတွေ့ရမည်မဟုတ်။

ဒါပေမဲ့လည်း ယခုလိုစီးရမည့်ရထားနှင့် ရောက်နိုင်မည့်အချိန်
သို့ အတိအကျသိမည်မဟုတ်ပေ။

စိစဉ်ပေးမှုကြောင့် သူတို့နှစ်ဦး ထိုင်ခုံရ၏။ ရထားမဆိုက်ခင်
ထတည်းက သူတို့နှစ်ဦးကို ရုံပိုင်ကြီးက မှာထားသည်။

“ရထားပေါ်ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ရှေ့ကဘူတာနာမည်တွေ ဖတ်
နေနဲ့တော့ဗျာ။ မလိုတော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့သွားရမယ့် ခရီးဆုံးဘူတာ
က နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းပြီးမှ ရောက်မှာ။ ဒီတော့ စိတ်ချလက်ချသာ
သွား”

ရုံပိုင်ကြီးကိုယ်တိုင်က ပြောသည့်အတွက် ယုံရပေမည်။ ဒီတော့
နှစ်ယောက်သား ရထားပေါ်မှာ အေးဆေးပဲပေါ့။

ရထားက စတင်ထွက်ခွာသည်။ သူတို့အာရုံတွင် ယခုမှစ ဒီ
တစ်ညလုံး ဦးနောက်ရှုပ်ထွေးမှုဆိုတာ မရှိတော့ပါ။

XVIII

နှင်းစက်အချို့၏ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ဦးကျော်ခေါင် နိုးသွားသည်။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မှုန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်နှင့် မနက်ခင်းတစ်ခုက အစပြုနေပေပြီ။

သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း ထင်းရှူးရနံ့နှင့် ချယ်ရီနံ့တို့ ရောထွေးနေပြီဖြစ်သည်။ ဟုတ်သည်။ သူတို့စီးနင်းလာသော ရထားကြီးက မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်းကို ကျော်ကာ မြန်မာပြည်အရှေ့ပိုင်း မောတီရွာနေထဲသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာချေပြီ။

ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာက သစ်ပင်တောတောင် ချောက်ကမ်းပါးတွေဖြင့် လှပတင့်တယ်နေပါ၏။ ရထားကြီးမှာလည်း မြေပြန့်တုန်းကလို အမြန်မမောင်းတော့။

ကျောက်တောင်တွေကို ဝေးကွာစိုက်ကာ၊ ချောက်ကမ်းပါးတွေကို ကျော်ကာ ဖြတ်ကာနှင့် မနေးမမြန် အသက်ဝင်နေသည်။ ကျေးရွာ

တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ ကွာဝေးလှသလို လူနေအိမ်ခြေတွေမှာလည်း နည်းနည်းနာနာတော့ တောင်ထဲတွင် တစ်အိမ်စ နှစ်အိမ်စ အထီးကျန် တဲအိမ်စလေးတွေကိုလည်း တွေ့ရသည်။

သစ်ကြီးဝါးကြီးပေါသော အောက်ပေါင်းရှင်းသည့် တောတောင်တွေဖြစ်သည့်အတွက် အတော်ဝေးဝေးထိ လှမ်းမြင်ရသည်။ အချို့နေရာများတွင်လည်း တောင်ပေါ်မှ စိမ့်စီးကျလာသော ရေတံခွန်ငယ်လေးများ တွေ့ရသည်။

တကယ်တော့တောင်ထဲ ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် အသက်ရှူရသည်ကအစ လတ်ဆတ်နေသည်။ မှုန်ဝါးဝါးမနက်ခင်းမှာ တောတောင်၏ အငွေ့အသက်ကြောင့် နှင်းရည်လူးနေပါ၏။

သစ်ကိုင်း သစ်ခက်တို့တွင် ခိုနေသော နှင်းကလည်း ရထားကြီးသံထည်နှင့်ပွတ်တိုက်ကာ တစ်ခါတစ်ခါ လာစင်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဦးသိပ်တင်နိုးလာကာ . . .

“ကျော်ခေါင် . . . ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ”

“ငါလည်း မသိဘူး၊ ကြည့်နေတုန်းပဲ”

မိုးလင်းခွဲပြီဆိုတော့ ကြည့်နေရပြီလေ။ တစ်တွဲလုံးမှလူတွေမှာ မည်း မနက်ခင်း၏ ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ အိမ်သာဝင်သည့် အလုပ်တွေနှင့် ရှုပ်နေကြပြီ။

ဒီတော့ သူတို့လည်း မနက်ခင်းကို ရထားပေါ်မှာတင် လင်းလင်းထိုင်ကြသည်။ မကြာပါ။ နေရောင်ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ . . .

ရထားကြီးက ဘူတာငယ်တစ်ခုကို ဆိုက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ညည်းဆွဲချက်ပေးပြီး မကြာမီမှာပင် ဘူတာကိုတွေ့ရသည်။

‘ပထမလွန်းထိုး’

ဟု ရေးထား၏။

လိုနေသော စကားလုံးနှင့် လားလားမျှမဆိုင်။ ဒါမဆွဲ ထိုးတာမဟုတ်။ အထွက်မှာတင် ထူးခြားမှုတစ်ခုက စတင်ပေတော့သည်။

အဲဒါက ရထားကြီးမှာ ဖင်နှင့် အပေါ်ထောင်တက်သွားခြင်း။

“ဟာ . . . ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

ဦးထိပ်တင်၏ တအံ့တဩစကားကြောင့် အနီးအနားမှ လူတစ်ယောက်က . . .

“ရထားလွန်းထိုးတာလေဗျာ”

“လွန်းထိုးတာ . . . ”

တစ်ခါမျှမကြားဖူး၍ ထပ်မေးတော့ ‘ဟုတ်တယ်’ ဟုဖြေသည်။

ပြီး . . . ထိုလူကပင် ပြောသေး၏။

“ရှေ့နားနည်းနည်းရောက်ရင် ခေါင်းနဲ့ ပြန်ထောင်တက်မှာ။

ပြီးရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖင်နဲ့တက်ဦးမှာ။ ဒီလိုမျိုး လွန်းထိုးရတာ စတုတ္ထလွန်းအထိရှိတယ်”

“စတုတ္ထလွန်းအထိ”

“အင်း . . . ”

ဦးကျော်ခေါင်နှင့် ဦးထိပ်တင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်မိသွားသည်။ သူတို့ တစ်စုံတစ်ခုကို ရိပ်မိသွားလေပြီ။ ချက်ချင်းဝင် နှစ်ယောက်စလုံး သံလွန်စံစာရွက်ကို ထုတ်လိုက်ကြကာ ဘေးမှ ထိုလူအားပြရင်း . . .

“ဒီလိုပုံစံ တက်သွားမှာလားဗျ”

စာရွက်မှ စပရင်ပုံ သင်္ကေတအားပြရင်း မေးလိုက်တော့ . . .

“ဟုတ်တယ်ဗျ . . . အဲဒီအတိုင်းပဲ”

အခုမှ သူတို့သဘောပေါက်သွားရတော့သည်။ ‘ဪ . . . ဂလိုကိုး’ ဟု အကြည့်တွေဖြင့် နှစ်ယောက်သား ကြည့်ရင်း ပြုံးမိလိုက်ကြသည်။ ဒါဆို မကြာခင် ပထမဘူတာကို ရောက်တော့မယ်ပေါ့။

ဒီလိုနှင့် လွန်းထိုးလေးခုစလုံး လွန်သွားတော့ ဘူတာငယ်နှစ်ခုသုံးခုကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသွားသည့်အဆုံး . . .

သူတို့မျှော်နေသော (K)နှင့်စသည့် ဘူတာမှာ ရောက်လာခဲ့ပါ

သည်။

ကလော (Kalaw)

ရှေ့ဘူတာက ‘အောင်ပန်း’။

သေချာသလောက် ရှိသွားပေပြီ။ ဖြည့်ရန်စာလုံးက ခုနစ်လုံး။ ခြောက်လုံးမြောက်က (၁)။ သူတို့ခရီးစဉ်က ရှေ့တစ်ဘူတာတွင် ဆုံးပြီသား။ ဆုံးနိုင်လောက်သည်။

တစ်အောင်ကြာတော့ ရထားကြီးက ကလောဘူတာမှ စတင် ဩတ်ခွာပါ၏။ လမ်းတစ်လျှောက် လိမ္မော်ခင်း၊ ဂေါ်ဖီခင်းနှင့် လှေကားသစ်ခိုက်ခင်း အတော်များများကို ဖြတ်ကျော်လာသည်။

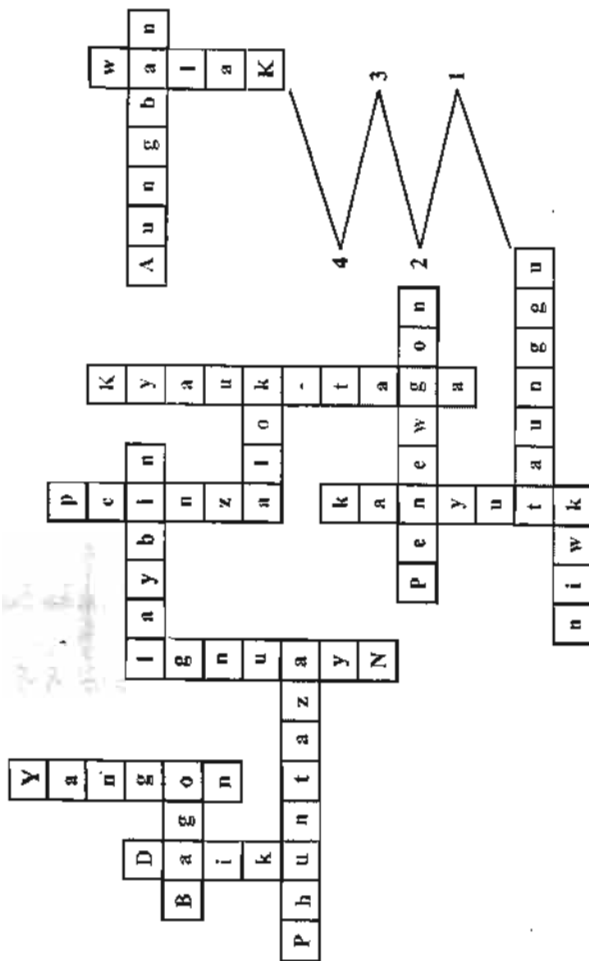
လက်ဖက်ခင်းအချို့ကိုလည်း တောင်စောင်းများပေါ်တွင် တွေ့ရသည်။ ဒီလိုနှင့် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် မောင်းလာပြီးနောက်မှ . . . “ဟော် . . . ”

အောင်ပန်းဘူတာကို ဝင်တော့ပေမည်။

မကြာလိုက်။

ဦးထိပ်တင်နှင့် ဦးကျော်ခေါင် နှစ်ယောက်စလုံး အဝတ်အိတ် နှိပ်စိုက်ဆွဲလိုက်ကြ၏။ ခရီးစဉ် ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။

ယခုတော့ သူတို့လက်တွင်းရှိ စကားလုံးပဟေဠိခေါ် သား၊ သမီးနှင့်သားခွဲသော သံလွန်စံစာရွက်မှာ နေရာလွတ်မရှိအောင် ပြည့်စုံသွားချေပြီ မဟုတ်လား။

8:00 to 8:30

ချယ်ရီမြေနှင့် ခြေအစုံ ထိမိပြီးသွားသည်နှင့် နှစ်ဦးစလုံး အား
ညှပ်ရမှန်းမသိ ကြောင်တောင်တောင်တွေ ဖြစ်ကုန်သည်။ ဟုတ်သည်
ပေ။ မရောက်ဖူး၊ မလာဖူးသောနေရာစိမ်းတစ်ခု ဖြစ်သည့်အတွက် မတ်
အတ်ရပ်ရင်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့်သာ ဖြစ်နေရသည်။

“ထိပ်တင် . . . ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

တူတာတွင်းမှ ခရီးသည်တွေ နားနေရန် စီချထားသော ထိုင်ခုံ
တွေစီသို့သွားရင်း ဦးကျော်ခေါင်က မေးသည်။ ဦးထိပ်တင်လည်း ဘာ
ထုပ်ရမှန်းမသိပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုတော့ ရှိနေသည်။
သားအဖနှစ်ယောက်၏ အလေ့အထလေးတစ်ခုကို သားတော်မောင် မေ
သွားဘူးဆိုရင်ပေါ့။

ထိုင်ခုံတွေဆီရောက်တော့ ဦးထိပ်တင်က ခရီးဆောင်အိတ်ကို
ထိုင်ခုံပေါ်တင်လိုက်ရင်း . . .

“ကျော်ခေါင် . . . ခဏလေး ငါ Tiolet သွားလိုက်ဦးမယ်”

သိပ်မကြာပါ။ ချက်ချင်းပင် ပြန်ထွက်လာပြီး . . .

“ကျော်ခေါင် . . . မင်း ငွေတောင်ပြည်ဆိုတာကို ကြားဖူး

ဦးကျော်ခေါင် မျက်မှောင်ကြုတ်မိသွားသည်။ မေးခွန်းက ဘာ
ဆိုလို့လဲ။ ထူးခြားနေသည်ကိုး။ ဒါပေမဲ့ . . .

“အေး . . . ကြားဖူးတယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငွေတောင်ပြည်ဆိုတာ ဘယ်နားမှာရှိတာလဲ သိလား။”

“ဟင်္ဂိုအင်း . . .”

ပြီး မဆီမဆိုင်လျှောက်မေးသော ဦးထိပ်တင်အားကြည့်ကာ ..

“ငွေတောင်ပြည်ဆိုတာ ပုံပြင်လိုလို၊ ဒဏ္ဍာရီလိုလိုပဲ ကြားဖူး
 ကား။ ဘယ်နားမှာရှိတာလည်း သိမလား။ နေပါဦး . . . ။ မင်းက
 အဲဒါတွေ လျှောက်မေးနေတာလဲ”

“ငါတို့ ငွေတောင်ပြည်ကို ဆက်သွားရမှာ။ ခဏလေး ငါသွား”

မေးလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မုန့်ဆိုင်တန်းတွေဘက် ထွက်သွားသော ဦးထိပ်တင်ကြောင့် ဦးကျော်ခေါင်မှာ အကြောင်ကြီးကြောင်ရွှံ ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။ ဘာတွေလဲ။ ထိပ်တင်တစ်ယောက် အိမ်သာသွားပြီး ရူးများ ရူးသွားပြီလား။

ဦးကျော်ခေါင်မှာ ထိုသို့တွေးရင်း ကျန်ခဲ့သော်လည်း ဦးထိပ်တင်မှာတော့ . . .

“အန်ကယ်ကြီး . . . ဘာယူမလို့လဲ။ ကြည့်လေ . . .”

အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဈေးသည်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ကတိကဝတ်ပြုသည်။ ဘေးမှာတော့ သူမအမေအရွယ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ အမေဖြစ်ပုံရပါ၏။ ဦးထိပ်တင် လိုရင်းကိုပဲ မေးလိုက်သည်။

“အစ်မကြီး . . . ငွေတောင်ပြည်ကို ဘယ်လိုသွားရလဲ”

“ငွေတောင်ပြည် . . .”

မိန်းမကြီးက သံယောင်လိုက်ရင်း ဦးထိပ်တင်ကို အထူးအဆန်းကြည့်သည်။ ပြီး ခေါင်းကိုယမ်းကာ . . .

“မကြားဖူးပါဘူး . . . နေဦး . . . ။ ကိုထွန်းရေ . . . ဒီမှာ ငွေတောင်ပြည်ကို ဘယ်လိုသွားရသလဲ လာမေးနေတယ် . . . ရှင်သိလား”

မိန်းမကြီး၏အသံကြောင့် အထဲမှ သူတို့အရွယ် လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး သူ့ကို စူးစမ်းသလိုကြည့်သည်။ ပြီး မျက်လုံးကို မှေးကာ . . .

“ငွေတောင်ပြည်ဆိုတာ သုဇနမင်းသားတို့၊ ဒွေးမယ်နော်တို့နေတဲ့ နေရာကို ပြောတာလား”

“ဗျာ . . . မသိ . . .”

စကားက ယစ်ကာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားသည်။ ကြား

ဖူးရုံမှလွဲ၍ တကယ်လည်း မသိပါချေ။ ဒါပေမဲ့ . . .

“အဲဒါကိုပဲ ပြောတာဖြစ်မှာပါ။ ငွေတောင်ပြည်တော့ မဟုတ်ဘူး။ သုဇနမင်းသားတို့၊ နတ်သမီးခုနစ်ဖော် ဒွေးမယ်နော်တို့၊ ပုန်းတလုတ်ဇရာန်တို့ရဲ့ ရာဇဝင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သမိုင်းဝင်မြို့တစ်မြို့တော့ ရှိတယ်။ မင်းတယ . . . တဲ့။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ငွေတောင်ပြည်ဆိုတာ ပင်းတယမြို့ကိုပြောတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ပင်းတယ . . .”

ဦးထိပ်တင် သံယောင်လိုက်ရင်း တွေးမိသည်။ ပင်းတယဆိုတာတော့ ကြားဖူးလေသည်။ TVထဲတွင်လည်း ခဏခဏ တွေ့ဖူးသည်။ နောက် သုဇနတို့၊ ဒွေးမယ်နော်တို့၊ ပုန်းတလုတ်တို့ဆိုတာလည်း ကြားဖူးသည်။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်လောက်ပေသည်။ ဒါနဲ့ . . .

“ပင်းတယကို ဘယ်လို သွားရတုံးဗျ”

“အခုချိန်ဆိုရင်တော့ လိုင်းကားတွေ မရှိတော့ဘူး။ ကားငှားသွားမှရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ အောင်ပန်းနဲ့ ပင်းတယက (၂၄) မိုင် ဝေးသေးတယ်”

“ဪ . . . ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ဦးထိပ်တင် ကျေးဇူးတင်စကားဆိုရင်း ထွက်သွားမည်ကြံတော့..

“အန်ကယ်ကြီး . . . ဘာမှ ဝယ်မသွားတော့ဘူးလား”

ထိုအခါမှ သတိရကာ အားနာပါးနာနှင့် ရှမ်းတို့အစားအစာ ခင်စိမ်းသီး ခြောက်တစ်ထုပ်ကို ဝယ်လိုက်သည်။

ပြီး . . . ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်ကာ ဦးကျော်ခေါင်ရှိရာသို့ အလျင်အမြန် သွားလိုက်ပါတော့၏။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် ဦးကျော်ခေါင်က ဆီးဟောက်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

ဦးထိပ်တင်က ပြန်မဖြေပါ။

“ငါတို့ ကားငှားပြီး ပင်းတယ လိုက်သွားရအောင်”

“ပင်းတယ . . . ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“မင်းသမီးနဲ့ ငါ့သားက ပင်းတယမှာ ရောက်နေတာကွ။ လိုက်ရှာမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် ဦးကျော်ခေါင် တည်သွားသည်။ ပြီး . . . ဦးထိပ်တင်ကို နားမလည်သလို ကြည့်သည်။

ဦးထိပ်တင် သဘောပေါက်စွာ အိတ်ကို ကောက်ဆွဲယူရင်း..

“မင်းကို ငါ ကားပေါ်ရောက်မှ အားလုံး ရှင်းပြမယ်။ အခုတော့ ကားသွားငှားကြရအောင်။ လာ . . . ”

ဒီလိုနှင့် ဦးထိပ်တင်၏ ဦးဆောင်မှုအောက်မှာ ဦးကျော်ခေါင် မသိနားမလည်စွာနှင့် ပါသွားရတော့သည်။

XIX

အောင်ပန်း-ပင်းတယ ကားလမ်းပေါ်မှ အငှားကားဟစ်စီးထဲ တွင်ဖြစ်သည်။ ဦးထိပ်တင်၏ စကားသံက ပျံ့လွင့်နေပါ၏။

“ဒါ ငါတို့သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်သွယ်မှုပေါ့ကွာ။ မင်းသမီးကို ခိုးပြေးလို့ စာထားခဲ့တုန်းကလည်း ငါအိမ်သာထဲကပဲ တွေ့ခဲ့တာ။ ဒီလိုကွ . . . ။ ငါတို့သားအဖနှစ်ယောက်မှာ အကျင့်တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေဆိုရင် နှုတ်နဲ့ ပြောဘဲ အိမ်သာထဲမှာ Note paper ကပ်ပြီး ပြောတာပဲ။

အဲဒီအကျင့်က ငါဝန်ထမ်းဘဝ တောထဲမှာ နေနေကတည်းက စတာကွ။ ရန်ကုန်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ အားချင်းလာ၊ အားချင်းပြန်ရတဲ့ နေ့မျိုးဆိုရင် သူက အိမ်မှာမရှိဘူး။ ကျောင်းတက်နေတယ်။ အဲဒါဆိုရင် ငါပြောချင်တဲ့ စကားတွေ၊ မှာချင်တာတွေကို အိမ်သာထဲမှာ စာကပ်ပြီး သူ့အတွက် ထားထားပစ်ခဲ့တယ်။

သူကလည်း ဒီနေ့ ငါပြန်လာမယ်လို့ သတင်းရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းလည်း တက်ရဦးမယ်ဆိုရင် ငါအတိုင်းပဲ မုန့်ဖိုးဘယ်လောက် ပေးခဲ့ပါဆိုတာတို့၊ နောက်တစ်ခါပြန်လာရင် ဘာဝယ်ခဲ့ပါ၊ ညာဝယ်ခဲ့ပါ ဆိုတာတို့ကို စာရေးပြီး အိမ်သာထဲမှာ ကပ်ထားခဲ့တာ။

အဲဒီအကျင့်က ဘယ်လောက်ထိအောင် စွဲသွားသလဲဆိုရင် အခု ဝန်ထမ်းဘဝက အနားယူလို့ အိမ်ပြန်နေတာတောင် တချို့ကိစ္စတွေ လူချင်း တွေ့နေရက်နဲ့ မပြောဘူး။ အိမ်သာထဲမှာပဲ Note paper ကပ်ထားခဲ့ပြီး ပြောတာ။

အခုလည်း ဒီအတိုင်းပဲပေါ့။ အောင်ပန်းကို ရောက်ရောက်ချင်း ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်ရမုန်း မသိဘူးလေ။ အဲဒီအချိန်မှာ ငါ ပထမဆုံး သတိရလိုက်တာ အိမ်သာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ငါ သွားကြည့်လိုက်တာ။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ နံရံမှာ ဘောပင်နဲ့ ရေးသွားတယ်။ ငွေတောင်ပြည်ဆို တာရယ်၊ သူ့လက်မှတ်ရယ် တွေ့လိုက်လို့ အခု ငွေတောင်ပြည်ကို ဆက် လိုက်လာတာ”

ဦးထိပ်တင် စကားအဆုံး ဦးကျော်ခေါင်က . . .

“ငွေတောင်ပြည်က ပင်းတယဆိုတာရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ဘကြီးရဲ့။ သုဓနမင်းသားတို့၊ ဒွေးမယ်နော် တို့ ဇာတ်လမ်းတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ငွေတောင်ပြည်က အခု ပင်းတယ ပဲ”

အငှားကားဆရာက ရှမ်းသံဝဲဝဲနှင့် ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝင်ပြော သည်။ ဒီမှာတင် ဦးကျော်ခေါင်က ရှေ့ဆက်ရန် လမ်းစဉ်ကို ထပ်မေးပါ ၏။

“ပင်းတယရောက်ရင်ရော ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

ဦးထိပ်တင်က အေးဆေးပါသည်။

“အခုအတိုင်းပဲပေါ့”

“ဘာ . . . ”

ဟုပြောရင်း ဦးကျော်ခေါင်မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ပြီး . . . ဦးထိပ်တင်ကို ချဉ်တင်တင်ကြည့်ရင်း . . .

“အခုအတိုင်းပဲဆိုတော့ ဘာလဲ . . . ငါတို့က တစ်မြို့လုံးမှာ နို့တဲ့ အိမ်သာတွေကို လိုက်စစ်ရမှာလား”

ခပ်ရွဲ့ရွဲ့မေးလိုက်သော်လည်း ဦးထိပ်တင်ကတော့ . . .

“အဲလောက် မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ လူသုံးများတဲ့ အိမ်သာလောက် ပါပဲ”

ဦးကျော်ခေါင်တစ်ယောက် ကလေးတွေအော်သလို ‘ဟာဗျာ’ ဘာသာ အော်ပစ်လိုက်ချင်ပါတော့သည်။ တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသော သား အဖနှစ်ယောက်၏ ရှာမှရှား ဆက်သွယ်မှုပင် မဟုတ်ပါလား။

ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့လည်း သူတို့မှာ ရွေးစရာလမ်း မရှိချေ။ ဒီတော့ . . .

ဦးထိပ်တင် ဦးဆောင်သမျှ . . .

“အင်း . . . လုပ်ထားကြဦးပေါ့ကွာ”

အောက်မှာက ပင့်ကူကြီးတစ်ကောင်နှင့်။ ထိုပင့်ကူကြီးဆို
လေးဖြင့်ချိန်နေသော မင်းသားတစ်ပါး၏ ပုံကိုပါ ရုပ်လုံးဖော်ထားသေး
၏။

“အဲဒါ ပင်းတယမြို့ရဲ့ အမှတ်အသားလေဗျာ”

ကားဒရိုင်ဘာ၏ စကားအဆုံးမှာတော့ ကားလေးက တရွေ့
ရွေ့ဖြင့် . . .

ဆိုင်းဘုတ်နှင့် အတော်ဝေးဝေးရောက်သည့်တိုင် လူနေအိမ်များ
ထို မတွေ့ရသေး။ ငါးမိနစ်မရှိတရှိလောက် ကြာသွားပြီးကာမှ ပထမဆုံး
လူနေအိမ်အချို့နှင့်အတူ . . .

ရင်ထဲ၌ အတိုင်းမသိ အေးချမ်းသွားပါတော့သည်။ ဒါက
ငင်းတယမြို့၏ ညှို့ကွက်တစ်ခုလား။ ကြီးမားဆူမြူးသော ညောင်ပင်
အုပ်အုပ်ကြီးများက ဝင်လာသူ ဧည့်သည်တိုင်းကို ရေခဲရေနင့် လှမ်းပက်
သကဲ့သို့ ရှိနေပါ၏။ ထိုစဉ်၌ပင် ကားဒရိုင်ဘာ၏ ဝတ္တရားတစ်ခုကို
ကြားရသည်။

“ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ ဦးလေးတို့။ ပင်းတယမှာ အသိအိမ်
တွေ ဘာတွေရှိလား”

ဦးထိပ်တင် ခေါင်းယမ်းသည်။ နောက် . . .

“မရှိပါဘူးကွာ။ အဆင်ပြေမယ့် ဟိုတယ်တစ်ခုခုကိုသာ မောင်း
လိုက်ပါ”

စကားဆုံးတော့ ကားက မြို့ထဲဘက်သို့ ကွေ့ချိုးဝင်လာသည်။
မြို့တွင်းဝင်ဝင်ချင်း ပထမဆုံးတွေ့ရသည်က ‘ပုန်းတလုတ်ရေကန်’ ဟု
ဆိုင်းထိုးထားသည့် ကန်ပြာညိုညိုကြီးပင်။ ကြားခဲ့ဖူးသော သမိုင်းအရ
ဒါ နတ်သမီးခုနစ်ဖော်တို့ ရေချိုးသည့်ကန်ပေါ့။

ပုန်းတလုတ်ကန်လွန်တော့ ‘မြို့မဈေး’ ဟု နာမည်တပ်ထား
သည့် ပင်းတယမြို့ဈေးကြီးကို တွေ့ရသည်။

ဦးကျော်ခေါင်က ဈေးဘက်သို့ မျက်နှာမူလှည့်ကြည့်လိုက် . . .

XX

တောင်ကုန်းတောင်တန်းများပေါ် မေးတင်ဆောက်လုပ်ထား
သော ကတ္တရာလမ်းကျဉ်းကျဉ်းက အကွေ့အကောက်များစွာဖြင့် ပွေလီ
လိမ်ရှုပ်နေသည်။ တိုယိုတာကားအဖြူလေးကတော့ ထိုကောက်ကွေ့
သော လမ်းလေးပေါ်တွင် ဦးတည်ချက်လားရာအတိုင်း မနွေးမမြန် ပြေး
လွှားနေပါ၏။

အပြင်တွင် နေရောင်စူးစူးက တောက်ပနေသော်လည်း ရှမ်းဥတု
၏ ထုံးစံအတိုင်း အေးစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေသည်။

တစ်နာရီလောက် ကြာသွားပြီးတော့ . . .

မထင်ရသော ထောင့်ကွေ့တစ်ခုကို ကျော်လွန်ပြီးသွားသည့်
နောက်မှာ ကားက မြို့တစ်မြို့သို့ ဦးတည်ဆိုက်ဆင်းသွားတော့သည်။

အုတ်ဖြင့် အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ထားသော ပုကျယ်ကျယ်
ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတစ်ခု။ ထိုဆိုင်းဘုတ်ကြီးပေါ်တွင်ကား အားလုံးသိကြ
သည့်အတိုင်း ‘ပင်းတယ’ ဟု ရေးထိုးထားပါသည်။

“ထိပ်တင် . . . တန်ဆောင်မုန်းလတောင် ပြည့်တော့မယ်နော်။
ဟိုမှာ မီးပုံးနဲ့ယမ်းတွေ ရောင်းနေတာ တွေ့လား။”

“လဆန်းဆယ်ရက်တောင် ကျော်သွားပြီပဲ ရောင်းပြီပေါ့။”

ဦးကျော်ခေါင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။ နောက် လွမ်း
ဆွတ်မှုန့်ရည်သော ပုံစံဖြင့် . . .

“ဒီနှစ်လည်း တောင်ကြီးမီးပုံပျံနဲ့ ဝေးပါပြီကွာ။”

တစ်အောင်ကြာတော့ သူတို့အလိုအတိုင်း ဟိုတယ်ဆိုင်းဘုတ်
ကြီးတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရပါတော့၏။

ဒီလိုနှင့် . . .

• • •

“ရှယ်ပဲကွာ . . . ။ ရာသီဥတုက အေးအေးနဲ့ ကွေးလိုက်ရရင်
တော့ . . . ”

ဦးကျော်ခေါင် အထုပ်ပစ်ချကာ ခုတင်ပေါ်လှဲရင်း ဆို၏။
ဦးထိပ်တင်ကတော့ ဘာရယ်မဟုတ် အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်းထဲသို့သွားကာ
စစ်ဆေးသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို ကြည့်ကာ ဦးကျော်ခေါင်က . . .

“ဘာလဲကွ . . . မင်းတို့သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်သာ
E-mailကို ရှာတာလား။ မဖြစ်နိုင်တာကို လျှောက်လုပ်မနေနဲ့။”

ဦးထိပ်တင်က ပြန်မဖြေပါ။ ရေချိုးခန်းထဲသို့ အတန်ကြာ လှည့်
ပတ်ကြည့်ရှုပြီးမှ ထွက်လာသည်။

“မဖြစ်နိုင်မှန်းတော့ သိတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ရှာတွေ့
ဖို့က ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတော့ အလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး။”

နောက်တော့ နှစ်ဦးစလုံး ကိုယ်စီ အတွေးတွေနဲ့ ငြိမ်သက်သွား
ကြလေသည်။ ဦးထိပ်တင်လည်း ခုတင်အလွတ်တစ်လုံးပေါ်သို့ လှဲချ
ကာ နောက်လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ ဦးကျော်
ခေါင်ကတော့ ဘာမျှ အတွေးနက်စရာမရှိပေ။ ‘အောင်ပန်း’ ဘူတာဆင်း

ကတည်းက သူသည် ဓာတ်ရုံဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

သား၊ သမီးနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုရှာရမည်နည်း။ ဦးထိပ်တင်
ဆွေးနေသည်။ အဓိကက တည်ကြက်ထားစရာ ဒီမြို့တွင် အသိမိတ်ဆွေ
မရှိ။ သတင်းစာက လူပျောက်ကြော်ငြာထည့်လို့ မဖြစ်သလို၊ ဓာတ်တိုင်
ဆွေ၊ သစ်ပင်တွေ၊ ကားဂိတ်တွေမှာလည်း ဓာတ်ပုံနှင့်စာ ကပ်လို့မရ။

မြို့နယ်ရပ်ကွက်ကို အကူအညီ တောင်းရအောင်ကလည်း
ဧည့်စာရင်းစစ်သလို တစ်အိမ်ဆင်း၊ တစ်အိမ်တက် လိုက်ရှာမှ ဖြစ်ပေ
မည်။ ဒါလည်း မရသေး။

ဒီတော့ သူတို့မှာ ရွေးချယ်စရာဆိုလို့ အများသုံး အိမ်သာနှင့်
လူရှုပ်သည့် နေရာများကိုသာ အာရုံထားရတော့မည်။ ထိုစဉ်မှာပင်
ဦးကျော်ခေါင်က . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ထိပ်တင် . . . ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

ဦးကျော်ခေါင်စကားကြောင့် ဦးထိပ်တင် ထထိုင်လိုက်သည်။

နောက် အင်္ကျီကြယ်သီးကို ဖြုတ်ကာ အလုပ်သင့်ဆုံးကိစ္စတစ်ခု
ထို့ ပြောပြလိုက်၏။

“အခုလောလောဆယ်တော့ ရေချိုးပြီး တစ်ရေးလောက် အိပ်
ဦးမယ်ကွာ။ အသက်က စကားပြောနေပြီ။ အရင်တုန်းကလောက် ဒဏ်
ခံနိုင်တော့ဘူး။”

ဦးထိပ်တင် အပြောကြောင့် . . .

“အေးကွာ . . . ခရီးပမ်းလာတာဆိုတော့ ငါလည်း အိပ်ချင်
နေပြီ။ အိပ်ရာကနီးမှပဲ ရေချိုးတော့မယ်။ လောလောဆယ် တစ်ရေး
လောက် မှေးလိုက်ဦးမယ်”

မကြာလိုက်ပါ။ ရေချိုးခန်းထဲမှ ဘုံတိုင်ရေဖွင့်သံနှင့် တံရှားရှား
အိပ်ပျော်သံတို့မှာ ပြိုင်တူဆိုသလို ထွက်လာပါတော့သည်။

အခန်းတွင်း၌ စကားပြောဆိုသံတွေ မကြားရတော့ . . .

XXI

ဦးထိပ်တင် နိုးလာတော့ ဦးကျော်ခေါင်က ရေပင်ချိုးနေပါပြီ။ နီဝင်ဘာလပေမို့ ဆောင်းတွင်းဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ အရင်ကတည်းက အအေးဓာတ်ရှိသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် အချမ်းဓာတ်ပိုနေသည်။

ထို့ကြောင့် အိပ်ရာမှထကာ အနွေးအကိုးတစ်ထည် ကောက်စွပ်လိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ဗိုက်က သံချောင်းခေါက်လာသည်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ညနေ (၆) နာရီပင် ထိုးတော့မည်။ အပြင်တွင် မှောင်တောင် မှောင်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

(၅) နာရီ ပုံမှန်စားနေကျဗိုက်က တစ်နာရီနောက်ကျသွားတော့ ဆူပူဆောင့်အောင်ကာ ဆန္ဒပြနေပေပြီ။ မကြာလိုက်ပါ။ ဦးကျော်ခေါင် ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး . . .

“နိုးပြီလား”

“အေး . . . မြန်မြန်လုပ်ကွာ။ ငါ ဗိုက်ဆာနေပြီ။ ပြီးရင် ထမင်းသွားစားကြမယ်”

ဦးထိပ်တင်က ဗိုက်ကိုပွတ်ရင်း ဆိုတော့ ဦးကျော်ခေါင်က ‘အေး . . . အေး . . .’ ဟုဆိုကာ အဝတ်မြန်မြန်လဲသည်။ အဝတ်လဲနေရင်းမှ . . .

“ထိပ်တင် . . . ငါတို့ဖို့ အချိန် (၃)ရက်ပဲ ကျန်တော့တယ်နော်။ ဒီ (၃) ရက်အတွင်း တွေ့မှဖြစ်မှာ။ မဟုတ်ရင် အကုန်လုံး အရှက်ကွဲကုန်လိမ့်မယ်”

“အေးပါကွာ . . . ကြိုးစား ရှာကြတာပေါ့။ ဒီမြို့ဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်”

“သေချာတာက ဟုတ်ပြီ။ ငါတို့ ဘယ်ကစရာမှာလဲ။ ဒီမြို့မှာ အသိမိတ်ဆွေလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

ဦးကျော်ခေါင်အပြောကြောင့် ဦးထိပ်တင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညီတ်သည်။ စိတ်ပူမယ်ဆိုလည်း ပူလောက်၏။ မင်္ဂလာရက်ရောက်ရန် ကြားထဲမှ သုံးရက်ပဲ ရှိတော့သည်လေ။

“ငါတို့သိသလောက်ကတော့ သူတို့လည်း ဒီမြို့မှာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း မရှိလောက်ဘူးကွ။ အသိမိတ်ဆွေမရှိတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ငါတို့လိုပဲ ဟိုတယ်မှာတည်းမှာ သေချာတယ်။ ဒီတော့ မနက်ဖြန် မနက် ဒီမြို့က ဟိုတယ်တွေကို လိုက်ကြည့်ကြမယ်ကွာ။ ဧည့်အဝင်အထွက်စာရင်း တောင်းကြည့်နိုင်ရင်တော့ ရှိမရှိ သိမှာပဲ”

ဦးကျော်ခေါင် တစ်ချက် တွေ့ဝေသွားသည်။ ပြီးနောက် ခေါင်းကို မသိမသာညီတ်ရင်း . . .

“ဒီမြို့က နိုင်ငံခြားဧည့်သည် အဝင်အထွက်များတော့ ဟိုတယ်တွေ သင့်သလောက်တော့ ရှိမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့မှာ ကားလည်းပါတာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာနဲ့ သွားကြမလဲ”

ထိုစကားကြောင့် ဦးထိပ်တင်က ညွှန်လိုက်တာဟူသော ခုံမံဖြင့်

ကြည့်ကာ . . .

“ပုဂံမြို့လက်ရာလေးတွေ မနက်က လမ်းမှာ ငါတွေ့ခဲ့တယ်။
ဟိုတယ်ကို စိစဉ်ခိုင်းပြီး သွားမယ်လေကွာ”

“ဘာလဲကွ . . . ပုဂံမြို့လက်ရာ”

ဦးကျော်ခေါင် နားမလည်စွာ မေးတော့ . . .

“ကျွတ် . . . မင်းကလည်း မေ့နေပြန်ပြီ။ ငါတို့ ပုဂံကို ဘုရား
ဖူးသွားတုန်းက အဲဒီက ဘုရားတွေကို ဘာနဲ့လျှောက်လည်လဲ”

“မြင်းလှည်းနဲ့လေ”

“အေး . . . အဲဒါပဲပေါ့”

XXII

အဝတ်လဲပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား စားသောက်ခန်းသို့ ထွက်
ခဲ့သည်။ စားသောက်စားပွဲများပေါ်တွင်ကား သူတို့အရင် ရောက်နှင့်သူ
တွေနှင့် စည်ကားနေသည်။

နိုင်ငံခြားစည်သည်နှစ်ဝိုင်းနှင့် မြန်မာ သုံးလေးဝိုင်းကို တွေ့ရ
၏။ သူတို့နှစ်ဦးလည်း မှာစရာရှိတာ မှာပြီး၍ စားပွဲ၌ ထိုင်နေစဉ်မှာပင်
ဝိတိတာတစ်ယောက် ရောက်လာကာ . . .

“တစ်အောင်နေကျရင် ကျွန်တော်တို့ဟိုတယ်မှာ တန်ဆောင်တိုင်
အကြိုမီးပုံးပျံ အပျော်လွှတ်မယ့် အစီအစဉ်ရှိပါတယ်။ စိတ်ပါဝင်စားရင်
ဟိုတယ်ရှေ့မှာ လာရောက်ကြည့်ရှုနိုင်ကြောင်း ဖိတ်ကြားတာပါ ခင်ဗျာ”

ဝိတိတာလေး၏ စကားကြောင့် ဦးကျော်ခေါင်က ခေါင်းညိတ်
ရင်း . . .

“ဘယ်လို မီးပုံးမျိုးကို လွှတ်မှာလဲကွ။ တောင်ကြီးတန်ဆောင်
တိုင်ပွဲတော်မှာ လွှတ်တဲ့ မီးပုံးမျိုးလား”

“အလောက်ကြီးတော့ အကုန်အကျမများပါဘူး။ ဟိုတယ်က ဧည့်သည်တွေအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်တာဆိုတော့ သင့်သလောက်ပါပဲ”

“အေး . . . အေး . . . ဘယ်နှနာရီလောက် စမှာလဲ”

“(၈) နာရီထိုးလောက် လွှတ်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဝိတ်တာလေးက ထိုသို့ပြောရင်း တခြားဝိုင်းသို့ ကူးသွားလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာလည်း ရောက်ရှိလာမည့် အစားအသောက်များကို စောင့်ရင်းနှင့် . . .

စားသောက်ပြီးတော့ စောနေသေးသည့်အတွက် အခန်းထဲသို့ ပဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ အခန်းမှန်ပြတင်းမှ လှမ်းမြင်နေရသော ဟိုတယ်ရှေ့ မြက်ခင်းပြင်ကတော့ အခုလောလောဆယ် အခြေအနေမှာ ခြောက်ကပ် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ဦးကျော်ခေါင် ခုတင်ပေါ်ထိုင်ရင်း TV - Channel တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းကြည့်နေမိသည်။ ဦးထိပ်တင်မှာတော့ မနက်ဖြန် လှုပ်ရှားရမည့် လမ်းကြောင်းတွေကို စိတ်ကူးဖြင့် စီးမျောလျက် . . .

မည်မျှ ကြာသွားသည်မသိ။ ဆူညံဆူညံအသံတွေ ကြားပါမှ လှမ်းကြည့်မိတော့ မီးပုံးလွှတ်ရန် တာစုနေကြပြီ။ ထို့ကြောင့် နှစ်ဦးသား အခန်းပြင် ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ဟိုတယ်အပြင်ရောက်တော့ အေးဖန်ဖန် လေတစ်သုတ်က လက်များနှင့် မျက်နှာတို့ဆီသို့ ဝေ့လာ၏။ လူတော်တော် စုံနေပါပြီ။

နီင်င်ခြားသားများ၊ လာရောက်တည်းခိုသူ ဧည့်သည်များနှင့် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများပါမကျန် ထွက်ရောက်အားပေး ကြည့်ရှုနေကြခြင်း ဖြစ်ရာ လူတော်တော်စည်နေသည်။

မီးပုံးမှာ ပြိုင်ပွဲဝင်မီးပုံးတွေလောက် ကြီးမားခန့်ထည်မှုမရှိ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဟာနှင့်သူတော့ ကြည့်ကောင်းသည့်အရွယ်ရှိသည်။ ဝန်ထမ်း ယောက်ျားလေးများမှာ တစ်စုံတစ်ဦး၏ ညွှန်ကြားခိုင်းစေမှုဖြင့် မီးပုံးအား

မှိုင်းသွင်းရန် ကြိုးစားနေကြ၏။

ညွှန်ကြားခိုင်းစေသူမှာ ဤဟိုတယ်၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပုံရလေသည်။ ဥပဓိရုပ်ခန့်ခန်းနှင့် ဝန်ထမ်းတို့၏ ရိုကျိုးသော အမူအရာတွေကြားမှာ ခိုင်းစေညွှန်ကြားနေသည်။ ပြီးတော့ ဘေးတွင် သမီးအရွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ သားအဖ ဖြစ်ပုံရသည်။

ပထမဆုံး မှိုင်းရည်မထိသေး၍ ပျော့အိတွဲနေသော မီးပုံးသားတို့ကို ဝိုင်းဝန်းမှေးကိုင်ကာ မှိုင်းသွင်းကြသည်။ တစ်အောင့်ကြာတော့ မီးပုံးမှာ အနည်းငယ် တင်းပြည့်ထောင်မတ်လာသည်။

မကြာပါချေ။ မီးပုံးမှာ လွှတ်တင်ရန် အကောင်းဆုံးအနေအထားသို့ ရောက်လာသည်။ တစ်ချိတ်ချိတ်ချိတ်လည်း အထက်သို့ ဆွဲတက်ရန် ကိုင်ထားသော လက်တွေကြားမှ ရုန်းလာ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် မှိုင်းသွင်းတာကို ရပ်ပြီး မီးစာကို မီးညှိသည်။ ပြီးတော့ မီးပုံးအောက်ခြေတွင် ချိတ်ဆွဲမည့် ယမ်းတွဲဆိုင်အား ချိတ်ဆွဲနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အဲသည့်နောက်မှာတော့ . . .

မီးပုံးကြီးက မီးခိုးမှိုင်း၏ ရုန်းကြွမှုကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့ဘဲ ထိန်းချုပ်ထားရာနေရာများဆီမှ ကောင်းကင်သို့ တစ်ရှိန်ထိုး တက်သွားပါ ဆော့သည်။

ကြီးကျယ်သော လက်ခုပ်သံတွေ အထက်မှာကား ယမ်းကြီးတွေ တစ်ပင်၏ လောင်ကျွမ်းမှုသည် တဖြည်းဖြည်းဖြင့် . . .

“ဟယ် . . . ”

“ဟာ . . . လှလိုက်တာ”

အာမေဇွိတ်သံတွေက ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ရင်း ဆက်တိုက်ဆိုသလို ထွက်လာပါတော့သည်။ လက်ခုပ်သံတွေမှာလည်း မရပ်နားတော့။

ကောင်းကင်မှ မီးပွင့်တွေ၊ မီးကွင်းတွေက မှောင်မိုက်သော ည၏အလယ်မှာ . . .

အထက်ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ ဗျောက်အိုးသံတွေကလည်း ခပ်အုပ်
အုပ်အော်မြည်တာ ပြေးဆင်းလာကြသည်။

ဦးထိပ်တင်နှင့် ဦးကျော်ခေါင်တို့ နှစ်ယောက်လည်း အများနည်း
တူ ထောင်းကင်မှ လူတို့ဖန်တီးသည့် ကြယ်တာရာများကို ကြည့်ရင်း
ကြည်နူးငြိမ်းချမ်းမိကြသည်။ နိုင်ငံခြားဧည့်သည်များမှာလည်း ကင်မရာ
တဝင်းဝင်းနှင့် မှတ်တမ်းတင်ကြသလို ကလေးများက အော်ဟစ်ကခုန်
နေသည်။

ဒါပေမဲ့ ဦးထိပ်တင်တစ်ယောက်မှာ ကောင်းကင်ဆီမှ ဘာရယ်
မဟုတ် အကြည့်ကို အောက်ချမိလိုက်သည်တွင် . . .

“ဟာ . . . ”

ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားသော သွေးခုန်နှုန်းတွေအောက်မှာ ပါးစပ်က
လွတ်ထွက်သွားသည်။ ခပ်ကျယ်ကျယ်ကြားလိုက်ရသော အာမေဇိုတ်သံ
ကြောင့် ဦးကျော်ခေါင်က . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ”

စကားပင်မဆုံးလိုက်။ ဦးထိပ်တင် ရပ်နေရာမှ အလျင်စလို
ပြေးထွက်သွားသည်။ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ ဦးကျော်ခေါင်မှာလည်း
ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ပြေးလိုက်သွားမိသည်တွင် . . .

“ဘာ . . . ဘာတွေ့လိုက်လို့လဲ ထိပ်တင်”

ဦးထိပ်တင် ဟိုတယ်ဝန်းခြံအပြင်ဘက် ကတ္တရာလမ်းမပေါ်မှာ
တစ်ဦးတည်း ရပ်နေသည်။ သူ၏မျက်လုံးတွေက တစ်နေရာကို စူးစိုက်
ကြည့်ကာ တုံ့ပြန်မှုမဲ့နေ၏။

ဘာတွေ့လဲ၊ ဘာတွေ့လိုက်လို့လဲ။

ထိုသို့တွေးမိရင် ဦးထိပ်တင်ကြည့်ရာ လမ်းမတစ်ဖက်သို့ မျှော်
ငေးကြည့်လိုက်မိတော့ . . .

“ဆိုင်ကယ်တစ်စီး တွေ့လိုက်တယ်”

ဦးထိပ်တင်ဆီမှ ထွက်လာသော အေးစက်စက်စကား . . .

“ဆိုင်ကယ်တစ်စီး . . . ”

ဦးကျော်ခေါင် သံယောင်လိုက်မိတော့ . . .

“အေး . . . ငါ့သားမောင်းသွားတဲ့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးမှာ မင်း
သမီးလည်း ပါတယ်”

“ဟင် . . . ”

ချက်ချင်းပင် မချင့်မရဲကြည့်မိလိုက်သေးသော်လည်း ဘယ်မှာ
တွေ့နိုင်တော့မည်နည်း။

လမ်းမီးရောင်ဖြင့် ဝင်းနေသော ကတ္တရာလမ်းမည်းမည်းမှာ ကား
သွားလာသူ အနည်းငယ်ကိုသာ တင်ဆောင်ထားလေသည်။

နောက် သူတို့နှစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြ
သည်။ ထိုအကြည့်ထဲ၌ အရင်အကြိမ်တွေနှင့်မတူသော အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု
ပေါက်ကျပျော်ဝင်နေတော့၏။

ဘာပဲပြောပြောပါ။

မဟော်နှင့်လေပြေ ဒီမြို့မှာရှိနေတာ သေချာသွားပြီ မဟုတ်ပါ
သား။

Boiler ကြီးက အပြစ်တင်တယ်...

ခင်ဗျားတို့ ရက်စက်လိုက်ကြတာ

ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံးကို ပူနေတာပဲတဲ့။

တစ်ဆက်တည်း...

ဆောင်းရာသီနဲ့ နေရာဒေသကိုလည်း

တိုက်ခိုက်တယ်။

မင်းတို့ကတော့ အပူအပင်မရှိ နေနိုင်တာပေါ့။

ချမ်းပြလိုက်၊ နှင်းကျပြလိုက်နဲ့

ဒီလို တောင်ပေါ်ဒေသမှာ

Boiler လာဖြစ်ရတာ နာလိုက်တာတဲ့။

အဲဒီမှာတင်...

ဆောင်းရာသီက

တစ်ခွန်းဝင်ပြောလိုက်တယ်။

‘ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်သိဖို့ပဲ လိုပါတယ်ဗျာ’ တဲ့...

မင်္ဂလာဆောင်ရန် (၇) ရက်အလိုမှာ ခိုးပြေးသွားကြသည်။

(၆) ရက်အလိုမှာ စလိုက်ခဲ့ကြသည်။

ထို (၆) ရက်နေ့ညက တောင်ငူဘူတာတွင် ကုန်ဆုံးသွား
ခဲ့သည်။

(၅) ရက်နေ့ညက ရထားပေါ်မှာ။

(၄) ရက်နေ့ညက ဟိုတယ်မှာ။

ဒီတော့ မင်္ဂလာရက်ရောက်ရန် (၃၊ ၂၊ ၁) သုံးရက်သာ
လိုပါတော့သည်။

သားနှင့်သမီးက ဒီပင်းတယမှာရှိနေတာ သေချာသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

အရှင်းဆုံးပြောရလျှင်တော့ အရှက်ကွဲမခံနိုင်။

နောက် ‘၆’...။

ပြီးတော့ personality။

တောင်းကြည့်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဧည့်အဝင်အထွက်စာရင်းမှာ ချက်ချင်းမရသေး၍ စောင့်နေခိုက် ဦးထိပ်တင် ဘေးဘီဝဲယာကို မျက်လုံးကစားမိသည်။ မနေ့က ရောက်လာတော့ ခရီးပမ်းလာ၍ ဘယ်ကိုမျှ သတိမထားပါဘဲ အခန်းသို့ သာ တန်းသွားခဲ့ရာ ယခုမှ လိုက်ကြည့်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

တာမျှ ထူးထူးဆန်းဆန်း သိပ်မရှိ။ Reception နောက်ကျော နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံကြီးတစ်ပုံကိုသာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေ၍ ခပ်ကြာကြာ ကြည့်မိသည်။ ဒါသည်လည်း သိပ်ဆန်းလှသည် မဟုတ်ပါ။ မနေ့ညက တွေ့မြင်ခဲ့၍ ဤဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ပုံဖြစ်ကြောင်း သိသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက် ပါသေး၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ဦးကျော်ခေါင်ဆီမှ ဖုန်းပြောသံကို ကြားရသည်။

“ယုယုလား . . . ဖေကြီးဆက်နေတာ”

“ ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်။ ဖုန်းက ဆက်သွယ်မှုဧရိယာပြင်ပ

ရောက်သွားပြီ။ အခု ပင်းတယက ဆက်နေတာ”

“ ”

“ပင်းတယ . . . ပင်းတယ . . . ”

“ ”

“အင်း . . . ”

“ ”

“သေချာတယ် . . . သေချာတယ် . . . သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဝင်းတယမှာ။ ညကတောင် ဆိုင်ကယ်နဲ့ တွေ့လိုက်သေးတယ်။ ဖေကြီး တို့ပြေးလိုက်တာ မမိတော့လို့”

“ ”

“ဪ . . . နုနုပါ ရှိနေတာလား”

XXIII

ပထမဆုံး အစီအစဉ်အရ ရှိသမျှဟိုတယ်တွေ၏ ဧည့်အဝင် အထွက်စာရင်း လိုက်ကြည့်ရမည်ဖြစ်သည်။ သုံးရက်အတွင်းမှာ လှုပ်ရှား ရမည်မို့ တန်ဖိုးရှိသည့်အချိန်တွေကို လွယ်လွယ် အကုန်မခံနိုင်။ ထို့ ကြောင့် နှစ်ဦးသား ရေမိုးချိုးက Receptionသို့ စောလျင်စွာ ထွက်ခဲ့ကြ ပါသည်။

အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ရမည်။ ပြီးတော့ ယခု ဟိုတယ်မှ ဧည့် မှတ်တမ်းကိုလည်း တောင်းကြည့်ရမည်။ ဟိုတယ်တစ်ခုတည်း နေပြီး ရှာမတွေ့တာမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။ နောက် သွားရေးလာရေးအတွက် မြင်းလည်းတစ်စီးကိုလည်း စီစဉ်နိုင်ရမည်။

Reception ရောက်ရောက်ချင်းပင် ‘ပါးအိုနီနီကလေးနဲ့လှတယ် နန်းချယ်ရီရေ’ဆိုသည့် တွဲတေးသိန်းတန် စာသားအတိုင်း ပါးအိုနီမလေး တွေက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ ဦးကျော်ခေါင်က Receptionမှ ဖုန်းနှင့် ပင် အိမ်သို့ခေါ်၍ ဦးထိပ်တင်ကတော့ ဧည့်အဝင်အထွက်စာရင်းကို

“ဘာဖြစ်တယ် . . . မင်္ဂလာရက်က ဘာဖြစ်လို့ . . .

အနည်းငယ် ကျယ်သွားသော စကားသံကြောင့် ဘေးမှာရပ်နေသော ဦးထိပ်တင် သတိထားမိသွားသည်။

“ဟာ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ သေချာ ရက်ချိန်းယူထားလျက်နဲ့”

ဒီလောက်နဲ့ပင် ဦးထိပ်တင် သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။ ပေါ့သေးသေးကိစ္စ မဟုတ်နိုင်တော့။

“ရက်ကတော့ ပြောင်းပေးလို့ မဖြစ်ဘူးနော် နုနု”

“အေး . . . အေး . . . ဘေးမှာ ထိပ်တင်ရှိတယ်။ ထိပ်တင်နဲ့ ပြောလိုက်”

စိုးရိမ်စိတ်လွှမ်းသော မျက်နှာနှင့် ဖုန်းကို ထိုးပေးသည်ကြောင့် ဦးထိပ်တင် ယူနားထောင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် . . .

“အန်ကယ် . . . ဒီမှာ ကြည့်လို့ရပါပြီ”

ဝန်ထမ်းမလေးတစ်ဦးက စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ကိုင်ကာပြောသည်ကြောင့် . . .

“အေး . . . အေး . . . အန်ကယ်ကိုပေး”

ဦးကျော်ခေါင် လှမ်းယူကာ စည့်အဝင်အထွက်စာရင်းကို သေချာစွာ ကြည့်မိ၏။ ဦးထိပ်တင်မှာလည်း . . .

“ဒါဆိုလည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ။ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီးတော့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြတာပေါ့”

“ဟာ . . . သေချာတယ်၊ သေချာတယ်။ နှစ်ယောက်လုံးကို အချိန်မီမိအောင် ဖမ်းခေါ်လာမှာ။ မင်းတို့ဘက်ကသာ သေချာပြင်ဆင်ထားချည်။ ငါကတော့ အရှက်ကွဲ မခံနိုင်ဘူး”

“ ”

“အေး . . . စိတ်ချပါ။ တစ်အောင့်နေ ငါတို့ ထွက်ရှာတော့မှာ။ ဖမ်းမိတာနဲ့ မင်းတို့ကို အကြောင်းကြားမယ်”

ဦးထိပ်တင်ပြောစကားတို့အား စာရင်းစာအုပ်လွန်နေရင်းမှ

ဦးကျော်ခေါင် နားစွင့်နေမိသည်။ ပထမစကားတွေကို ဘာတွေမှန်း ကြားရပေမဲ့ နောက်ဆုံးပြောသွားသည့် ဒေါ်ဝင်းဝင်းနု၏ စကားတစ်ခွန်းကို

တော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်သည်။

ထိုစကားက . . .

“ကိုထိပ်တင် . . . သုံးရက်ပဲ ကျန်တော့တယ်နော်” ဟူ၍ . .

ဒါပါပဲ . . . ။

ပြီးတော့ ဖုန်းချလိုက်သည်။ ဖုန်းချပြီးပြီးချင်းပင် ဦးထိပ်တင်

က ဦးကျော်ခေါင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ . . .

“ဘယ်လိုလဲ . . . တွေ့လား”

“မတွေ့ဘူး”

အဖြေစကားဆုံးတော့ သူတို့အတွက် လုပ်စရာ မကျန်တော့ပါ။

ဒီတော့ အရင်တိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်း ဟိုတယ်စုံ လိုက်ရှာရန် မြင်းလှည့်ငှားဖို့သာ ရှိတော့သည်။ ထိုအခိုက် . . .

“နန်းစမ်း . . . Customerတွေထဲမှ ဦးကျော်ခေါင်နဲ့ ဦးထိပ်တင်ဆိုတာ ရှိလား”

ဟိုတယ်ယူနီဖောင်းအပြည့်ဖြင့် Wariter လေးတစ်ယောက်က Reception ကို လှမ်းမေးသည်ကြောင့် ဦးထိပ်တင် လှည့်ကြည့်ကာ . . .

“အန်ကယ်တို့ပဲ ငါ့တူ။ ဘာအရေးကြီးလို့လဲ”

ထိုအခါမှ ဝိတ်တာလေးမှာ ရိုကျိုးသော အမူအရာဖြင့် ဦးညွတ်အရိုအသေပေးရင်း . . .

“အန်ကယ်တို့နှစ်ဦးနာမည်နဲ့ စာတိုက်ပုံးထဲမှာ စာတစ်စောင် ရောက်နေလို့ လာပေးတာပါ”

“ဘာ . . . ”

နှစ်ဦးသား ကြောင်သွားသည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာ မဟုတ်ဘဲ ဟိုတယ်မှာ လာတည်းသည့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူ့ဘာကြောင့်

ပေးတာနည်း။ ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်နေလို့ စာထည့်ပေးသည်ဆိုလျှင် ဟုတ်
သေးသည်။ အခုဟာက ဧည့်သည်။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် မနေ့ကမှ ရောက်လာတာ။ ဒါကို ဘယ်သူ
က လိပ်စာသိ၍ လာထည့်ပေးတစ်နည်း။ ရန်ကုန်က မိန်းမတွေတော့
ခြင်ဟန်မတူ။ သူတို့တော့ ခုနက သိရသည်ပဲ။

ဒါဆို . . .

အဖြေက တစ်ခုတည်းသာ ရှိတော့သည်။

ချက်ချင်းပင် စာအိတ်ကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်တော့ . . .

ဟုတ်သည်။ စာအိတ်ပေါ်တွင် သူတို့နှစ်ဦးနာမည်ကို ရေးထား
၏။ ဒီလောက်နဲ့ပင် ဦးထိပ်တင် သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ရင်းနှီးနေကျ
လက်ရေးတစ်ခုက လွဲစရာမလိုအောင် သေချာနေပြီမဟုတ်ပါလား။

သို့/-

ဖေဖေနှင့် ဖေဖေ

နေကောင်းလားလို့ မမေးတော့ပါဘူး။ နေကောင်းလို့ပဲ ပင်းတယ
ထိရောက်အောင် လိုက်လာနိုင်တာပေါ့နော်။

အခုလိုရေးလိုက်လို့ အံ့သြသွားလား။ မအံ့သြပါနဲ့။ ဖေဖေတို့
ပင်းတယအထိ ရောက်နေပြီဆိုတာ သားတို့သိတယ်။ တည်းနေတဲ့
ဟိုတယ်ကိုလည်း သိတယ်။ ပြီးတော့ အသိမိတ်ဆွေမရှိဘဲ ဟိုတယ်မှာ
ပဲ သားတို့တည်းနေမယ်ထင်ပြီး ဟိုတယ်စုံအောင် လိုက်ရှာမယ်ဆိုတာ
လည်း တွေးမိတယ်။

အဲဒါကြောင့်မလို့ စာထည့်ပေးလိုက်တာပါ။ လိုက်မရှာပါနဲ့။
ဖေဖေတို့ ပင်ပန်းပါတယ်။ သားတို့ ဘယ်ဟိုတယ်မှာမှ ရှိမနေပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ တစ်နေ့တာအတွက် သားတို့ရှိနေမဲ့နေရာကိုတော့ အောက်
မှာ ရေးပေးလိုက်တယ်။ ဖေဖေတို့ ရောက်အောင်လာနိုင်ရင်တော့ သားတို့
နဲ့ တွေ့ရနိုင်ပါတယ်။ မတွေ့ရလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရောက်အောင်
လောနိုင်မှသာ ကိစ္စရှိတာ။

ရောက်လာခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ဖေဖေတို့ အကျိုးရှိဖို့ လုံးဝ တာဝန်

ယူတယ်။

မိုးလည်း မရွာဘူး၊

ရေတွင်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊

ချောင်းနဲ့မြောင်းလည်း မဖြစ်သေးဘူး၊

ဒါပေမဲ့ သူက တသွင်သွင်စီးဆင်းနေတယ်၊

ဒါပါပဲ . . . ။

လာဖြစ်အောင် လာခဲ့နော်။

XXIV

စာလေးက လှသည်။ ထို့အတူ ဤစာနဲ့ရောသည့် စိန်ခေါ်မှု
လေးက ပိုလှသည်။ စာတည်းပေးသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဤ
ဟိုတယ်၌ တည်းခိုနေမှုကို မဟော်တို့သိကြောင်း သံသယဖြစ်စရာမလို။

စာထဲကအတိုင်းဆိုပါက ဟိုတယ်စုံအောင်လည်း လိုက်ရှာနေ
စရာမလိုတော့။ ဒီလိုဆို လုပ်စရာ တစ်ခုတည်း ရှိပါတော့သည်။ အဲဒါ
က လျှို့ဝှက်ချက်တို့ ရှင်သန်နေတဲ့နေရာ၊ တိတိကျကျ ပြောရပါက နေရာ
တစ်ခုကို သွယ်ဝိုက်ညွှန်းဆိုသည့် စာလေးကြောင်း။

အဲဒါဟာ ဘာလဲ . . . ဘယ်နေရာလဲ။

စာရွက်အား ကြည့်ရင်း ဦးထိပ်တင်ရော၊ ဦးကျော်ခေါင်ရော
အတွေးပွားမိကြသည်။ ဤနေရာ၊ ဤနယ်ပယ်သည် သူတို့ကလေး
ကျက်စားရာ ပိုင်နက်မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ . . .

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားပြီးချိန်မှာတော့ အသိတစ်ခုက ဦးနှောက်တွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားတတ်သော အလေ့အထက ကူညီလိုက်ပြီမဟုတ်လား။

ဦးထိပ်တင် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ရင်း ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများဘက်လှည့်ကာ . . .

“ပုန်းတလုတ်ရေကန်က ဒီပင်းတယမှာ တော်တော် အရေးပါလား။”

ဝန်ထမ်းမလေးများက ချက်ချင်း ပြန်မဖြေ။ ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေပုံရကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့မှ . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အရေးပါပါတယ်ရှင်”

အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်မည်ထင်ရသူ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဖြေသည်။

“ဘယ်လောက်ထိ အရေးပါလဲ”

ဤမေးခွန်းကိုတော့ ဖြေရခက်သွားဟန်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် -

“ဒီလိုကွာ . . . ဦးတို့ဆိုလိုတာက မင်းတို့ ပုန်းတလုတ်ရေကန်မှာ အောက်ခြေက ရေတွေစိမ့်ထွက်နိုင်လောက်တဲ့ စိမ့်စမ်းတွေရှိလား”

အသံတိတ်နေသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ . . .

“အဲလိုတော့လည်း မရှိပါဘူး”

“အိုကေ . . . ဒါဆို ပုန်းတလုတ်က ရိုးရိုးရေကန်တစ်ခုပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဒီလောက်နဲ့ပင် ဆိုလိုရင်းကို ဦးကျော်ခေါင်လည်း သဘောပေါက်သွားခဲ့ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် . . .

“ရေကန်မှာ ရေချိုးတဲ့လူတွေ ဘာတွေရော ရှိလား”

“ရှိတာမှ အများကြီး”

ထိုစကားအဆုံးမှာတော့ ဦးထိပ်တင်တို့နှစ်ဦးသား မျက်လုံးချင်း

ခဏတာဆိုသွားသည်။ သေချာသွားပေပြီ။ သူတို့၏ ရာသီဥတုအခြေအနေအထားမှာ မဖြစ်နိုင်တော့။ မဟော်သွေးနှင့် လေပြေတို့၏ တူတူနီးရာသည်လည်း ပုန်းတလုတ်ရေကန်မှလွဲ၍ ကျန်တာ မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။

အတန်ကြာသွား၏။ ပြီးတော့ အသက်ကြီးကြီး အသံတစ်ခုကို ကြားရသည်။

“အန်ကယ်တို့နှစ်ယောက်ကို မြင်းလည်းတစ်စီးလောက် စီစဉ်ပေးနိုင်မလား”

မကြာပါချေ။ မြင်းခွာသံ တဖြောက်ဖြောက်က မောတို့ဌာနေချယ်ရီမြေမှာ မတိုးမကျယ် ပျံ့လွင့်လာပါတော့သည်။

• • •

မြင်းလှည့်မောင်းသူမှာ အသက်မကြီးလှသေး။ သက်လတ်ပိုင်း (၃၀) ဝန်းကျင်လောက်သာ ရှိသေးသည်။ နေရောင်လွင်ပျူပျူနှင့် ရှိနေသော ပင်းတယမြို့လေးက သမိုင်းဝင် မြို့တစ်ခုနှင့်အညီ ကျက်သရေရှိနေသည်။

လမ်းဘေးဝဲယာမှ အိမ်လေးတွေမှာလည်း ပုပြတ်ပြတ်နှင့် နေချင်စဖွယ်ရှိသည်။ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းတွင်လည်း စက္ကူမြီးပုံး ရောင်စုံလေးတွေကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ရာသီတစ်ခုကို ကြိုဆိုနေသော ပြယုဂ်တစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။ သန့်ဖက်ခါဆိုလျှင် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ပေပြီ။

မြို့အမှတ်အသား ညောင်ပင်တန်းကြီးတွေမှာလည်း အခြားမြို့တွေနှင့်မတူအောင်ပင် ပင်းတယကို အလှဆင် ခန့်ညားပေးထားဖွယ်ရှိသည်။ ပြီးတော့ မြို့သူ၊ မြို့သားအားလုံး ဆိုင်ကယ်ကို တစိုက်မတ်မတ် စီးကြသည့် အလေ့အထ။ ပင်းတယသည် ဆိုင်ကယ်ကိုအားထားသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်ကြောင်း လမ်းသွားလမ်းလာများက သက်သေခံနေပါ၏။

ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကြီးငယ်မဟူ ဆိုင်ကယ်ကိုသာ အဓိက

သွားလာရေး ပစ္စည်းတစ်ခုသဖွယ် အသုံးပြုသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ထောင်လာကိစ္စများကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ယခု သူတို့စီးနေသော မြင်းလည်း ချီးမွမ်းလည်း အများအပြားရှိသည်။

ချက်နှာစိမ်းမြို့တစ်မြို့ဖြစ်သော်လည်း အလှူအပကို မခံစားနိုင် အား။ ယခုလောလာဆယ် သူတို့ခေါင်းထဲတွင် ရှိနေသည်ကား မဟော် နှင့် လေပြေ။

ပြီးတော့ ရက်ချိန်းတစ်ခုနှင့် မင်္ဂလာပွဲ။

အခြေအနေက မိုးထဲရေထဲ မရောက်တရောက်၊

ထိုအချိန်မှာပဲ မြင်းလည်းမှာ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ဝင်သွားသည်။ နောက် ရေရနံပါသော လေအချို့ကို ရှူရှိုက်မိလိုက်ရ သည့်အချိန်မှာ . . .

ကန်စပ်တွင် ကလေးနှစ်ယောက် ရေချိုးနေသည်။ သူတို့ မြင်း လည်းပေါ်မှဆင်းကာ အခြေအနေကို တစ်ချက်ကြည့်မိတော့ . . .

ဘဲဥပုံ မကျတကျကန်ကြီး၏ ရေချိုးဆိပ်တိုင်းတွင် လျှော် ဖွတ်သူ၊ ရေချိုးသူတွေမှာ မနည်း။ လောလောဆယ် ဘာဆက်လုပ်ရ မည်လဲ။ သေချာသော အဖြေတစ်ခုကို နှစ်ယောက်လုံး မပေးနိုင်သေး။ ဒါပေမဲ့ . . .

“ကျော်ခေါင် . . . ငါတို့ အတွေးမမှားလောက်ပါဘူးနော်”

“ဘာလဲ . . . စာထဲမှာ ဝှက်ထားတဲ့နေရာနဲ့ ပုန်းတလုပ်ရေကန် ကို မင်းက သံသယရှိနေလို့လား”

“သံသယရှိတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လွဲသွားမှာကိုတော့ ငါ စိုးရိမ်နေတယ်”

ကန်စပ်သို့ အတူတူယှဉ်လျှောက်နေရာမှ ဦးကျော်ခေါင်က စကားအဆုံး လှည့်ကြည့်ကာ . . .

“မင်းက ဘယ်လိုတွေးမိလို့လဲ”

“ပေးထားတာတော့ စာလေးကြောင်းထဲပဲ။ ပထမအကြောင်း

စာ မိုးလည်း မရွာဘူး။ အခု မိုးမရွာဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ ကန်ထဲမှာ ရေရှိတယ်။ ဒုတိယစာကြောင်းက ရေတွင်းလည်းမဟုတ်ဘူး။ မှန်တယ် . . . ပုန်းတလုပ်ကန်က အောက်ခြေမှာ ရေစိမ့်ထွက်နိုင်လောက်တဲ့ စိမ့်စမ်း ဆွဲ မရှိဘူး။ အဲဒါကြောင့် ရေတွင်းမဟုတ်ဘူး။ တတိယစာကြောင်း အတိုင်း ရေကန်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ချောင်းနဲ့ မြောင်းလည်း မဖြစ်သေး ဘူး . . . ”

“ဒါပေမဲ့ စတုတ္ထစာကြောင်းမှာ သူက တသွင်သွင် စီးဆင်းနေ တယ်လို့ ရေးထားတယ်လေ”

ဦးထိပ်တင် စကားမဆုံးခင် ဦးကျော်ခေါင်က ဖြတ်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ဒါက တမင်လှည့်ထားတဲ့ လှည့်ကွက်ပဲ။ သူတို့ဆိုလိုတာက ချောင်းတွေ၊ မြောင်းတွေလို ရေစီးတာကို ပြောချင် တာမဟုတ်ဘူး။ တစ်မြေထဲနေ၊ တစ်ရေထဲသောက်အပြင် တစ်ကန်တည်း ချေချိုးတာ။

အဲဒီတော့ ဒီကန်ကရေတွေနည်းတူပဲ ရေချိုးဖို့ ရေဆိပ်ဆင်း ထွက်တာနဲ့ ကန်ထဲကရေနဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ထိတွေ့လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကန်ရေတွေကတစ်ဆင့် မေတ္တာတရားတွေ၊ ကိုယ်ချင်းစာတရားတွေ၊ နှိုင်းပင်းကူညီမှုတွေ၊ ခွင့်လွှတ်အနစ်နာခံမှုတွေ၊ ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကူးဆက်သွားတယ်။ လှယ်သွားတယ်။ စီးဆင်းဆက်သွယ်သွားတယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သူထားတာပဲ။ အဲဒီတော့ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေတယ်ဆိုတာ အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်ကိုပြောတာ”

ဦးထိပ်တင် စကားဆုံးတော့ ဦးကျော်ခေါင်က ခေါင်းညိတ် သည်။

“ငါတွေးမိတာလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ . . . ”

ဆက်မပြောဘဲ ရပ်လိုက်သည်ကြောင့် ဦးထိပ်တင်က လှမ်း ကြည့်သည်။ ဒီတော့မှ . . .

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ တော်တော် ကြိုးစားရလိမ့်မယ်။ သူတို့ရှိမယ့် နေရာက အကျယ်ကြီးကွ”

ဟုတ်လေသည်။ ကန်ရေပြင် အကျယ်ကြီး။ ရေချိုးဆိပ် အများကြီး။ လူတွေ တစ်ပြုံတစ်ခဲကြီးကြားမှာ ဘယ်လိုရှာဖွေရမည်နည်း။ နောက်ဦးကျော်ခေါင်က ဆက်ပြောသည်။

“နောက်တစ်ခု ငါတွေ့မိတာက မဟော်တို့နှစ်ယောက်ကနေ အိလို ပေါ့ပေါ့လေးနဲ့ အမိခံမှာလား”

ဦးထိပ်တင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ . . .

“မင်း ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ရန်ကုန်ကနေ ဒီပင်းတယထိရောက်အောင် ထွက်ပြေးလာတယ်ကွာ။ ငါတို့ လိုက်ရှာမယ်ဆိုတာလည်း သိတယ်။ လိုက်လာပြီဆိုတာလည်း သိတယ်။ ဒါကို မဟော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ငါတို့ဖခင်မိဖို သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ရုပ်လုံးထွက်ပြမှာလား”

ဦးထိပ်တင် ငြိမ်သွားပြီးနောက် . . .

“ဒါဆို မင်းဆိုလိုတာက . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . ။ သူတို့ ဒီရေဆိပ်တွေမှာရှိတဲ့ လူတွေမှာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

ခဏနားကာ ဦးကျော်ခေါင်ကပင် ဆက်ပြောသည်။

“စာထဲမှာ ပါတယ်လေကွာ။ မတွေ့ရလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရောက်အောင်မလာနိုင်မှသာ ကိစ္စရှိတာ။ ရောက်လာခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ဖေဖေတို့ အကျိုးရှိဖို့ လုံးဝ တာဝန်ယူတယ်လို့ ရေးထားတယ်။ ဒါကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဒီရေကန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မတွေ့လည်း ကိစ္စမရှိနိုင်ဘူး။ စာထဲမှာ ဂုဏ်ထားတဲ့နေရာကို ငါတို့ ရောက်အောင်မရနိုင်တယ်။ ဒါဆို ငါတို့ အကျိုးရှိပြီပေါ့”

“ဘယ်လို အကျိုးရှိမှာလဲ”

“ဒါကိုတော့ ငါလည်းမသိဘူး”

တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။ ဒါပေမဲ့ မကြာပါချေ။ အလုပ်သင့်ဆုံး လုပ်ငန်းတစ်ရပ်ကို ရွေးချယ်မိလိုက်ကြသည်။

အဲဒါက . . .

“ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

ဦးကျော်ခေါင်၏ စကား . . .

“မြင်းလှည်းပေါ်တက်ပြီး ကန်တစ်ပတ် ပတ်ကြည့်ကြမယ်ကွာ”

ဒါပဲပေါ့ . . .။

(ရေချိုးရန် အချိန်ကို သတ်မှတ်ထားခြင်းမဟုတ်ပါ။ ထို့
တပြင်းကျရောက်နေသော နေရောင်ကြောင့် မည်သူမျှ ရေချိုးမသင့်တော့
ခြင်းကို ဆိုလိုသည်။)

“ကျော်ခေါင် . . . တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီလို့ ငါထင်တယ်
ဏှာ”

“ငါလည်း အဲဒီလိုတော့ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာလွဲနေတယ်
ဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရဘူး။”

“ငါကတော့ နေရာလွဲနေတယ် ထင်တာပဲ။ နေရာမလွဲလို့ ဒီ
နေရာသာ မှန်ခဲ့ရင် တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားရမှာပေါ့။ အခုတော့ အားလုံး
အေးဆေးနေတယ်”

ဦးကျော်ခေါင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။ ဒါဆို သူတို့
ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲ။ ဒီလိုပဲ ဆက်ထိုင်နေမှာလား။

ဒါမှမဟုတ် . . .

ထိုအချိန်မှာပင် . . .

“ဦးလေးတို့ . . .”

နှစ်ယောက်လုံး လှည့်ကြည့်မိတော့ မြင်းမောင်းရာနှင့်တံကို ကိုင်
ရင်းမြင်းလှည်းဆရာ သူတို့နားရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ အားနာသလို
အမူအရာကို ပြုရင်း . . .

“စပ်စုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဦးလေးတို့ကိုကြည့်ပြီး
ကျွန်တော် မချင့်မရဲဖြစ်လာလို့။ ဦးလေးတို့ ဘာကို အခက်အခဲဖြစ်နေ
တာလဲ။ ကျွန်တော်ကူညီလို့ရရင် ကူညီပါရစေ။ ဘယ်လို အခက်အခဲ
ဆိုတာ ပြောပြလို့ရရင် ပြောပြပါလား။ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သလောက်
ကူညီပါ့မယ်”

မြင်းလှည်းဆရာ စကားကြောင့် သူတို့နှစ်ဦး တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ကြည့်မိသည်။ ဖုံးကွယ်ထားလည်း အကျိုးရှိမည်တော့
မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဦးထိပ်တင်မှပင် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်အား အတိအကျ

XXV

အေးမြသော တောင်ပေါ်မြေဖြစ်သော်လည်း ကန်ရေပြင်ပေါ်သို့
နေရောင်ကျကျက ထိုးကျနေသည်။ အချိန်မှာ မနည်းတော့။

အုံ့ဆိုင်းသော သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် မြင်းလှည်းတစ်စီးက
အဖော်မဲ့စွာ ရပ်တန့်နေသည်။ မြင်းလှည်းနှင့် မနီးမဝေး၌ လူတစ်ယောက်
ထိုင်နေသည်။ ထိုလူနှင့် မနီးမဝေး ရေကန်စပ်မှာက အသက်ကြီးကြီး
လူကြီးနှစ်ယောက်။

နှစ်ဦးစလုံး၏ မျက်နှာတွေပေါ်မှာကား တွေးရခက်သောဟန်
တွေ ရှိနေသည်။ ပြီးတော့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက ကန်တစ်လျှောက်
ကို လူးလားခေါက်ပြန် ပြေးနေသည်။

ဦးထိပ်တင်နှင့် ဦးကျော်ခေါင်။

ယခုအချိန်အထိ တိကျသော အဖြေတစ်ခုကို မထုတ်နိုင်သေး
ပါ။ ရေဆိပ်တွေမှာလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှိမနေတော့။ ဘယ်မှာ
ရှိနိုင်တော့မည်နည်း။ ရောက်ရှိသောအချိန်နှင့် ကျရောက်သော နေရောင်
တို့က ရေချိုးရန် သတ်မှတ်ချိန်ကို ကျော်လွန်နေပြီလေ။

ပြောပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မနက်က ရထားသည့်စာကိုပါ ထုတ်ပြ
လိုက်သည်တွင် . . .

“ဟင် . . .”

မြင်းလည်းဆရာမျက်နှာက အံ့သြရိပ်တို့ သန်းသွားသည်။
နောက် ဦးကျော်ခေါင်တို့အား အထိတ်တလန့်ကြည့်ရင်း . . .

“ဟာ . . . နေရာမှားသွားပြီဗျို့”

“ဟေ . . .”

“ဟင် . . . ဘယ်လို . . .”

အာမေဇိုတ်သံပင် မဆုံးလိုက်။

“ဟုတ်တယ် . . . ။ ဦးတို့ နေရာမှားနေပြီ။ စာထဲမှာ ပြော
ထားတဲ့နေရာက ဒီနေရာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ် . . . ဘယ်နေရာလဲ”

အလျင်စလိုထွက်သွားသော ဦးထိပ်တင်၏ အမေးစကားအဆုံး
မှာ . . .

“ဇော်ဂျီရေထွက်”

“ဘယ်လို . . .”

မြင်းလည်းဆရာပြောသည်ကို သူတို့ နားမလည်ပါ။

“ဘာလဲ . . . ဇော်ဂျီရေထွက် . . .”

“ဇော်ဂျီရေထွက်ဆိုတာ ဇော်ဂျီအဖို့အမ နေရာနှစ်ခုကနေ သူ
အလိုအလျောက် ရေတွေစိမ့်ထွက်ပြီး ဇော်ဂျီချောင်းအဖြစ် စီးဆင်းသွား
တဲ့နေရာကို ပြောတာ”

ဦးထိပ်တင်တို့နှစ်ယောက်လုံး ကြောင်အမ်းသွားတော့သည်။
ဇော်ဂျီချောင်းဆိုတာကိုတော့ ကြားဖူးသည်။ ဒါပေမဲ့ ဇော်ဂျီရေထွက်ဆို
တာကို မကြားဖူး။

“စာထဲမှ ရေးထားတဲ့နေရာနဲ့ရော ကိုက်ညီလို့လား”

ဦးကျော်ခေါင်က မေးတော့ . . .

“ကွက်တိပဲ”

ဒါဆို သူတို့ တုံ့ဆိုင်းနေရန် မသင့်တော့။ အချိန်က အတော်
ပင် နှောင်းနေပေပြီ။ ထို့ကြောင့် . . .

“ဒါဆို အခုပဲသွားမယ်။ မင်းမြင်းလည်းကို အမြန်ဆုံးသာ
ဆင်းတော့”

ပြောပြောပြီးချင်း နှစ်ယောက်သား မြင်းလည်းဆီသို့ အသော့
သွားရိုက် . . .

“မြင်းလည်းနဲ့သွားရင် နေဝင်သွားလိမ့်မယ်။ မြင်းလည်းနဲ့သွား
ဦး မရဘူး။ နေရာက တော်တော်ဝေးတယ်”

ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။

“ဒါဆို ဘာနဲ့သွားရမှာလဲ”

လေတစ်ချက် ဝှေ့တိုက်သွားသည်။ ပြီးတော့ မြင်းလည်းဆရာ
၏ စကားတစ်ခွန်း . . .

“ဆိုင်ကယ် . . . ကယ်ရီနဲ့”

. . .

ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးက တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာ
ဘက်တော့ သစ်ပင်ကြီးများ၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ၊ တစ်ခါတစ်ခါတောင်
သစ်ခိုက်ခင်းများရှိသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကတော့ ပြေးနေသော ဆိုင်ကယ်
နှစ်ယောက်နှင့် ထိန်းကိုင်းကာ လိုက်ပါလာ၏။

ဇော်ဂျီရေထွက်ဆိုတာကို မကြားဖူး။ ဇော်ဂျီချောင်းဆိုတာကို
တော့ ကြားဖူးသည်။ မြင်းလည်းဆရာ ပြောစကားအရ ဇော်ဂျီချောင်းဆို
တာ ဇော်ဂျီအဖို့အမ ရေထွက်နှစ်ခု ပေါင်းဆုံပြီးဖြစ်လာတာတဲ့။ ဘယ်လို
ထွက်ပြီး ဘယ်လို ပေါင်းဆုံသွားတာလဲ။

စာထဲမှာ ရေးထားတဲ့ နေရာအတိုင်း ကွက်တိတူညီသည်ဆိုပါ

က ရေတွင်းလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် သူ့အလိုအလျောက် စိမ့်ထွက်နေသည့် ရေထွက်ပေါ့။ ချောင်းနဲ့မြောင်းလည်း မဖြစ်သေးဘူးဟူသည်ကား ဇော်ဘွဲ့ချောင်းအဖြစ် ပေါ်ပေါက်လာမယ့် ရေထွက်ရာ ဇော်ဘွဲ့အဖိုအမ နေရာနှစ်ခုကို ပြောတာလား။ ပြီးတော့ 'သူက တသွင်သွင် စီးဆင်းနေဘယ်'။

ပြောသည့်စကားအတိုင်းသာ မှန်လျှင် စာထဲမှနေရာနှင့် တူညီသည်ဆိုတာ သေချာသလောက်ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုစဉ်းစားမရတာက ချောင်းဖြစ်အောင် စီးဆင်းဖို့ဆိုလျှင် ရေက တော်တော်အင်အားကြီးအောင် စိမ့်ထွက်ရပေမည်။ မိုးမရွာ၊ ရေမပါ အကူအညီမလိုဘဲ သူ့အလိုအလျောက် စိမ့်ထွက်ဖို့ဆိုသည်က တော်တော် စဉ်းစားမရ ယုံရခက်သည့် ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စဉ်းစားနေရာမှ ဦးထိပ်တင်က မနေနိုင်တော့စွာ ရွာမှ ဆိုင်ကယ်မောင်းနေသူ လူငယ်ကို . . .

“ငါ့တူရဲ့ . . . ရေက သူ့အလိုလို စိမ့်ထွက်နေတာရော ဟုတ်ရဲ့လား။ အဝီစိတွင်းတွေ ဘာတွေများ တူးထားသေးလား။”

ဦးထိပ်တင်အမေးကြောင့် ဆိုင်ကယ်မောင်းနေသော လူငယ်က တစ်ခုခုပြောရန် ပါးစပ်ပြင်သည်။ ပြီးမှ သတိရသွားသလို ပါးစပ်ထဲမှ ကွမ်းအား အသာငုံထွေးရင်း . . .

“ဘယ်ကလာ တူးရမှာလဲ . . . ဦးလေးရ။ သူ့အလိုလိုထဲ ကျောက်တောင်ကြားထဲက စိမ့်ထွက်နေတာ။ အဝီစိတွင်း တူးဖို့နေသောအခါ အဲဒီနားမှာနေတဲ့ လူတောင် မရှိဘူး။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူမရှိ၊ သူမရှိနဲ့ တသီးတခြားကြီး ဖြစ်နေလို့။”

ရှမ်းသံဝဲသည့်အပြင် ဆိုင်ကယ်လေတိုးသံပါ ပါနေသည့် အတွက် မနည်း နားထောင်ယူရသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူ့ရေထွက်တာက ချောင်းတောင်ဖြစ်သွားတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ . . .”

“ဒါဆို ရေမတရား အထွက်များပြီး ရေစီးလည်း တော်တော် သန်မှ ရမှာနော်။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။”

ဒီတစ်ခါတော့ ဆိုင်ကယ်မောင်းသူ လူငယ်က ပြန်မပြောတော့ချေ။ ဒါပေမဲ့ အထိရောက်ဆုံး စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ ပြောသည်။

“ဟိုရောက်တော့ ကြည့်ပေါ့ဗျာ”

အဲဒီလောက်ပါပဲ။

အခြားဆိုင်ကယ်တစ်စီးပေါ်မှ ဦးကျော်ခေါင်မှာလည်း နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့် စဉ်းစားခန်းဝင်နေသည်။ နေလုံးက အောက်ကို တဖြည်းဖြည်း ထိုးဆင်းလာတော့မည်။ ဒီအချိန်ထိ သားနဲ့သမီး ရှိနေပါဦးမည်လား။ မရှိနိုင်ဖို့တော့ များသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိစ္စတော့မရှိပါ။ စာထဲမှာ ပြောစကားများအရတော့ နေရာကို ရောက်အောင်လာနိုင်လျှင် အကျိုးရှိမည်ဟု ရေးထားသည်ပဲ။ ဒီတော့ မဟော်နှင့် လေပြေကို မတွေ့လည်း အခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ ရှိနိုင်ပါသည်။ အကျိုးထူးမထူးဆိုတာကတော့ ဟိုရောက်လျှင် သိမည်ပေါ့။

ကံကောင်း၍ အိမ်ပြေးနှစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိလျှင်တော့ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့ချေ။ သို့သော် . . .

ကံမကောင်း အကြောင်းမလှ၍များ . . .

ထိုစဉ်မှာပင် သူတို့လိုက်ပါလာသော ဆိုင်ကယ်က ရွာတစ်ရွာအတွင်းကို မောင်းဝင်သွားသည်။ အိမ်ခြေအတော်များသော ရွာတစ်ရွာ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ရွာနာမည်မသိသော်လည်း ရွာ၏ နောက်ကျောတွင် ရှမ်းရိုးမဟု ခေါ်ဆိုနိုင်လောက်သည့် တောင်တန်းကြီးတွေရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ စိမ်းပြာအုံ့မှိုင်းသော တောင်တန်းကြီးတွေက အဝေးမှပင် အရှိန်အဝါတစ်ခုဖြင့် ခန့်ညားနေ၏။

ရွာကိုလွန်သွားတော့ ဆိုင်ကယ်က လက်ဝဲဘက်ခြေနီလမ်းထဲကို ကွေ့ဝင်သွားသည်။ ယခုလမ်းတွင် အိမ်ခြေယာခြေ ရှိမနေတော့။

နွယ်ပိတ်ပေါင်းများနှင့် တောလမ်းတစ်ခုသာ ဖြစ်တော့၏။ လမ်းမှာ
မကောင်း။ ပြေပြစ်ညီညာခြင်းမဲ့သည့်အပြင် ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကြားမှာပင်
ဆိုင်ကယ်နှစ်စီး ဦးတည်သွားနေသည်ကား . . .

ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ လှမ်းမြင်နေရသည့် စိမ်းညိုညို၊ ရိုးမကြီးဆီ
သို့ . . .

မြေနီလမ်းကိုလွန်တော့ မြေစာမြက်တို့ဖြင့် စိမ်းနေသည့် ကွင်း
ပြင်တစ်ခုကို ဘွားခနဲ တွေ့ရသည်။ ထိုကွင်းပြင်အား ဖြတ်ပြီးသွားချိန်
မှာ . . .

ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးက ရိုးမခြေရင်းတောစပ်တွင် ရပ်တန့်သွားတော့
၏။

“ဆိုင်ကယ်က အထဲကိုယူသွားလို့ မရဘူး။ ဒီမှာပဲ ထားခဲ့ရ
မှာ”

ဦးထိပ်တင် ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သလို ဦးကျော်ခေါင်
မှာလည်း ထိုအတိုင်း။

“ဟိုချောင်းပေါက်က ရေထွက်နှစ်ခုပေါင်းပြီး စီးလာတဲ့ချောင်း
ပေါက်ပေါ့”

မောင်းပို့သူ လူငယ်တစ်ဦး၏ ပြောစကားကြောင့် ညွှန်ပြရာ
သို့ ကြည့်လိုက်မိသည်တွင် . . .

အနည်းငယ် ပြုံးသွားရ၏။ ချောင်းပေါက်၏အကျယ်မှာ ဆယ့်
ငါးပေသာသာလောက် ရှိမည်ထင်သည်။ အနီးနားသွားကြည့်တော့ လုံးဝ
ကို ကျွတ်သွားလေပြီ။ အကြောင်းကား . . .

ရေမှာ ကြည်သည်ထက် ပိုကာ စိမ်းနေသည်။ အောက်ခြေမှ
ရေစီးအတိုင်း ယိမ်းနေသည့် မြက်ပင်ငယ်တွေကိုပင် တွေ့နေရ၏။
အောက်ခြေထိ ထိုးဖောက်မြင်နေလောက်အောင် ကြည်စိမ်းနေသော်လည်း
သူတို့ အထင်မသေးရဲပါ။ လူတစ်ယောက်ကို အသာလေး ဆွဲနှစ်နိုင်သည့်
ရေအနက်က ကြက်သီးထဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ရေစီးအား။

မျက်စိနှင့်ကြည့်ရုံမျှ သာမန် ရေငန်ချောင်းတစ်ခုလောက် ~~မဟုတ်~~
ပြင်းကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒီလောက်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဇော်ဂျီရေထွက်ဆိုတာ
ကို သူတို့ ယုံသွားခဲ့ပါပြီ။

ပြီးတော့ ဦးဆောင်လမ်းပြသူနှစ်ဦးနောက် လိုက်ခဲ့သည်။
ခြေကျင်ဖြင့် အတွင်းတောအုပ်ထဲသို့ တော်တော်ဝင်ရသေး၏။ ချွေးတဆို့
လောက် ခရီးပေါက်သွားချိန်မှာတော့ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . သန်းဇော်ဦး . . . ဒီဦးလေးတွေကို ပြောပြ
လိုက်ဦးလေ”

လမ်းပြဦးဆောင်သူ နှစ်ဦးအနက်မှ တစ်ဦးက ကျန်တစ်ဦးကို
ပြောသည်။ အပြောခံရသူမှာ ပထမ ဘာမှန်းမသိ ကြောင်တောင်တောင်
ဖြစ်သွားသော်လည်း မကြာလိုက်ပါချေ။

“ဪ . . . ဟုတ်သားပဲ။ ငါမေ့တော့မလို့”

ဘာတွေမှန်း မသိပေမဲ့ သူတို့နှင့် သက်ဆိုင်လာတော့မှာမို့ နား
စွင့်နေစဉ်မှာပင် သန်းဇော်ဦးဆိုသည့် လူငယ်က နောက်လှည့်ကာ . . .

“ဒီလိုဗျ . . . ဇော်ဂျီရေထွက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိသင့်တယ်
ထင်လို့ ပြောပြမလို့”

ဟု အစပြုကာ . . .

“ဒီဇော်ဂျီရေထွက်က အရမ်းနတ်ကြီးတယ်။ ဒီတောထဲမှာ ပေါက်
ကရပြောလို့ မရဘူး။ ဆဲဆိုခြင်း မပြုရဘူး။ ရေထွက်နေရာရောက်ရင်
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စနောက်ပြီး ရေထဲတွန်းချတာတို့ ဘာတို့
မလုပ်ရဘူး။ ပြီးတော့ ဒီရေထွက်က ညှို့ဓာတ်တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါက
ရေထွက်ကို ကြည့်နေရင်းနဲ့ ရေထဲအလိုလို ဆင်းချင်စိတ်ပေါ်လာတဲ့ ညှို့
ဓာတ်ပဲ။

စနောက်သလိုနဲ့ လက်က တွန်းချဟန်ပြင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့
ချက်ချင်းပဲ စိတ်ပြောင်းပြီး တကယ်တွန်းချချင်စိတ် ပေါက်သွားတယ်။
ပြီးတော့ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ တကယ်ကို တွန်းချလိုက်တယ်။ ဒါက ဒီ

ဇော်ဂျီရေထွက်ရဲ့ ထူးခြားမှုတစ်ခုပေါ့။

ရေထွက်ရဲ့ ညှို့မတ်ကြောင့် အလိုလို ရေထဲဆင်းသွားတာပဲ ဖြစ်ခြင်း တွန်းချလို ပြုတ်ကျသွားတာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေထဲကျသွားပြီဆိုရင် တော့ မစဉ်းစားနဲ့တော့ အလောင်းပါ အပျောက်ပဲ။ ဒါကြောင့် ရေထွက် တို့လားရင် တစ်ယောက်တည်း မလာရသလို၊ အဖော်ပါရင်လည်း မစ နောက်ရဘူး။

စကားဆုံးသွားတော့ နှစ်ယောက်သား မှင်သက်မိသွားသည်။ ဒီလို ထူးဆန်းမှုမျိုး သူတို့ မကြုံဖူးပါ။ လိမ်ညာပြောနေခြင်းမဟုတ်မှန်း လည်း သူတို့ နားလည်သည်။

အကြောင်းကား သူတို့အနီးအနားမှာ ဘာမှန်းမသိသည့် ညှို့ တစ်ခုက လွှမ်းခြုံနေသည်ဟု ခံစားနေရသည်မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ တကယ်ဟုတ်မှန်ကြောင်းကိုလည်း မကြာလှသော အချိန်တစ်ခုမှာ ကိုယ်တွေ့ သိလိုက်ရတော့သည်။

တောလမ်းလေးအတိုင်း အတန်ငယ် ဝင်သွားပြီးချိန် အနီးတံတား တစ်ခုအား ဖြတ်ကျော်ပြီးသွားချိန်မှာတော့ . . .

သူတို့ရှေ့၌ ဘွားခနဲပေါ်လာသည်ကား . . .

ထုထည်ကြီးမားလှသည့် ကျောက်သားနံရံတစ်ခုပဲ။

ဒါပေမဲ့ ထိုကျောက်သားနံရံဆီ ရောက်အောင်သွားဖို့မှာ မဖြစ် နိုင်တော့။ အကြောင်းကား သူတို့နှင့် ကျောက်သားနံရံကြားတွင် ရေအိုင် တစ်ခုက ဆီးခံနေသည်။ ထိုရေအိုင်အား မြင်တွေ့လိုက်စဉ်မှာပဲ ဘာမှန်း မသိ ဦးကျော်ခေါင်ရော၊ ဦးထိပ်တင်ရော နှစ်ယောက်စလုံး ကျောချမ်း သွားရသည်။

လိုက်ပို့သူ လူငယ်နှစ်ယောက်အား ကြည့်လိုက်မိတော့ . . .

“ဒါ ဇော်ဂျီအဖို့ ရေထွက်ပဲ”

တစ်ယောက်က လက်ညှိုးထိုးကာ ပြောသည်။ မပြောလည်း ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။ သူ့အလိုလိုနေရင်းကို ရေအိုင်က ဆွဲဆောင်နေသည်။

မဟုတ်ပါလား။

“ဒီအိုင်အောက်ခြေက ရေတွေ စိမ့်ထွက်လာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး . . . ။ ဟိုကျောက်သား နံရံအောက်ထဲက စိမ့်ထွက် နေတာ”

သေချာကြည့်မိတော့ ဟုတ်သည်။ ရေတွေက ကျောက်သား နံရံအောက်ခြေမှ စီးဆင်းလာနေသည်။ မည်သို့မည်ပုံ စီးဆင်းလာသည် မသိပေမဲ့ တွေ့မြင်ရသော အနေအထားအရ ငြင်းပယ်စရာမရှိ။ ဟုတ်ပါ သည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မမြင်ဘူးသော သဘာဝ၏ ဆန်းကြယ်မှု တစ်မျိုးပါ။

ကျောက်သားထဲမှ စိမ့်ထွက်လာတာလား။ ဒါမှမဟုတ် အခြား တစ်နေရာမှရေတွေက ကျောက်သားနံရံအောက်ခြေကို ဂလိုင်အဖြစ် တူး ဖော်၍ အပြင်သို့ ရောက်ရှိလာတာလား။

လက်တွေ့လေ့လာရန်တော့ ဘယ်လိုမျှ ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိပေ။ အကြောင်းကား ကြောက်ခမန်းလိလိ နက်ပြာနေသောရေက ကြည့်ရုံနှင့် ကြက်သီးထနေသည်။ ရေထွက်ရာ အကြောင်းရင်းကို အတိအကျသိလို လျှင် ရှေ့မှရေအိုင်ကို ဖြတ်ကျော်သွားရမည်။ ထိုရေအိုင်က ဘယ်လောက် နက်သလဲ မည်သူမျှ သိမည်မဟုတ်။ ထို့အတူ မည်သူမျှလည်း ဆင်းဘူး မည်မဟုတ်။

အကြောင်းကား ရေကို ကြည့်ရုံနှင့်ပင် အနက်ပေက ကြောက် ခွှဲကောင်းလောက်အောင် တန်ဖိုးကြီးမည်မှာ သေချာသည်။ ရေမှာ သမုဒ္ဒရာရေ၏အရောင်လို မည်းနက်ပြာမှောင်နေ၏။ ပြီးတော့ ရေညှိ ရောင်လည်း တောက်နေသည်။

“ဒီရေအိုင်က ဘယ်လောက်နက်သလဲ ခန့်မှန်းလို့ မရဘူး။ ဒီရေ အိုင်မှာ လူသေဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလောင်းဆယ်မရခဲ့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လည်းဆိုတော့ ဘယ်သူမျှ အောက်ခြေထိရောက်အောင် ရေမငုပ်နိုင်လို့ ပဲ”

ထိုစကားကြားရတော့ ဘာရယ်မဟုတ် ကျောချမ်းသွားမိသည်။
ပြီးတော့ သူတို့သား၊ သမီးတွေကိုလည်း သတိရမိသွားသည်။ ဘာမျှ
ဆိုင်သော်လည်း မိဘတွေပင် မဟုတ်ပါလား။

“လာ . . . ဟိုဘက်မှာ ဇော်ဂျီအမထွက် ရှိသေးတယ်။ ကျွန်
တော် လိုက်ပြမယ်”

“ဧကနေဦး . . . ကျော်ခေါင် . . . မင်းဆီမှာ ဖုန်းပါလား”
ဦးထိပ်တင်စကားကြောင့် ဦးကျော်ခေါင်မှလွဲ၍ ကျန်နှစ်
ယောက်မှာ နားမလည်ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သန်းဇော်ဆိုသည့် လူငယ်
က . . .

“ဦးလေး . . . ဖုန်းပြောမလိုလား။ ဒီနေရာက . . . ”

“မဟုတ်ဘူး . . . ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်လို့”

စမေးကတည်းက ဘာကိုဦးတည်မှန်း သိသော်လည်း ဦးကျော်
ခေါင် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ တကယ့်အရေးအကြောင်းမှ နှစ်ယောက်
စလုံး ဖုန်းမပါလာပါချေ။ ဆက်သွယ်မရသည့်အတူတူ အိတ်လေးမခံ
ကြခြင်းလည်းဖြစ်ပါ၏။

ဤနေရာကို နောက်တစ်ခေါက် ရောက်ဖို့ဆိုသည်မှာ မသေချာ။
ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဤကဲ့သို့ ထူးထွေဆန်းပြားသော သဘာဝဖြစ်
ရပ်ဆန်းများကို အမှတ်တမဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ သိမ်းဆည်းထားသင့်ပေသည်။ ကြံ
တောင့်ကြံ့ခဲပင် မဟုတ်ပါလား။ ဒါပေမဲ့ . . .

“ဦးလေးတို့က ရေထွက်နေရာကို ဓာတ်ပုံရိုက်သွားချင်လို့လား”

“အေးကွာ . . . ဒါပေမဲ့ ဖုန်းက နှစ်ယောက်စလုံး မပါလာဘူး”

“ကျွန်တော့်မှာ ကင်မရာပါတယ်”

“ဟင် . . . ”

ဦးထိပ်တင်မျက်နှာ တစ်ချက် ဝင်းသွားသည်။ ဦးကျော်ခေါင်
မှာလည်း မျှော်လင့်ချက်အရောင်တွေ တောက်သွား၏။

“ဒါပေမဲ့ ဆိုင်ကယ်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ်။ ဦးလေးတို့ စောင့်မလား။

ကျွန်တော် သွားယူပေးမယ်လေ”

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ အင်မတန်ကို ကျေးဇူးတင်ဖွယ် ခြံသွား
ရပါပြီ။ ကျောက်တောင်အောက်ခြေမှ အလိုလိုရေထွက်လာခြင်းသည်
မိုးနတ်မင်းကြီးပင် မနာလိုလောက်သည့် အံ့ဖွယ်တစ်ပါး မဟုတ်လား။

သွားနေကျ ခြေထောက်မို့လား မပြောတတ်။ (၁၀) မိနစ်
သာသာမှပင် ကင်မရာကိုင်၍ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဦးထိပ်တင်
ကျေးဇူးတင်စကားဆိုရင် စိတ်ကြိုက် သုံးလေးပုံရိုက်ယူလိုက်၏။ နေလုံး
ကွယ်ပျောက် သွားပြီဖြစ်သည့်အတွက် အလင်းအမှောင်မှာ အချိုးမကျ။
ဒါပေမဲ့ အဆင်ပြေလောက်သည်။

ပြီးတော့ အမထွက်ရှိရာသို့ မြန်မြန်သွားလိုက်သည်။ သိပ်
မကြာလိုက်ပါ။ အကွာအဝေး အနည်းငယ်မှပင် ပေသုံးဆယ်ပတ်လည်
(ခန့်မှန်းခြေ) ရေကန်တစ်ခုကို တွေ့ရပါ၏။

ရေအနေအထားကတော့ ဇော်ဂျီအဖို့ထွက်အတိုင်းပင်။ မည်း
နက်ပြာမှောင်နေပြီး အမှိုက်အချို့ကို ရေပြင်ပေါ်မှာ တွေ့ရသည်။

“ဒါ . . . အမထွက်ပဲ။ ရေထွက်တာက ဟိုရေသဖန်းပင်ကြီး
အမြစ်အောက်ခြေက ထွက်နေတာ”

ရေသဖန်းပင်ကြီးက သူတို့ရပ်နေရာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဟို
ဘက်ခြမ်းမှာရှိသည်။ ရေကန်ထဲသို့လည်း ရေသဖန်းသီးမှည့်များစွာ
ကြွေကျပွယောင်းနေ၏။

“သွားကြည့်ဦးမလား။ လမ်းကတော့ မြင်ရတဲ့အတိုင်းပဲ”

ရေသဖန်းပင်ကြီးဆီ သွားရာလမ်းကိုကြည့်၍ ပန်းတွန့်မိသည်။
လူငယ်အရွယ်ဆိုလျှင်တော့ ငြင်းဖွယ်မရှိ။ ကြည့်ဖြစ်အောင် သွားကြည့်
မှာ သေချာသည်။ ဒါပေမဲ့ အခုအသက်အရွယ်နှင့်ကတော့ . . .

ကန်ပေါင်ပေါ်နင်း၍ အေးအေးလူလူ သွားလို့ရသည့် လမ်း
မဟုတ်ပါ။ ကျောက်နံရံကို ကုတ်ကပ်ပြီး အသည်းတယားယား သွားရ
မည်ဖြစ်သဖြင့် မဖြစ်နိုင်တော့။ အမရေထွက်သည်လည်း မြင်ရလျှင်

အလောင်းဆယ်ခတ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် . . .

ကျန်ရှိနေသေးသော အလင်းရောင်ကို အားပြုကာ ကင်မရာမီးတို့ တဖျတ်ဖျတ် ပွင့်စေလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဒီလောက်နှင့်ပဲ သူတို့ လှည့်ပြန်ခဲ့ရပါသည်။ သားနဲ့သမီးကို တွေ့ခဲ့လား။ မတွေ့ . . . ။

ဒီ ဇော်ကျီရေထွက်ကို ရောက်အောင်လာနိုင်သည့်အတွက် သူတို့ ဘယ်လိုအကျိုးတွေ ရှိခဲ့လည်း . . .

မသိ။

စာထဲမှာက 'ရောက်လာခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ဖေဖေတို့ အကျိုးရှိဖို့ လုံးဝ တာဝန်ယူတယ်' ဟု ရေးထားသည်။ သူတို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဘယ်လိုအကျိုးတွေ ရရှိခဲ့သလဲ။

မရောက်ဖူးသည့် နေရာတစ်ခုကို ရောက်ခဲ့ရသည့်အတွက် အကျိုးရှိတာလား၊ ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာတွေကို လက်တွေ့မြင်ရသည့်အတွက် အကျိုးရှိတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် . . .

ပျောက်ကွယ်လုလု အလင်းရောင်၊ တရိပ်ရိပ်တိုးလာသော အချမ်းဓာတ်၊ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်လာသည့် မျက်လုံးအိမ်တို့နှင့်အတူ၊ ပူစပ်ပူနွေး အရသာနှင့် ချည့်နဲ့နဲ့ခန္ဓာကိုယ်တို့က အကျိုးရှိခဲ့သည်ဟူသည့် သက်သေလား။

ဘာပဲပြောပြောပါ အကျိုးရှိသွားတာတော့ သေချာသည်။ အဲဒါက အခြေအနေမကောင်းလျှင် ဖျားနာဖို့၊ ဒီထက်ပိုဆိုးလျှင် တင်ပါးနာဖို့၊ ပြီးတော့ အဆိုးဝါးဆုံး ကိစ္စတစ်ခုက ဟိုတယ်ပြန်ရောက်လျှင် နားကလောင်ခံရဖို့။

သူတို့ဖုန်းဆက်ပင် စောင့်နေမည်မဟုတ်တော့ပါ။ ယခုအချိန်ဆို ဦးထိပ်တင်နှင့် ဦးကျော်ခေါင်ဟူသော ရန်ကုန်ဖုန်းတွေက ဟိုတယ်တွင် တပွဲစုံစုံ မြည်နေလောက်ပေပြီ။

XXVI

ညနေစာကိုတော့ အပြင်ထွက် မစားနိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် အခန်းထဲမှနေပဲ မှာယူလိုက်သည်။ တစ်နေကုန် လှုပ်ရှားထားရသဖြင့် ဘိုယ့်လက်တွေမှာ မသယ်ချင်လောက်အောင် ပင်ပန်းနေသည့်အပြင် ဖုန်းနှင့် ဖြေရှင်းပေးရမှုကြောင့် အာတွေပါ ခြောက်နေ၏။

မင်္ဂလာပွဲအမိ တွေ့အောင်မရှာနိုင်မှာကို သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင် မြှော့လောက် ထိတ်လန့်နေသော ဇနီးသည်တွေအား ကတိအထပ်ထပ် သေ၍ ဖြေရှင်းပေးရမှုသည် ကျောက်ရုပ်ကို နားချရတာထက် ပိုပင်ပန်း၏။ ယခုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ပါးစပ်လည်းညောင်း၊ လက်လည်းညောင်း။

ထိုစဉ်မှာပင် ဘဲလိမြည်လာသည့်အတွက် တံခါးနှင့်နီးသော ဦးထိပ်တင် ထဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ မှာထားသော စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ လာပို့သည်ထင်၏။

ဟုတ်သည်။ ဝိတ်တာလေးတစ်ယောက် အစားအသက်
ပန်းတန်ကိုတိုင်ရင်း ဝင်လာသည်။ အထဲရောက်၍ စားပွဲပေါ် တင်လိုက်
တော့မှ . . .

“ဟင် . . . ငါ့တူ . . . ဦးတို့မှာတာ ဒါတွေမဟုတ်ပါဘူး”

“ဗျာ . . . ”

ဝိတ်တာလေး ကြောင်သွားသည်။ ပြီး ဗန်းပေါ်မှ အစားအစာ
နှင့် ဦးထိပ်တင်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်၍ တစ်နေရာတွင် မျက်လုံးရပ်တန့်
သွား၏။ အဲဒါက အစားအစာတင်ဆောင်ရာ ဗန်းပေါ်မှ နံပါတ်။

ဗန်းပေါ်တွင်တင်ထားသော နံပါတ်တစ်ခုအား သေချာကြည့်
မိပြီးသွားသည့်နောက်မှာတော့ . . .

ကွက်ခနဲပျက်သွားသော မျက်နှာတစ်ချက်နှင့်အတူ . . .

“တောင်း . . . တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် နမော်နဲ့
နိုင်မူပါ။ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်”

ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားသော ဝိတ်တာလေးအားကြည့်၍ ဦးထိပ်
တင်က . . .

“အခန်းမှားလာတာပဲ။ ငါတို့က (၀၀၈) ကွ။ မင်းဗန်းပေါ်က
နံပါတ်က (၀၀၇)။ ဟိုဘက်ခန်း”

ပုတ်သင်ညိုခေါင်းညိတ်သလို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း . . .

“အနှောင့်အယှက်ပေးမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ ကျွန်တော် အနူး
အညွတ် ထပ်တောင်းပန်ပါတယ်”

ဦးထိပ်တင် နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ -

“ရတယ် . . . ကိစ္စမရှိပါ။ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ကဲ -
မှာထားတာတွေ သွားပို့ပေးလိုက်ဦး။ ဟိုဘက်က မျှော်နေဦးမယ်”

စကားအဆုံး အထပ်ထပ်တောင်းပန်၍ ဝိတ်တာလေး ထွက်
သွားသည်။

နားလည်ပါသည်။ လူဆိုတာ အမှားနဲ့မကင်းနိုင်ဆုံး သတ္တဝါ

တစ်မျိုးပင် မဟုတ်ပါလော။

ဒါပေမဲ့ ဗိုက်ဆာနေချိန်ဆိုတော့ မှာထားတာတွေမဟုတ်ပေမဲ့
မြင်ရတာတွေကြည့်ရင်း ဗိုက်က ပိုဆာလာသည်။

ပြီးတော့ . . .

တစ်ယောက်ယောက်ကို သတိရသွားသည်။

“ထိပ်တင် . . . မနက်ဖြန် ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်ဖို့ စဉ်းစား
ထားလဲ”

“ငါ့အထင်တော့ ဒီနေ့မနက်လိုပဲ ဟိုတယ်စာတိုက်ပုံးမှာ စာ
တစ်စောင် ရောက်လာလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ”

“ရောက်မလာခဲ့ရင်ရော . . . ”

“လွယ်ပါတယ် . . . ။ ရန်ကုန်က လာသမျှဖုန်းတွေ အကုန်
လုံး မကိုင်လိုက်ကြရုံပေါ့။

ငါပစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။

သွေးစက်စက် ကျပြီးသား

မြားကိုမှ ဆုပ်ကိုင်မိသူပါ။

ညအမှောင်ကို မီးရောင်ဖြင့် တွန်းလှန်ထားသည်ကြောင့် ကျွန်
တော်တို့လို ဆိုင်ပြင်တွင် ထိုင်နေသူတွေအတွက် လင်းချင်းနေပါ၏။
ခန္ဓာခင်ကပင် ဝတ္ထုနှင့်သူသူ ထပ်ပြန်သွားသည်ကြောင့် စားပွဲမှာ ကျွန်
တော်တို့နှစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။

အနွေးထည်ထူထူ ဝတ်ထားသော်လည်း လေပြေပါးနှစ်ဖက်နှင့်
နားရွက်ဖျားတို့က ကာကွယ်မှုလွတ်ကာ အေးနေသည်။ ထိုအေးစက်စက်
နားရွက်ဖျားလေးကိုပဲ ကျွန်တော် ပွတ်ချေတို့ထိရင်း . . .

“လေပြေ . . . ”

ခေါ်သံတိုးတိုးကြောင့် ခေါင်းငုံ့နေရာမှ တစ်ချက်မော့ကြည့်
တာ . . .

“ဘာလဲ . . . ”

ချစ်သူ၏ ရှက်နွေးနွေးအသံလေးက တန်ဆောင်မုန်းလမင်း
သီချင်းသံလို ချိုညင်းတိုးရိုက်နေပြီး မျက်နှာလေးက ကြယ်ပေါင်းစုံ ရံ
ဘားသလို ဝင်းပသာယာနေပါ၏။ ကျွန်တော် မျက်နှာနားကပ်ကာ
အိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ပျော်လား . . . ”

သွားစွယ်လေးများပေါ်အောင် နှုတ်ခမ်းအား ဖိကိုက်ရင်း ခေါင်း
ညိတ်ပါသည်။ ပြီး . . .

“ပျော်တယ် . . . ”

“တကယ်လား . . . ”

“တကယ်ပေါ့ကွ . . . ပျော်တာတွေမှ အများကြီး။ ဝတ္ထုနဲ့
သူ့ကို ပြန်တွေ့ရလို့ ပျော်တယ်။ မရောက်ဖူးတဲ့နေရာဒေသတစ်ခုကို
ဆောက်လာရလို့ ပျော်တယ်။ နောက်ပြီး အပျော်ဆုံးတစ်ခုက မောင်နဲ့
အတူတူရှိနေရလို့ ပျော်တယ်”

ကျွန်တော် ရင်ခွင်တစ်နေရာကလာသော အပြုံးဖြင့် ပြုံးမိသွား
သည်ထင်သည်။ ပြီးတော့ ဘယ်တော့မျှ မရိုးသော စကားတစ်ခွန်းသို့

XXVII

ညဦးလေအချို့က ညင်းသွဲ့သွဲ့ တိုက်ခတ်နေသည်။ အနွေး
ထည်ကိုယ်စီဝတ်ထားကြသော်လည်း နယ်ခံတွေမဟုတ်တော့ ချမ်းချမ်း
စီးစီးရှိလှသည်။ အတွင်းမှ ထူးအိမ်သင်သီချင်းသံတိုးတိုးက ပျံ့လွင့်နေ
ပြီး ဆိုင်ပြင်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့လို လက်ဖက်ရည်သောက်သူ၊ အာလူး
ကြော်စားသူတွေနှင့် စည်ကားနေ၏။

ပင်းတယမြို့တွင်းသို့ ချိုးဝင်ရသော ကွေ့တည့်တည့်ရှိ ဓမ္မာရုံ
ရှေ့တွင်ဖြစ်သည်။ ဓမ္မာရုံရှေ့မှာက ဘုရားဖူးကားကြီးနှစ်စီး ထိုးစိုက်ထား
၏။ နယ်ဝေးမှ ဘုရားဖူးများ ပင်းတယမှာ ညအိပ်လျှင် ဤဓမ္မာရုံမှာ
သာ အအိပ်များကြသည်။

ဓမ္မာရုံ၏ ဘေးမှာက ယခု ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေသော လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်လေး။ ဘုရားဖူးကားများ ထိုးဆိုက်ထားသည်မို့ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်လေးမှာ စည်ကားနေသည်။

ပြောလိုက်သည်။

“အရမ်းချစ်တာပဲ လေပြေရယ်”

သူမက ခေါင်းငုံ့ကာသွားသည်။ နောက် . . .

“အတူတူပါပဲ”

နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ ပြောလိုက်သောအသံလေးက ကျွန်တော့်
စိတ်ကို မချင့်မချဲ့ ဖြစ်သွားစေသည်။ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သည်း
ကြီးမည်းကြီး ထိန်းချုပ်ထားရသည်က သူမပခုံးသေးသေးလေးအား သိုင်း
ဖက်လိုက်ချင်စိတ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရောက်နေရာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်
မအပ်စပ်သည်မို့ လက်ဖခိုးဖောင်းဖောင်း အိအိလေးကိုသာ ဖျစ်ညှစ်ဆုတ်
ကိုင်မိသည်။

နားရွက်ဖျားလေးတွေ အေးနေပေမဲ့ လက်ဖဝါးလေးကတော့
နွေးမြမြရှိနေဆဲ။ ပြီးတော့ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် နဖူးပေါ်ဝဲကျနေသော
ဆံပင်အား သပ်တင်ရင်း . . .

“ဖေဖေတို့ ဇော်ဂျီမှာ အဆင်မပြေပါ့မလား မသိဘူးနော်”

စိုးရိမ်မှုမကင်းသော မျက်ဝန်းဖြင့် ကြည့်ရင်း ပြောသည်
ကြောင့် . . .

“အဆင်ပြေမှာပါ။ သူတို့ပေးထားတဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ သူတို့လို
အကြာကြီး စိုးမိုးထားနိုင်ပါဘူး။ မောင့်ဖေဖေအကြောင်း မောင်သိတယ်။
အဲဒါကြောင့် လျှော့မတွက်ရဲတာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွား
သည်။ ပြီးတော့ . . .

‘မောင်’ ဟု တိုးတိုးကပ်ခေါ်သည်။ ကျွန်တော် မေးဆတ်ပြီ
တော့ . . .

“တို့တွေ မှားများ မှားသွားကြပြီလားဟင်”

“ဘာကိုလဲ . . .”

“အခုလို ခိုးပြေလာကြတာကိုပေါ့”

ကျွန်တော် နှစ်သိမ့်ပြီးတစ်ခုပြုကာ ခေါင်းယမ်းပြင်း . . .

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တကယ်ချစ်ပြီးသွားပြီဆိုရင် အတူ
ပေါင်းစည်းရဖို့ ကြိုးစားကြတာ မေ့တာပဲလေ။ တို့တွေ ခွင့်လွှတ်လို့မရ
တဲ့ အမှားကြီးတစ်ခု ကျူးလွန်ကြတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မတူဘူးလေ။ သူများတွေက တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်
အယှက်ရှိလို့၊ အဲဒီအနှောင့်အယှက်ကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ဝေးသွားရမှာ စိုးလို့ စွန့်စားကြတာ။ လေပြေတို့နှစ်ယောက်က အနှောင့်
အယှက်လည်းမရှိဘူး။

မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ရက်တောင် ဒိတ်ရနေပြီ။ အဲဒါကိုမှ ခိုးပြေ
တဲ့အရသာ ခံစားချင်လို့ဆိုပြီး အခုလိုလုပ်လာကြတာ။ လေပြေတို့ တော်
တော်လွန်သွားပြီလား မသိဘူးနော်”

သူမစကားအား ကျွန်တော် မှားသည်မှန်သည် မဝေဖန်ဖြစ်။
ဒါပေမဲ့ စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ ပြောပြစ်လိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခုအတွက်တည်းနဲ့တော့ ဟုတ်ဦးမလားကွာ”

ကျွန်တော့်ထံသို့ အကြည့်တစ်ခု ‘ဒိုင်း’ ခနဲ ရောက်လာသည်။
ပြီး ချက်ချင်းပင် . . .

“ဒါဆို နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်ပေါ့”

“အင်း . . .”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ဖြေရင်း ပြောလိုက်တော့ မယုံကြည်
ဟန်မျက်နှာဖြင့် ကြည့်သည်။ ပြီး မသင်္ကာမှုစွက်သော အမေးစကားသံ
လို . . .

“အဲဒီနောက်တစ်ခုက ဘာလဲ”

“ဒီနားလားနဲ့။ နားနားကပ်ပြီး ပြောပြမယ်”

မချိုမချင်ပြောလိုက်သော ကျွန်တော့်ပုံစံကြောင့် အတန်ကြာစိတ်
ကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးတော့မှ အနားနားကပ်လာပါ၏။ ကျွန်တော့်
စကားသံဆုံးသွားတော့ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်

သွားကာ . . .

“ဟယ် . . . မောင် . . . ဘာတွေ လျှောက်လုပ်လာတာလဲ။
ပေါက်ကရဲတွေ။ ဒုက္ခပါပဲ။ လေပြေကိုလည်း မပြောဘူး။ လူကြီးတွေ
နဲ့တော့ ပြဿနာ တက်တော့မှာပဲ”

အကြောက်တလန့်ပြောနေသော သူမပုံစံက ကျွန်တော့်စကား
ကို တကယ်ပင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားဖွယ်ရှိသည်။ ပြီးတော့ တစ်စုံ
တစ်ခုကို အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်သွားသလို . . .

“ဒုက္ခပါပဲ . . . မောင်ရယ်။ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်လာမှန်း
မသိဘူး”

“လျှောက်လုပ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ အသေအချာကို စဉ်းစား
ပြီးမှ လုပ်လာတာ”

“ကျွတ် . . . မောင့်အဖေ ဒေါသကြီးကြီးနဲ့ကတော့ ခက်ကုန်
ပါပြီ။ ပြဿနာတွေတော့ တက်တော့မှာပဲ”

စိုးရိမ်လွန်းနေသော လေပြေမျက်နှာလေးအား ကြည့်ရင်း ကျွန်
တော် ပြုံးဖြစ်သည့်။ ပြီးတော့ . . .

“ဘာပြဿနာမှမတက်ဘူး စိတ်ချ။ ဖေဖေအကြောင်း မောင်
အသိဆုံး။ ဖေဖေက ဘယ်တော့မျှ ကိစ္စတစ်ခုကို အလွယ်တကူ မဆုံး
ဖြတ်သလို၊ အလုပ်တစ်ခုကိုလည်း သေချာမစဉ်းစားဘဲ မလုပ်တတ်ဘူး။
သေချာစဉ်းစားပြီးသွားလို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးသွားပြီဆိုရင်တော့ . . .
အဲဒီအလုပ်က ဘယ်လိုရလဒ်မျိုးပဲ ထွက်လာထွက်လာ လက်ခံဖို့အသင့်
ပဲ။ အရှုံးဆိုရင်လည်း လက်ခံတယ်။ အမြတ်ဆိုရင်လည်း လက်ခံတယ်။

အခု မောင်တို့ဘက်က အရှုံးအမြတ် တွက်လို့မရသေးပေမဲ့
ဖေဖေဘက်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ။ ဘယ်လိုဇာတ်သိမ်းမလဲဆိုတာ
ကိုတော့ စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ”

စကားဆုံးသွားတော့ ကျွန်တော်တို့ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်
သွားကြသည်။ ဆိုင်တွင်းမှ ဖွင့်နေဆဲ သီချင်းသံကလည်း ကျပါးသွား

သော လူတွေနှင့်အတူ တိုးတိုးသာ ကျန်တော့၏။

ပုန်းတလှတ်ရေပြင်ပေါ်မှ ပြေးလွှားလာသော လေပြည်ကလည်း
ကျွန်တော့်ချစ်သူ (သို့) ဇနီး ‘လေပြေ’ ကို ပါးပါးလေး ထိခတ်နေသည်။
အချမ်းဓာတ်ကလည်း မဆိုစလောက်လေး တိုးလာသည်။ နှင်းငွေ့
အအေးဓာတ်နှင့် ပါးလျလျ လေပြည်ကြားမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
စကားသံအချို့က နားထောင်သူရှိလျှင် ကြားရမည်ထင်သည်။

ပြီးတော့ တစ်အောင့်ကြာသွားသည်။

နောက် . . .

“ပြန်ရအောင် . . . လေပြေ . . . ဝဏ္ဏတို့ပြန်သွားတာ ကြာ
လှပြီ။ တော်ကြာ ဟိုမှာ အားလုံး အေးဆေးနေလျက်နဲ့ မောင်တို့နောက်
ကျမှ ပြန်လာရင် မကောင်းဘူး”

“သူမ ခေါင်းညိတ်ကာ နှုတ်မှလည်း . . .

“ဟုတ်တယ်နော် . . . ။ ဝဏ္ဏနဲ့ သူသူလည်း လေပြေတို့နဲ့
တွေ့မှပဲ SKPP ဖြစ်တော့တယ်”

“ဘာလဲ SKPP”

“စောင့်ကြည့် ပြန်ပြောလေ”

သူမစကားကြောင့် ရယ်မိပါသည်။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံရှင်း၍
ဆိုင်ကယ်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ရန်ကုန်တွင် လည်ကောင်းတုန်းအချိန် ညတစ်ည၏ အစပျိုး
ချိန်လေးသာ ဖြစ်သော်လည်း ပင်းတယကတော့ တိတ်ဆိတ်အိပ်ပျော်
ခါနီးပြီဖြစ်သည်။

မကြာလိုက်။ ခြံတစ်ခြံရှေ့အရောက်မှာ ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်
မီးကို မှိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဟွန်းသုံးချက် တီးလိုက်သည်။ ဘာ
လှုပ်ရှားမှုမျှ မတွေ့ရသေး။ ဝန်းတံခါး၏ဘေးတွင် ဝါကျင်ကျင်မီးတောက်
နှင့် အလုပ်သမားတန်းလျား။ ထိုရှေ့မှ အုတ်ရေကန်တစ်ခုက ညအချိန်
နှင့်အညီ လှုပ်ရှားမှု မဲ့နေသည်။

မနက်စောစောနှင့် ညနေစောင်းတွင်တော့ ရေချိုး၊ လျှော်ဖွတ်
သူတွေနှင့် ပြည့်နေတတ်သည်။ ယခုတော့ . . .

ဆိုင်တယ်စက်သတ်ပြီး၍ မကြာမီပင် ခြံတံခါးဆီလျှောက်လာ
သော လူရိပ်လိုလိုကို တွေ့လိုက်သည်။

ဝဏ္ဏ။

ဟုတ်သည်။ ဝဏ္ဏက ခြံတံခါးဆီ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာ
ပါ၏။ ပြီးတော့ သူတို့မြင်သာသော နေရာအရောက်တွင် လက်သီးတစ်
ချက် ဆုပ်လိုက်သည်ကို မြင်ရသည်။

ဘာလဲဟုတော့ မေးရန်မလိုပါ။

ဝဏ္ဏလက်သီးက လက်မကို အောက်စိုက်၍ ဆုပ်ထားသော
လက်သီး။

XXVIII

သုံးခါမြောက် ဝန်းတံခါးသို့ ရောက်ရှိပြီးနောက်မှာ ဦးထိပ်တင်
တစ်ယောက် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားပါတော့သည်။ သူတို့ထင်သလို ဖြစ်
မလာတော့ပြီ။ ဟိုတယ်ဝန်းတံခါးနှင့် တွဲလျက် စာတိုက်ပုံးထဲမှာ ဗလာ။
ဘာစာတစ်စောင်တလေမျှ ရှိမနေ။

ဦးကျော်ခေါင်မှာလည်း ဖုန်းခွက်အားကိုင်ရင်း ခေါင်းချည်းသာ
ဖိကုပ်နေသည်။ ရန်ကုန်မှ ဇနီး၏ တဖျစ်တောက်တောက် စကားတွေ
နှင့် စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေက မလန်းသည့်စိတ်ကို ပိုလို့ပင် ညစ်ထပ်သွားစေ
သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း အပြစ်ပြောလို့မရ။ မင်္ဂလာရက်က တဖြည်းဖြည်း
နီးကပ်လာပြီ။

ဦးထိပ်တင်မှာတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဆက်တီပေါ်သာ
ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချရင်း ရှေ့တည့်တည့်မှ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်မိသည်။
ထိုဓာတ်ပုံက Reception နောက်မှ ဟိုတယ်သူဌေးနှင့် သူ့သားဟုထင်ရ
သည့် ကလေးငယ်တို့ တွဲရိုက်ထားသောပုံ။ အဖြူအမည်းဖြစ်နေသည်
ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် နှစ်အတော်ကြာနေပြီဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ရသည်။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်သာ ဦးထိပ်တင်ထိုင်နေဆဲ ဖုန်းခွက်ကို ခပ်
ကြမ်းကြမ်းဆောင့်ချရင်း ဦးကျော်ခေါင် လှည့်လာသည်။ မျက်နှာက
လေးပြည့်နေသည့် ပူဖောင်းတစ်လုံးလို ပေါက်ကွဲခါနီးနီး...

“တော်တော်ရက်စက်တဲ့ မိန်းမတွေကွာ။ ဒီမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်
ဆိုတာ သူတို့မသိဘူး။ သူတို့ပြောချင်တာ သာသိတယ်”

သဘောမတွေ့လျှင် ပြောနေကျ ထုံးစံအတိုင်း မာဆတ်ဆတ်
ပြောကာ အနားရောက်လာပြီး...

“ဘယ်လိုလဲ... စာရောက်မလာဘူးမဟုတ်လား”

“အေး...”

ဦးထိပ်တင်၏ စကားအဆုံးမှာတော့ သူတို့အတွက် လုပ်စရာ
က လောလောဆယ် ကွက်ပျောက်သွားပါပြီ။ ဘာဆက်လုပ်လို့ လုပ်ရ
မှန်းပင် မသိတော့။

ဦးကျော်ခေါင်မှာလည်း ဦးထိပ်တင်နည်းတူ ဆက်တိပေါ်သို့
သာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်သည်။ စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေသလို
ဗိုက်ကလည်း ဆာနေသည်။ နှစ်ဦးစလုံး မနက်စာ မစားရသေး။ မိုးလင်း
ကတည်းကပင် စိတ်ရှုပ်စရာတွေနှင့် လုံးပမ်းနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

စာမလာ၊ သတင်းမကြား၊ ရှာမတွေ့၊ ပြီးတော့ စိတ်ညစ်ဖွယ်
ဖုန်းတွေက တဝှမ်းဝှမ်းလား။

ဒီကိစ္စတွေအတွက် သမီးရှင်ဦးကျော်ခေါင် စိတ်ညစ်နေသော်
လည်း သားရှင် ဦးထိပ်တင်ကို မိမည်မထင်ပါ။ သူ့မှာ ဦးကျော်ခေါင်
ခံစားရသည်ထက် တစ်ခုပိုနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ပြီးတော့ အရေးကြီးသည်။ ပျောက်ရှာသွားလို့မရ။ ဤဟိုတယ်
၌ တည်းခွင့်ရခြင်းသည်ပင် ဝန်ထမ်းကတ်ကို ကျေးဇူးတင်ရမည်။ ထိုစဉ်
မှာပင် ဆာနေသော သူတို့ဝမ်းကို အနံ့တစ်ခုက မြူဆွယ်သွားသည်။

မုန့်ဟင်းခါးနဲ့။

မုန့်ဟင်းခါးဆို သေလောက်အောင်ကြိုက်သော သူတို့နှစ်

ယောက်၏ဝမ်းတွေ ဆတ်ခနဲ ခုန်ထသွားသည်။ ပြီး ချက်ချင်းပင် အနံ့
လာရာဆီ စူးစမ်းလိုက်တော့...

ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းလေးတစ်ယောက်မှာ မုန့်ဟင်းရည်ချိုနှင့် မုန့်
ဖတ်အိတ်အား ကိုင်ရင်း သူတို့ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားခြင်းဖြစ်ရာ ချက်
ချင်းပင်...

“ကျွတ်... ငါ့တူ...”

ဦးထိပ်တင် ခေါ်သံကြောင့် ဝန်ထမ်းကောင်လေးက လှည့်ကြည့်
သည်။

“ဘာများ ခိုင်းစရာရှိလို့လဲ ခင်ဗျ”

“ခိုင်းစရာတော့ မရှိပါဘူး။ မင်းလက်ထဲက မုန့်ဟင်းခါးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဖြေသံဆုံးသွားတော့...

“ဒါဆို မင်းတို့ဟိုတယ်က မုန့်ဟင်းခါးလည်း ရတယ်ပေါ့”

“ဟာ... မရဘူးခင်ဗျ။ ဒါ ကျွန်တော် ဈေးကဝယ်လာတာ”

“ဘယ်သူ့အတွက်လဲ။ မင်းစားဖို့လား”

သိပ်မဆိုင်းပေမဲ့ ပညာရေးဝန်ထမ်းဟောင်းပီသစွာ အကျင့်ပါနေ
သည်ကြောင့် ဦးကျော်ခေါင် ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး... မမလေးအတွက်ပါ။ မမလေးက မုန့်ဟင်း
ခါးကြိုက်တယ်လေ။ ငါးရက်မှ တစ်ခါပဲစားရတာဆိုတော့ ပင်းတယ
ဈေးနေ့ရောက်တိုင်း ကျွန်တော့်ကို ဝယ်ခိုင်းနေကျ”

မမလေးဆိုသူမှာ မီးပုံးလွတ်သည့်ညက သူဌေးဘေးမှ မိန်း
ကလေးဖြစ်သူဟု သူတို့ ချက်ချင်းတွေးမိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ငါးရက်မှ
တစ်ခါပဲစားရတာနှင့် ပင်းတယဈေးနေ့ဆိုတာကိုတော့ သူတို့ နားမရင်း၊
ထို့ကြောင့်...

“ဘာလဲကွ... ငါးရက်နေမှ တစ်ခါပဲ စားရတယ်ဆိုတာ

မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်က ငါးရက်တစ်ခါပဲ ဖွင့်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ဦးစံသောင်းဆိုင်က ပင်းတယဈေးနေ့ ရောက်မှ ဖွင့်တာ”

လာပြန်ပြီ ပင်းတယဈေးနေ့ ။ နားမလည်သည့်နှင့်ပဲ ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲကွ . . . ပင်းတယဈေးနေ့ဆိုတာ။ ပင်းတယက နေ့တိုင်း ဈေးဖွင့်တာမဟုတ်ဘူးလား။ ပင်းတယဈေးနေ့ဆိုပြီး သပ်သပ်ရှိသေးလို့လား”

“ဟာ . . . ရှိတာပေါ့။ ဟုတ်သားပဲ . . . ဦးလေးတို့က ဧည့်သည်ဆိုတော့ ဘယ်သီဦးမှာလဲ”

ပြောပြီး ကောင်လေးက မုန့်ဟင်းခါးချိုင့်ကို လက်ပြောင်းဆွဲသည်။ ပြီးတော့မှ လေသံအေးအေးဖြင့် . . .

“ဒီလို . . . ဦးလေးရ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ငါးရက်တစ်ဈေးဆိုပြီးတော့ ရှိတယ်။ ဘယ်ခေတ်၊ ဘယ်အခါက အစပြုခဲ့လဲတော့ မသိဘူး။ ဒီအနီးနားတစ်ဝိုက်က မြို့ငါးမြို့ပေါ့။ ဟဲဟိုး၊ အောင်ပန်း၊ ပွေးလှ၊ မိုင်းအင်၊ ပင်းတယဆိုပြီး ငါးမြို့ကို တစ်ရက်တစ်ဈေးနှုန်းနဲ့ သတ်မှတ်ထားတာ။

ဥပမာ - ဒီနေ့ ဟဲဟိုးဈေးနေ့ဆိုရင် နောက်နေ့ အောင်ပန်းဈေး။ နောက်နေ့ ပွေးလှဈေးပေါ့။ သူ့အစဉ်အတိုင်း သွားတာ။ ဈေးသည်တွေကလည်း ငါးဈေးလုံးကို လှည့်ပြီး ရောင်းကြတာ။ အရမ်းစည်တာဗျ။ ငါးရက်တစ်ခါနေမှ စုံစုံလင်လင် ဈေးဝယ်ရတာဆိုတော့ နောက်ငါးရက်စာအတွက်ပါ ကြိုဝယ်ထားကြတာ။ အဲတော့ စည်ပြီပေါ့”

ဟိုတယ်တွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကြောင့် ကောင်လေးက စကားကိုရပ်ရင်း အပေါက်ဝကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောသည်။

“ဒီနေ့ ပင်းတယဈေးနေ့လေ။ အခါကြီးရက်ကြီးကလွဲပြီး နေ့တိုင်းတော့ ဈေးဖွင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့က အစည်ဆုံးပေါ့။ ဦးစံ

သောင်း မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကလည်း ဈေးနေ့တစ်ရက်ပဲ ဖွင့်တာ။ ပင်းတယမှာတော့ ထိပ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက မုန့်ဟင်းခါးတစ်ခါစားချင်ရင် ငါးရက်တောင် စောင့်ရတယ်”

အဲလောက်တောင်ပဲလားဟူ၍ သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ မုန့်ဟင်းခါးကြိုက်သူနှင့် နာမည်ကြီးမုန့်ဟင်းခါးဆိုင်နဲ့တော့ တွေ့နေပြီ။

“ဦးတို့မရောက်မှူးရင် သွားကြည့်ပါလား။ အရမ်းစည်တာ။ လူတွေကို ကြိတ်ကြိတ်တိုးပဲ”

ဦးထိပ်တင် ခေါင်းဆတ်မိသည်။ စာရောက်မလာပေမဲ့ စားကျက်တစ်ခုကိုတော့ တွေ့လိုက်ရပါပြီ။ ပျောက်သောသူ လိုက်ရှာခြင်းသည် လူရှုပ်သောနေရာ၌ အကောင်းဆုံးပင် မဟုတ်ပါလား။

မဟော်နှင့် လေပြေတို့လည်း မကြုံဖူးသူတွေမို့ ပင်းတယဈေးနေ့ကို ရောက်အောင်လာမှာ သေချာသည်။ ဒီတော့ . . .

လူပျောက်လိုက်ရှာရင်း မုန့်ဟင်းခါးစားရင်းနဲ့ . . . အဟင်း . . . တွေ့ကြပြန်ပြီပေါ့။

ဦးထိပ်တင်စိတ်ထဲမှ ထိုသို့ရေရွတ်လိုက်ကာ လှည့်ထွက်သွားဟန်ပြင်သော ဝန်ထမ်းလေးအား . . .

“ငါတူ . . . ဦးစံသောင်း မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်နော်”
“ဟုတ်တယ် . . . ဦးလေး။ သက်သတ်လွတ် မုန့်ဟင်းခါးဆိုလို့ ပင်းတယမှာ သူတစ်ဆိုင်ပဲ ရှိတယ်”

XXIX

ရောက်သွားတော့ ပြောသူမလွန်မှန်း သိလိုက်ရပါသည်။ တကယ်ပင် ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေ၏။ ဈေးပတ်ပတ်လည်၌ကို လူတွေက တိုးမပေါက်အောင် စည်ကားနေသည်။

လူတွေပင်မဟုတ်။ ထော်လာဂျီနှင့် ဆိုင်ကယ်တွေမှာလည်း အတော်များသည်။ ဈေးရောင်းသူ၊ ဈေးဝယ်သူတွေနှင့် ရုပ်ယုက်ခတ်နေချိန်၌ ဦးကျော်ခေါင်တို့မှာလည်း . . .

“ထိပ်တင် . . . ဈေးပြင်ကို အရင်ပတ်ကြည့်ရအောင်ကွာ”

ဦးကျော်ခေါင်စကားအတိုင်း ဈေးကို တစ်ပတ် ပတ်ကြည့်ကြသည်။ လမ်းမတွေပေါ်မှာပင် ဈေးပန်း၊ ဈေးခင်းတွေဖြင့် ရောင်းချနေကြသည့်အတွက် လူရှာခြင်းသည် ဤနေရာတွေနှင့်လည်း သက်ဆိုင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဒါပေမဲ့ အရိပ်အယောင် မတွေ့ပါ။ လူတိုးလိုက်ရသည့်အတွက် ဈေးထွက်တာသာ အဖတ်တင်သည်။ ဈေးအပြင်ပြီးတော့ ဈေးတွင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူတို့အလုပ်သည် တစ်ခုတည်းမဟုတ်တော့။

လူရှာခြင်းအပြင် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ရှာခြင်းပါ အဆစ်တိုးလာသည်။ ဈေးတွင်းမှာကား လူတွေ ပိုကာများ၏။ ဒေသထွက်သီးနှံတွေအပြင် ဈေးတစ်ခုအတွက် ရှိသင့်သော ရောင်းချကုန်တွေထက်ပိုကာ ရှိသည်။ ဒေသထွက်အစာအစား အရောင်းဆိုင်တွေကိုလည်း အလျှံအပယ်တွေ့ရသည်။

ဦးစံသောင်း မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ဘယ်နားမှာလဲ။ သူတို့မသိပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဈေးတွင်း၌ ရှိနေတာတော့ သေချာသည်။ အနီးနားမှ ဈေးသည် တစ်ယောက်အား မေးလိုက်တော့ သွားရန်နေရာကို ညွှန်ပြသည်။ ဒါပေမဲ့ စကားနားမလည်သည်မို့ အထပ်ထပ်မေးရ၏။

လျှောက်လှမ်းရာတစ်လျှောက် မျက်လုံးအား အနားမပေးခဲ့သော်လည်း မဟော်နှင့်တူတာ မတွေ့သလို၊ လေပြေအရိပ်အယောင်လည်း မမြင်ရပါ။ တစ်အောင့်ကြာတော့ လမ်းညွှန်သူကောင်းမှုကြောင့် ဦးစံသောင်းမုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ရောက်သွားသည်။

ဆိုင်မှာ သိပ်အကြီးကြီးမဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ စားသုံးသူတွေနှင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည်။ ဦးထိပ်တင်တို့ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ အသက်ရှယ်တူလောက်ရှိမည် ထင်ရသော ပုပုဝဝ၊ မျက်မှန်တပ်ထားသော လူကြီးတစ်ယောက်က ရှမ်းသံဝဲဝဲဖြင့် မေးသည်။

“ဘာသုံးဆောင်ကြမလဲဗျ”

ထိုစဉ်မှာပင် နောက်မှ ‘ဦးစံသောင်း . . . ပိုက်ဆံရှင်းမယ်’ ဟုသော ခေါ်သံကို ကြားရသည့်အတွက် ထိုလူက လှည့်ကြည့်သည်။ ယခုမှ သူတို့လည်း သဘောပေါက်သွား၏။ ဦးစံသောင်းဆိုတာ သူ့ကိုးဟူ၍။

ဆိုင်မှာ မုန့်ဟင်းခါးတစ်မျိုးတည်း ရောင်းသည်မဟုတ်ဘဲ ကောက်ညင်းပေါင်းနှင့် အကြော်စုံကိုလည်း တွဲရောင်းသည်။ မှာပြီး မကြာမီပင် မုန့်ဟင်းခါးနှစ်ပွဲက သူတို့ရှေ့ ရောက်လာသည်။ ခုလိုက်သော စပါးလင်နဲ့သင်းသင်းနဲ့ပင် လက်ရာကောင်းမည်မုန့်ဟင်းခါးလိုက်၏။ ပြီးတော့ . . .

“ဟယ် . . . ဒက်ဒီ”

သက်သတ်လွတ် မုန့်ဟင်းခါးဆိုတာကို လက်မခံနိုင်ကြတော့ပါ။ လက်ရာက အောက်ပြည်မုန့်ဟင်းခါးတွေနှင့် ယှဉ်လို့ရလောက်အောင် အစပ်အဟပ်တည့်သည်။ ပြီးတော့ အဓိက ကွဲလွဲသည်က ငါးမပါသော မုန့်ဟင်းခါး။ ငါးအရသာပျောက်နေသော်လည်း လစ်ဟာမှုမရှိအောင် ပြည့်စုံနေသည်။

လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေခြင်းသည် ဒီအချက်ကြောင့်လား။ မေးစရာ မလိုပါ။ ရောင်းကောင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ အဓိက သွေးကြောက လက်ရာကောင်းခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

ဒါပေမဲ့ ပန်းကန်ထဲမှ မုန့်ဟင်းခါး သုံးချိုး၊ နှစ်ချိုး အကုန်မှာ ဆက်စားလို့ မဖြစ်တော့ချေ။ ဆက်စားလို့မရနိုင်တော့သည့် အကြောင်း တစ်ခုက ရုတ်ခြည်း ပေါ်လာ၏။

မုန့်ဟင်းခါးမှာသံ တစ်သံက အစပြုလိုက်သည်။

“မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ . . . ကြက်သွန်ကြော်နဲ့”

“ဟင် . . .”

နားကြားလွှဲစရာမရှိသည့် အသံ။ ဘယ်တော့မျှ မေ့ပျောက်စရာ မရှိသည့် အသံ။ ထိုအသံက သူတို့နှင့်ဆန့်ကျင်ရာဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဒိုင်းခနဲ ဦးထိပ်တင်တို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားသည်။ အသံပိုင်ရှင်ကို မမြင်ရ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူဆိုတာ သိလိုက်ပြီ။

ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ကြသော သူတို့နှစ်ယောက်တို့ ဖြောင့်တန်းသွားစဉ်မှာပဲ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . မဟော်”

လျှပ်တစ်ပြက်ထွက်သွားသော စကားသံနောက်မှာ . . .

“ဟင် . . . ဖေဖေ . . .”

မဟော်၏ အထိတ်တလန့်စကား။ ပြီးတော့ ဦးကျော်ခေါင်အသံ မြင်ပြီး အာမေဇိုတ်သံဖြင့် ကျယ်သွားသည့် လေပြေ။

သူတို့လေးဦး၏ ကြားထဲတွင် စားပွဲခွဲတွေနှင့် စားသောက်သူ တွေ ရှိနေသည်။ ပြီးတော့ ဘယ်ဆီထွက်ပြေးရမှန်း မသိသည့် လေဟာနယ် တစ်ခုရှိနေသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အံ့သြမှင်တက်စွာ ကြည့်မိနေကြသည်။ စက္ကန့် အနည်းငယ်။ ဒါပေမဲ့ စက္ကန့်လက်တံတို့ ငါးချက်ပြည့်မည် မထင်တော့ပါ။

ချာခနဲလှည့်ပြေးသွားကြသော မဟော်နှင့် လေပြေတို့၏ လှုပ်ရှားမှု စတင်လိုက်ချိန်မှာပဲ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . မပြေးနဲ့”

“ရပ်စမ်း . . . သမီး”

မရတော့ပါ။ ပြေးသူက ပြေးနေပါပြီ။ ဒီတော့ လိုက်သူနှစ်ယောက်မှာလည်း ကြားထဲတွင်ရှိသမျှ အတားအဆီးတို့အား ကျော်ကာ ချွတ်ဖြင့် . . .

ဆိုင်ထဲတွင် ရုန့်ရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွားသည်။ စားသုံးသူတွေ အံ့သြကုန်သည်။ အချို့က ကြောင်ကုန်သည်။ အချို့ ထိတ်လန့်ကုန်သည်။ ကြောင်ကုန်သည်က ဆိုင်တွင်းမှ စားသောက်နေသူများ။ ထိတ်လန့်သူက ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးစံသောင်း။

“ဟေ့လူတွေ . . . ဖြည်းဖြည်း . . . ဖြည်းဖြည်းလုပ်လေ။

ချုပ်ပစ္စည်းတွေ ကွဲရှကုန်မယ်”

မရတော့ပါ။ လောလောဆယ်အချိန်မှာ ဘာမျှ အရေးမကြီးတော့ပြီ။ လမ်းကြောင်းရှေ့တွင် ရှိသမျှတို့အား တိုးတိုက်ကျော်လွှားပြီး ချိန်မှာတော့ ဦးထိပ်တင် ဆိုင်ပြင်ရောက်သွားပြီ။ နောက်မှာက ဦးကျော်ခေါင် . . .

ဒါပေမဲ့ ဦးကျော်ခေါင် နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ အကြောင်းမှာ သူ့လုံချည်ခါးအား တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲထားပြီးလေပြီ။

“ဟေ့လူ . . . ဒီလိုလုပ်ပြေးလို့ ရမလားဗျာ။ ပိုက်ဆံပေးခဲ့ဦး”

အနီးတပ်ကြားလိုက်ရသည့် ဦးစံသောင်း၏ ဩရှုအသံကြီး။ မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ ဦးကျော်ခေါင် ထောင်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးပြီးအချိန်မှာတော့ ဦးထိပ်တင်က အတော်ဝေးဝေး ရောက်သွားပြီ။ ရှေ့မှ မဟော်နှင့် လေပြေတို့မှာတော့ . . .

လမ်းတစ်လျှောက်ရှိလူတွေ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန်သည်။ အထိတ်တလန့် ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ တအံ့တဩ စူးစမ်းကြသည်။ အချို့က ကယျာကယာ နောက်ဆုတ်ကြသည်။ အချို့က ကြောင်ကြည့်နေ၍ ဝင်တိုက်ခံရသည်။ လဲပြိုကုန်ကြသည်။ အော်ဟစ်ကုန်ကြသည်။ ပြီးတော့ ဆဲဆိုကုန်ကြသည်။ မေတ္တာပို့ကုန်ကြသည်။

တစ်လမ်းလုံးမှာ ဆူညံပွက်လော ရိုက်သွားပါတော့သည်။ လူကြီးနှင့်လူငယ် ပြေးသူက လူငယ်၊ လိုက်သူက လူကြီး။ ဒါပေမဲ့ မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ ဦးထိပ်တင် ကြိုးစားနေသည်။ မကြိုးစားလိုက် မဖြစ်။ အရှက်ကွဲခံရမည့်အရေးမှ လွတ်ကင်းဖို့လိုသည် မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ ခိုးရာပါပစ္စည်းနှင့်တကွ ရန်ကုန်သို့ အချိန်မီ ပြန်ရောက်ရေး။

မဟော်တို့နှစ်ယောက်က အတော်ဝေးဝေး ရောက်သွားချေပြီ။ ရှေ့တွင် ထောင့်ချိုးတစ်ခုရှိသည်။ ထိုထောင့်ချိုးလွန်သွားပါက ထွက်ပေါက်ကိုကျော်၍ ဈေးပြင်ရောက်ပြီဖြစ်သည်။ ဒါဆိုလျှင် ဖမ်းရန် မလွယ်ကူတော့။

နောက်မှ ဦးကျော်ခေါင်ကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်လာသည်။

ဦးထိပ်တင် အရှိန်အနည်းငယ်မြင့်ကာ သွက်သွက်လှမ်းလိုက်စဉ်မှာဘဲ လုံချည်အောက်နားစအား တစ်စုံတစ်ရာက ဆောင့်ဆွဲလိုက်သလို တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဂရုမစိုက်မိပါ။ ရှေ့မှ မဟော်တို့အား မျက်ခြည်မပြတ်စေရန် ကြည့်ရင်း အားထည့်ရုန်းလိုက်မိစဉ်မှာပဲ . . .

“ဗြေ . . .”

“ဝေါ . . .”

“ဟဲ့ . . . ပလုတ်တုတ်”

“ဟာ . . . ဝေါ . . . ရှလျော . . . ငုန်း . . . ဘုန်း . . .”

“အမယ်လေးတော် . . . ကုန်ပါပြီ”

သွားလေပြီ။ လုံချည်အောက်နားစွန်းနှင့် ဘေးမှ ခရမ်းချဉ်သီးခြင်းငြိကာ . . .

လမ်းပေါ်တွင် ကျဲပြန့်နေသော ခရမ်းချဉ်သီးစိမ်းများ။ တအံ့တဩ မှင်သက်ကုန်ကြသည့် ပတ်ဝန်းကျင်။

ခရမ်းချဉ်သီးအမာများအား နင်းမိ၍ ဖင်ထိုင်လျက် လဲနေသော ဦးကျော်ခေါင်။ ပြီးတော့ တစ်ထွာသာသာလောက် ပြဲသွားသည့် သူ့ဗုဆိုး။

ရှောင်တိမ်းဖို့ကိစ္စမှာ ရူးမိုက်ရာကျသွားပါပြီ။ အကြောင်းကား သူတို့၏ အချင်းဖြစ်ရာနေရာဆီသို့ လူတွေ ဝိုင်းအုံလာနေပြီဖြစ်သည်။ ဦးဆိုးသည်ကား မဟော်နှင့်လေပြေမှာ သူတို့၏မြင်ကွင်းအတွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါပြီ။

ယခုလောလောဆယ် သူတို့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်ကတော့ . .

ကြောက်မမန်းလိလိ ဒေါသတွေဖြင့် ရန်တွေ့ရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သော ခရမ်းချဉ်သီးရောင်းသူ။

ပြီးတော့ မကျေမချမ်းအကြည့်တွေဖြင့် ဝိုင်းအုံလာကြသည့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူအုပ်ကြီး။

“ငါလည်း အဲဒီလိုထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝေခွဲမရဘူး။ အယ်နေရာမှာ တွေ့ဖူးမှန်းလည်း မသိဘူး”

“အေး . . . အရမ်းရင်းရင်းနှီးနှီးကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးကွ။ အမှတ်တမဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ဆုံဖူးထားတယ်နဲ့ တူတယ်”

ဦးထိပ်တင်အပြောကြောင့် ဦးကျော်ခေါင် ခေါင်းညိတ်သည်။
ပြီး . . .

“သူ့ပုံစံကြည့်ရတာတော့ ပုံမှန်ပါပဲ။ အမြင်မတော်လို့ ငါကူညီပေးတာထက် မပိုပါဘူး။ ငါတို့ကိုလည်း အရင်က သိဖူးဟန်မတူဘူး”

လက်ခံစရာ စကားဖြစ်သည်။ သူတို့လူကြီးနှစ်ယောက် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေချိန်တွင် လူငယ်တစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုလူငယ်မှပင် ဈေးရောင်းသူနှင့် သူတို့ကြားမှပြဿနာကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းပေးခဲ့သည်။

အဆင်ပဲ ပြေချင်လို့လား၊ လူငယ်ကပဲ သက်ရောက်မှုရှိလို့လားမသိ။ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ အေးဆေးသွားခဲ့သည်။ ဦးကျော်ခေါင်တို့မှာတော့ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသော လူတွေကြားမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေချင်လောက်အောင်ဖြစ်နေသော ရှက်စိတ်ကိုထိန်းရင်း မတ်တတ်ရပ်နေခဲ့ပါ၏။

ရှက်စိတ်တို့ မွန်ထူနေသည့်အတွက် စေတနာဖြင့် ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းပေးသူ လူငယ်အား ကျေးဇူးတင်စကား မပြောဖြစ်လိုက်သလို နာမည်ပင် မမေးလိုက်ရ။

လူငယ်ကတော့ ဖြေးအေးသက်သာပင် သူတို့အားနှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားသည်။ ဒီလောက်ပါပဲ။

အခုတော့ . . .

ဈေးနှင့် ဝေးသည်ထက်ဝေးရာကိုသာ အမြန်ဆုံး ရောက်ချင်နေသည့်အတွက် မြင်းလှည်းပင် မငှားတော့။

XXX

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ ကူညီခဲ့သူ ပေါ်လာလို့။ မဟုတ်ရင် မကြီးမငယ်နဲ့ ရုံးနဲ့ဂါတ် တစ်ခုပဲ။

“အေးကွာ . . . အဲဒီလူငယ်လေးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူ ကူညီလို့သာပေါ့”

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် စိတ်ပျက်ဖွယ်အဖြစ် အပျက်တို့အား ပြောဆိုလာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးကျော်ခေါင်က . . .

“သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ ရှမ်းအစစ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ။ စကားလည်း မဝဲဘူး။ ပြီးတော့ ရုပ်ရည် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နဲ့ ငွေရှိကြေးရှိထဲက ဖြစ်ပုံရတယ်”

ဦးထိပ်တင် ခေါင်းညိတ်သည်။ နောက် တစ်ခုခုအား သေချာစဉ်းစားသလို ငြိမ်သက်သွားကာ . . .

“ငါ သူ့ကို တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးသလိုပဲ”

ခြေလျင်ဖြင့်သာ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းနေသည်။

ဒီလိုနှင့်တင် ကိုယ်သန်ရာကိုယ်တွေးရင်း ခြေလှမ်းကို မြန်သည် ထက်မြန်အောင် လှမ်းရင်းနဲ့ပင် ဟိုတယ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ဟိုတယ်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်စဉ်မှာပင် ချက်ချင်း အပြင် ဖြန့်ထွက်ရမည့် ကိစ္စတစ်ခုသည်က . . .

“ဦးထိပ်တင်နဲ့ ဦးကျော်ခေါင် စာရောက်နေတယ်”

“ဟင် . . .”

မောမောပန်းပန်းဝင်လာသော သူတို့မှာ ရင်ဝ ဆောင့်ကန်ခံလိုက် ရသလို ကြားရသော စကားသံကြောင့် . . .

ခန္ဓာကိုယ်သွေးကြောတို့ ဆူဝေပြိုအက်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ နှောင့်နှေးနေ၍ မရ။ နောက်ကျလျှင် ပျောက်ရှသွားနိုင်သည်။ ထို့ ကြောင့် . . .

ချက်ချင်း ပြေးယူဖွင့်ဖောက် ကြည့်လိုက်သည့်အခါမှာတော့ အတွင်း၌ တွေ့ရသည်က မဟော်ကိုယ်တိုင်ရေးထားသော မဟော်လက် ရေးနှင့်စာ . . .။

“နတ်သမီးခုနစ်ဖော် ရေချိုးဆင်းလာကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့က ရေမကူးတတ်တော့ ရေနစ်မှာ

ကြောက်နေတယ်။ ဒီတော့ ရေအတိမ်အနက်

အရင်တိုင်းကြည့်ရအောင်။

ရောက်လာခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ အကျိုးရှိဖို့

လုံးဝ တာဝန်ယူပါတယ်”

“ခုနလေးတင်မှ စာတိုက်ပုံးထဲကတွေ့တာ။ ဘယ်တုန်းက လာ ထည့်သွားတာလဲတော့ မသိဘူး”

Reception မှ ရှမ်းမလေးတစ်ဦးက ပြောသည်။ သူတို့ ဂရုမစိုက်

မိတော့။ ဂရုစိုက်သွားသည်က စာ။ တိတိကျကျပြောရလျှင် စာထဲမှာ ဝှက်ထားတဲ့နေရာ။

ဒီတစ်ခါတော့ မှားစရာမရှိတော့ပါ။ ဘယ်သူ့မှလည်း မေးဖို့ မလိုတော့။ ပင်းတယရာဇဝင်နှင့် မနီးစပ်လျင်တောင် ညအိပ်ရာဝင်ပုံပြင် အဖြစ် ကြားနာဖူးကြပါသည်။

ပင်းတယရာဇဝင်မှာက ကုမ္မာဘယနှင့် ရှင်မိယာ။ အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်မှာက သုဓနနှင့် ဒွေးမယ်နော်။ ဘာပဲပြောပြောပါ . . . နတ်သမီး ခုနစ်ဖော် ရေချိုးဆင်းတာကတော့ ပုန်းတလုတ် ရေကန်ပါပဲ။

ဒီတော့

• • •

ရေကန်တစ်ကန်၏ ရေအတိမ်အနက်တိုင်းခြင်းသည် သိပ်ခက် သော ကိစ္စတစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါ။ ယခု ပုန်းတလုတ်ရေကန်မှာကား ပိုလို့ပင် လွယ်ပါ၏။ ကိုယ်တိုင် ဆင်းတိုင်းစရာမလို။

ဆယ့်နှစ်လက်မ တစ်ပေနှုန်းဖြင့် ရေးထွင်းထားသော ဂဏန်း များပါသည့် မှတ်တိုင်တစ်ခုကို ရေထဲတွင် စိုက်ထားသည်။ ကန်ရေ အတိမ်အနက်ကို သိချင်ပါက ထိုမှတ်တိုင်ကို ကြည့်လိုက်ရုံသာ။

ကန်ရေတွေက မှတ်တိုင်မှ ဂဏန်းတစ်ခုအား ပတ်ဝိုင်းဝန်းရံနေ ပါ၏။ ကြည့်မိတော့ ထိုဂဏန်းက (၇)။ ခုနစ်ပေရေအနက် ရှိတယ်ပေါ့။ ပြီးတော့ ဘာဆက်လုပ်ရမည်လဲ။ သူတို့အထင်တော့ လုပ်စရာရှိတော့ မည် မဟုတ်တော့ပါ။ အဓိက ဤနေရာသို့ရောက်ပြီးလျှင် သူတို့အတွက် အကျိုးရှိပေမည်။

မနေ့က ဇော်ဂျီရေထွက်သို့ ရောက်သွားခြင်းသည် သူတို့အတွက် ဘာအကျိုးရှိခဲ့မှန်း မသိပေမဲ့ ဒီနေ့အတွက် အကျိုးရှိရမည်ဆိုလျှင်တော့ ဒီ (၇) ဂဏန်းတစ်လုံးသာ ရှိတော့သည်။

ပြီးတော့ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမည်လဲ။ ပြောဖို့အချိန် စောနေသေး
ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အကျိုးအမြတ်တစ်ခုတော့ ရလိုက်သည်။
အဲဒါက ရန်ကုန်ဖုန်းလာလျှင် ပြောဖို့။
ဘာပဲပြောပြောပါ။
မဟော်နှင့် လေပြေကို ဖမ်းမမိသေးပေမဲ့ သူတို့အတွက်တော့
Lucky Seven ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

ဒီနေ့ညတွင် . . .

- နေအိမ်တိုင်းလိုလိုမှာ မီးများထွန်း၍ ဘုရားပူဇော်ကြသည်။
- မြို့တိုင်းလိုလိုမှာ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲ ကျင်းပသည်။
- အချို့မြို့များတွင် မသိုးသင်္ကန်း ကပ်သည်။
- လူကြီးများက ဘုရားကျောင်းကန်သွားသည်။
- ကလေးများက ယမ်းကစားသည်။
- လူငယ်အများစုကတော့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကစားနည်း
လေးတစ်ခုအား ကြိတ်ကစားကြပါ၏။

ဦးထိပ်တင်တို့၏ သုံးညမြောက် ပင်းတယသည် တန်ဆောင်
မုန်းလပြည့်နေ့ မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် . . .

ဝဏ္ဏသာ ဝိရိယစောပြီး ညကတည်းက စာထည့်မထားခဲ့ဘူး
ဆိုလျှင် . . .

ပင်းတယလူငယ်တို့၏ ပစ်မှတ်သည် ကံဆိုးသော စာတိုက်ဝံ့
တစ်ခု မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် . . .

အရာအားလုံးက သူ့ဟာနဲ့သူ နေသားတကျ ပြီးဆုံးသွားမည်
ရှိသည်။ အခုတော့ . . .

XXXI

“ဘာ . . . ”

လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့မနက်ခင်းက ကျယ်လောင်သော အာမေဇိုတ်သံတစ်ခုဖြင့် အစပြုလိုက်သည်။ ကြားရသော သတင်းစကားကြောင့် ဦးထိပ်တင်မှာ ပြူးကျယ်ဆွဲအံ့လျက်။ ဦးကျော်ခေါင်မှာလည်း စိုးရိမ်မှုတို့ ရောပြွန်းသွားကာ . . .

“ဘာဖြစ်တယ် . . . သူခိုးကြီးည ကစားပွဲမှာ ဝန်းတံခါးက စာတိုက်ပုံး ပါသွားတယ်။ ဟုတ်လား . . . ”

အဖြေက ချက်ချင်း ထွက်မလာတော့။ မန်နေဂျာဖြစ်ဟန်တူသူ သက်လတ်ပိုင်း လူတစ်ယောက်မှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည်။ အကြောင်းကား ဦးကျော်ခေါင်နှင့် ဦးထိပ်တင်တို့၏ ကိစ္စကို အရိပ်အမြွက်သိထားသည် မဟုတ်ပါလား။

“တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့ညဆိုရင် ဒီလိုပဲ လူငယ်တွေ အပြောင်အပြက် ကစားတတ်ကြတယ်”

ကာကွယ်တာလား၊ နှစ်သိမ့်တာလား မသိသော စကားသံတို့တိုးက မန်နေဂျာဆီမှ ထွက်လာသည်။ ဒါပေမဲ့ . . .

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲကွ . . . ဒီနေ့ ငါတို့နာမည်နဲ့ အရေးကြီးဆုံးစာ ရောက်လာမှာ။ စာတိုက်ပုံး အခိုးခံရတော့ ဘာဆက်လုပ်ရတော့မှာလဲ”

ပေါက်ကွဲလွင့်စင်လာသော ဦးထိပ်တင်၏ စကားသံနောက်မှာ . . .

“ခက်တာက တို့နာမည်နဲ့စာပါ ပါသွားတာလား မသိဘူး”

တွေးတွေးဆဆ ပြောသော ဦးကျော်ခေါင်စကားဆုံးတော့ . .

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ဇာတ်လမ်းက ပြတ်ပြီ”

ဟုတ်လေသည်။ အခိုးခံရသော စာတိုက်ပုံးနဲ့အတူ စာပါ ပါသွားလို့ကတော့ ဆက်စရာဇာတ်လမ်း မရှိတော့။ အထုပ်ဆွဲပြန်ရုံသာ။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ကျွန်တော်တို့လည်း သိတန်သလောက် သိထားပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် မလို့ မိုးလင်းကတည်းက လူလွှတ်ပြီး ရှာခိုင်းထားပါတယ်။ ခဏလောက်သည်းခံပြီး စောင့်ပေးပါဦး”

သူတို့ ဘာပြောလို့ရတော့မည်နည်း။ သူတို့ဘဝက အခိုးခံရသော စာတိုက်ပုံးနဲ့အတူ ပါသွားပြီမဟုတ်ပါလား။

မနက်ဖြန်ဆိုရင် မင်္ဂလာနေ့ရက် ရောက်ပေပြီ။ ဘယ်မှာလဲ သတို့သားနဲ့ သတို့သမီး။ သူတို့ မစွမ်းဆောင်နိုင်သေး။ သူတို့အတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိသည်က ဒီတစ်ရက်။ ဒီတစ်ရက်ကပင် ပြဿဒါးနေ ဖြစ်လို့နေသည်။

သုံးရက်မြောက်နေ့ဖြစ်သော ဒီနေ့အတွက် စာတစ်စောင်ရောက်လာမည်ဆိုတာ စိတ်က အလိုလိုကြိုသိနေသည်။ ယခုထိုစာက ဦးကျော်ခေါင်တွေးထင်မှုအတိုင်း စာတိုက်ပုံးနဲ့ပင် ပါသွားပြီလား။

မနေ့ကတော့ နေ့လယ်ခင်းအချိန်ရောက်မှ စာရောက်လာသည်။ ဒီနေ့တွင်ရော . . .

မနေ့ကအတိုင်း နေ့လယ်မှဆိုလျှင်တော့ အဆင်ပြေနိုင်သည်။
ဒါပေမဲ့ ပထမဆုံးနေ့ရက်ကလို အစောကြီးထည့်ပေးထားလျှင်တော့ ...

သူခိုးကြီးည ထုံးစံအတိုင်း နောက်တစ်နေ့ကူးသည်နှင့် စနောက်
သွားကြတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မိုးမလင်းခင်အချိန်လေးကမှ ပါသွားတာ
လား၊ ဘယ်သူမျှ တပ်အပ်သေချာ ဖြေနိုင်မည်မဟုတ်။

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ဘယ်သူ့ကိုမျှလည်း စိတ်ဆိုးဒေါသ
ထွက်ပိုင်ခွင့်မရှိ။ သူခိုးကြီးညက ရန်ကုန်မှာလည်း ကစားကြသလို၊ နယ်
ပယ်အတော်များများမှာလည်း ကစားကြမှာ သေချာသည်။ ဒါသည် တား
ပိုင်ခွင့်မရှိသည့် ထုံးတမ်းစဉ်လာ။

ပြီးတော့ ဟိုတယ်ကိုလည်း လုံခြုံရေးပေါ့လျော့သည်ဟု အပြစ်
ဆို၍မရ။ သူတို့နေထိုင်ရာသည် မြန်မာနိုင်ငံ။ ဒီတော့ သုံးမရသည့် ကံ
ကြမ္မာကြီးကိုသာ အပြစ်တင်ရတော့မည်။

သူ့အတွက်ကတော့ ပါးပါးလေး။ ဒါပေမဲ့ ခံရသူအတွက်က
တော့ အရင်းအနှီးကြီးသည်။ ကံဆိုး၍များ သူတို့အတွက် စာပါသွားခဲ့
သော်၊ ကံမကောင်း၍များ ရှာမတွေ့ခဲ့သော် ပေးဆပ်ရမည့်အရင်းနှီးက...

သတို့သား၊ သတို့သမီးမပါသည့် မင်္ဂလာပွဲ။ ဖိတ်ကြားထားမှု
ကြောင့် လာရောက်ချီးမြှင့်ကြမည့် ဧည့်သည်တွေ။ ပြီးတော့ ရစရာမရှိ
အောင် ကွဲလိုက်ကြမယ့် အရှက်တွေ။ နောက် အထိခိုက် အစော်ကားခံရ
မည့် သူတို့ personality တွေ။

တွေးကြည့်ရုံနဲ့တင် ကြက်သီးထဖို့ ကောင်းနေပါပြီ။ ဒါက
သူတို့နှစ်ဦးသား အတူတူခံစားကြရမယ့် ဒုက္ခ။ နောက် ဦးထိပ်တင်
တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ဆုံးရှုံးရမည့် အကြောင်းတစ်ခုလည်း ရှိသေး
သည်။ ဒါကိုတော့ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိဆိုသလို ဦးထိပ်တင်
တစ်ယောက်သာ သိထားပါ၏။

အကယ်၍ စာသာ ပါသွားလို့ ပြန်မရခဲ့ဘူးဆိုလျှင်တော့ ...

ပင်းတယသို့ရောက်နေသည့် သုံးရက်အတွင်းမှာ စာသုံးစောင်

လာသည်။ ဘယ်သူမျှ အကြောင်းကိစ္စ ကြီးကြီးမရှိဘဲ စာမထည့်သလို၊
ဘယ်သူမှလည်း ပုန်းအောင်းနေမည်မဟုတ်။ ပုန်းသူနှင့် ရှာသူ။ ပုန်းသူ
က စာပေးသည်။ ဒါဆို ထိုစာက ရှာသူအတွက် သဲလွန်စပင်။ သုံးစောင်
စလုံးကလည်း တူမနေသည့်အတွက် သုံးမျိုးပေါင်းမှ ရမည့်နေရာတစ်ခု
ဆိုတာ လူပိန်းတွေ့တွေ့တောင် သိနိုင်သည်။

ယခုတော့ သူတို့မှာရှိနေသည်က (၇) ဂဏန်းကလေး တစ်လုံး
သာ။ ထို (၇) ဂဏန်းတစ်လုံးနဲ့က ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ရမည်လဲ။

ဦးထိပ်တင် စိတ်ပျက်စွာ ဟိုတယ်ဧည့်ခန်း ဆက်တီပေါ်သို့ပဲ
ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ဓာတ်ပုံထဲမှ ကောင်လေးက
ပြုံးကြည့်နေ၏။ ပိုင်ရှင်သားအဖလား မသိပေမဲ့ ပြုံးနေသည့် အပြုံးက
တော့ ယနေ့မှ လျှောင်ပြုံးလိုလို။

ဦးကျော်ခေါင် Reception ရှေ့တွင် လက်နောက်ပစ်ရင်း
ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မထူးဆန်းသော
အသံတစ်သံက Reception မှ ပေါ်လာသည်။ ဖုန်းမြည်လာခြင်း။

Opeatorကောင်မလေးကလည်း မထူးဆန်းသော အလုပ်တစ်ခု
ကို လုပ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . (x x x x x) ဟိုတယ်ကပါရှင်”

ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းသွားသူတွေကတော့ . . .

“ဦးကျော်ခေါင်နဲ့ ဦးထိပ်တင် တစ်ယောက်ယောက် လာကိုင်
ပါတဲ့။ ရန်ကုန်က . . . ”

‘ဒိုင်း’ ခနဲ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားပြီးသည့်နောက်မှာ ခန္ဓာကိုယ်
ဆွေးလည်ပတ်မှုတွေက ရုတ်တရက် ရပ်ဆိုင်းသွားပါတော့သည်။

နုနုလား၊ ယုယုလား မသိပေမဲ့ . . .

မနက်ဖြန် မင်္ဂလာပွဲနေ့ဆိုတာ . . .

XXXII

လူကသာ တစ်နေရာထဲရပ်၍ ငြိမ်နေချင် ငြိမ်နေပါမည်။ အချိန်ကတော့ တစ်နေရာတည်းမှာ ရပ်၍ ငြိမ်နေမည်မဟုတ်ပါ။ ဓာတ်ခဲအား မကုန်မချင်း ဆက်ရွှေ့နေမှာ သေချာသည်။

ယခုပင် ကြည့်ပါလား။

ပထမ ကိုးနာရီ၊ နောက် ဆယ်နာရီနှင့် ဆယ့်တစ်နာရီ။

ဓာတ်ခဲပဲ အားကောင်းတာလား၊ နာရီလက်တံတွေကပင် အမြင်ကပ်လောက်အောင် စပ်စလူးထနေသည်လား မသိ။ လောလောဆယ် ဆယ့်နှစ်နာရီပင် သာသာလေး စွန်းသွားခဲ့ပါပြီ။ ထိုအချိန်မှာပဲ . . .

ဆိုင်ကယ်တစ်စီးက ခြံတွင်း မောင်းဝင်လာသည်။ အကုန်လုံး၏ အသိအာရုံတွေက ထိုဆိုင်ကယ်သမားဆီမှာ . . .

ထိုသူက ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်ပြီး ဟိုတယ်တွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ဟိုတယ်အတွင်းသို့ ရောက်ရောက်ချင်းပင် မန်နေဂျာက . . .

“ခွန်ဆိုင် . . . မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

ခေါင်းယမ်းပါ၏။ ပြီးတော့ ညည်းညည်းညူညူ ပြောသည်။

“တစ်မြို့လုံးလည်း ရှာတာ နဲ့နေပြီ။ မတွေ့ခဲ့ဘူး”

သွားလေပြီ။ သူတို့၏ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်တစ်စွန်းတစ်စက တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ . . .

“အိုက်ကျော်နဲ့ရော တွေ့ခဲ့သေးလား”

“မတွေ့ဘူး . . . ။ သူလည်း တစ်မြို့လုံး ပတ်ရှာနေတယ်နဲ့ တူတယ်”

ဒါဆို မျှော်လင့်စရာ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်ပေါ့။ သို့သော် တော်တော်ဝေးသွားပြီမှန်း သိသည်။ ဒီအချိန်ထိ ထူးခြားမလာပုံထောက်လျှင်တော့ သေချာသည်။ သူတို့နာမည်နှင့် စာက ပျောက်သွားသော စာတိုက်ပုံးနှင့်အတူ ပါသွားချေပြီ။

ဒီလိုနှင့် နာရီလက်တံတွေက လျှာထုတ်ပြရင်း အချိန်တွေက လှောင်ပြောင်ရင်းနဲ့သာ . . .

တစ်စထက် တစ်စ . . .

နေလုံးကြီးက တဖြည်းဖြည်း အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းလာသည်။ ဦးထိပ်တင်ရော၊ ဦးကျော်ခေါင်ရော နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်နေကြသည်။

ဒီနေ့မှာတော့ မနေ့ကလို ကူညီမည့်သူနှင့် မတွေ့နိုင်တော့ပါ။ အကြောင်းကား . . .

• • •

‘ဒေါင်’ ခနဲ ကြားလိုက်ရသည့် နာရီသံအဆုံး၌ . . .

Air-Con ရနံ့ဝေသီနေသော ဟိုတယ်ဧည့်ခန်း၊

Reception မှ ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးများ၊

ခပ်လှောင်လှောင် ပြုံးကြည့်နေသော စာတ်ပုံထဲမှ ပိုင်ရှင်သား အဖ ပြီးတော့ . . .

အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိသမျှ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာအားလုံးက သူတို့နှစ်ဦးအား လှောင်ပြောင်ဟားတိုက်ခဲ့ပါပြီ။

ညနေ (၄)နာရီ ထိုးသွားချေပြီ။ ဘာမှန်းမသိသော နေ့တစ်နေ့က ပျက်ယွင်းလွဲချော်မှုတွေနဲ့သာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။ ဒီအချိန်ရောက်မှတော့ ဘယ်သူမှလည်း လိုက်ရှာလို့မရတော့သလို ဘာမျှလည်း လုပ်လို့မရတော့။ ချမ်းအေးသော ပင်းတယမြေက သူတို့ကို လှလှပပကြီး ထိုးနှက်သွားခဲ့ပြီ။

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချမိသည်။ နောက် . . .

တစ်ကိုယ်လုံး ရှိရှိသမျှ အကြောအချဉ်အားလုံးအား လေလျော့သော ပူဖောင်းတစ်လုံးလို တအိအိ လျှော့ချပစ်လိုက်ကြပြီးသည့် နောက်မှာတော့ . . .

အကောင်းဆုံး လုပ်စရာတစ်ခုက ပင်းတယကို ဦးညွှတ်ပြန်ကြရုံသာ . . .

“တိ . . .”

ခန္ဓာကိုယ်တို့ ဆတ်ခနဲတုန်သွားကြသည်။ ဝန်းတံခါးဆီမှ ကြားလိုက်ရသည့် ဆိုင်ကယ်ယွန်းသံတစ်ခု။

“ဟာ . . . အိုက်ကျော် ပြန်လာပြီ”

မန်နေဂျာ၏ စကားသံအဆုံး ခန္ဓာကိုယ်တို့မှာ ခိုင်းစေမှုမပါဘဲ ပြိုင်တူ ခုန်ထမိသွားချိန်၌ . . .

ခြံတွင်းမောင်းဝင်လာသော ဆိုင်ကယ်အား ကြည့်ရင်း . . .

“စာတိုက်ပုံးလည်း ပါမလာဘူး”

ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ စကားသံ။ ထိုစကားသံကို ကြားနာပြီးသွားချိန်မှာတော့ . . .

ကံကြမ္မာကိုသာ အော်ဆဲပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။ ဘာလို့လဲ။ အဲဒီလောက် ကံမကောင်းရတာလဲ။ ဒါဆို သူလည်း တွေ့မလာဘူးဆို။

အတွေးမဆုံးသေးခင် အိုက်ကျော်ဆိုသူမှာ ဟိုတယ်တွင်း ဝင်လာသည်။

“တွေ့ခဲ့လား”

မည်သူမေးလိုက်မှန်း မသိပေမဲ့ ခေါင်းယမ်းလိုက်တာကိုတော့ တိတိကျကျ မြင်ရသည်။ သွားလေပြီ။ ဒါပေမဲ့ . . .

“စာတိုက်ပုံးက သံအဟောင်းဝယ်ဆိုင်မှာ တူနဲ့ထုထားလို့ ပိန်လိမ်နေပြီ။ သုံးလို့ မရတော့ဘူး”

စကားဆုံးသွားတော့ အကုန်လုံး၏ အကြည့်တွေက ဦးထိပ်တင် နှင့် ဦးကျော်ခေါင်ဆီမှာ . . .

ဦးထိပ်တင်အသံတို့ ဆတ်ခနဲ ခုန်သွားကာ . . .

“ဒါ . . . ဒါဆို အတွင်းက . . .”

ဦးထိပ်တင်စကား မဆုံးလိုက်ပါ။

“ဒီစာလေးတစ်စောင်တွေ့လို့ သိမ်းထားတယ် ပြောတာပဲ။ သူတို့လည်း ဘာမှန်းမသိလို့ ဖောက်မကြည့်ရသေးဘူး ပြောတယ်”

ဝုန်းခနဲ ဖြစ်သွားလေပြီ။

မည်သူက မည်သူ့ကိုပေးသည့်စာလဲ။ သူတို့ သတိမထားမိတော့ပါ။ စက္ကန့်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် စာက ဖောက်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။

ပြီးတော့ စာလေးက တစ်ကြောင်းတည်း။

‘ဂူထဲက ဂူ’

သူတို့ အားကိုးရှာရပါပြီ။ စဉ်းစားရန် လုံလောက်သောအချိန်ကို သူတို့ မပေးနိုင်တော့။

ထိုစဉ် မန်နေဂျာက စာအား ယူကြည့်ကာ မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြွတ်သွားသည်။ သိပ်မကြာပါ။ နာရီအား ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်ရင်း...

“အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ခွန်ဆိုင်းနဲ့ အိုက်ကျော် ဒီအန်ကယ်နစ် ယောက်ကို အမြန်ဆုံး ဘုရားတောင် လိုက်ပို့ပေးလိုက်”

မျက်လုံးပြူးသွားလေပြီ။ မန်နေဂျာပြောသည့်စကားကို သူတို့ နားမလည်။ သို့သော်...

“ဘုရားတောင်ဆိုတာ ရွှေဥမင်လိုက်ရုကို ပြောတာ။ ဂူထဲက ဂူဆိုတာ အနီးစပ်ဆုံးကတော့ ရွှေဥမင်ပဲ”

ပြောပြီး မန်နေဂျာက အိုက်ကျော်တို့ဘက်လှည့်ကာ...

“မင်းတို့ပါ ဂူထဲထိလိုက်ပြီး အန်ကယ်တို့ကို လိုက်ပြပေးလိုက်။ ဘုရားဝင်ပါ အပေါ်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ ဂူသေးလေးတစ်ခုကို မင်းတို့သိတယ် မလား”

အိုက်ကျော်တို့ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါဆို... သွားတော့။ ရွှေဥမင်က ညနေ ခြောက်နာရီဆို ပိတ်မှာ”

XXXIII

သူတို့ရောက်သွားတော့ လိုက်ရုအဆင်းမှ ဈေးဆိုင်တန်းအချို့ ခင် ပိတ်သူ ပိတ်ကုန်ပြီ။ လိုက်ရုပေါ်သို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့်ပင် တက် သွားလိုက်ပါ၏။ ဂူထဲမှာ လူမရှိတော့။ ဂေါပကအချို့တောင် ပြန်ရန် ငြင်းနေပြီ။

ဂူသို့အဝင်မှာပင် အေးစိမ့်သော ခံစားမှုတစ်ခုနှင့်အတူ ကြောက် မနန်းလိလိ များပြားသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များကို ဖူးတွေ့လိုက်ရသည်။ ထက်အုပ်ကိုယ်စီ ချိမ့်လိုက်ကြ၍ ပထမဆုံးတွေ့ရသော စေတီတော် အား ထ်သွားဦးညွှတ်မိကြပါ၏။

ပုံမှန်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ပင်းတယ၏ သမိုင်းဝင် အထွဋ် အမြတ်လိုက်ရုတော်မှာ သူတို့ အချိန်အတော်ကြာ စီးမျောပျော်ဝင်ခဲ့ကြ သလိမ့်မည်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် အခြေအနေက...

ဝက်ပါဟု ရေးထိုးထားသည့် ကျောက်သားဆိုင်ဘုတ်အား သူတို့ အလျင်မြန်ဆုံး ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ မရောက်ဖူးသူတွေဆိုလျှင် ဤ ဘုရားတော်ပါက မျက်စိလည်နိုင်သော်လည်း သူတို့မှာ အိုက်ကျော်နှင့် ခွန်ဆိုင်း ပါနေသည့်အတွက် အဆင်ပြေသည်။

ပြီးတော့ (၆) နာရီမှာ လိုက်ဂျပ်တိတ်သည်ဆိုသည့် စည်းမျဉ်း ဒီတော့ အမြန်ဆုံးရောက်မှ ဖြစ်ပေမည်။

ဝက်ပါ အပေါ်ထိပ်ပိုင်းရောက်သွားတော့ အောက်ဖက်မှ ထိုင်တော်မူ ရုပ်ပွားတော်တွေကို ဆီး၍မြင်ရသည်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ထိုင်တော်မူ ရုပ်ပွားတော် တစ်ဆူရှေ့အရောက်မှာပဲ . . .

“ဒီဂျပဲ”

ဦးထိပ်တင်နှင့် ဦးကျော်ခေါင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားမိကြသည်။ သူတို့ မြင်တာတော့ ထိုင်တော်မူ ရုပ်ပွားတော်ပါ။ သို့သော် အိုက်ကျော်က ခူးထောက်ထိုင်ချရင်း . . .

“လေးဘက်ထောက် ဝင်သွားမှ ရမှာ”

အိုက်ကျော်နည်းတူ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ကြတော့ . . .

ဟုတ်ပေသည်။ ထိုင်တော်မူ ရုပ်ပွားတော်၏ ပလ္လင်အောက်မှာ ဂူပေါက်သေးသေးလေးတစ်ပေါက် ရှိသည်ပဲ။

အချိန်ဆွဲရန် မဖြစ်တော့။ ဂူထဲက ဂူဆိုတာ ဤဂူဖြစ်နိုင်၏ မဖြစ်နိုင်၏လည်း စဉ်းစားမနေနိုင်တော့။

အကြံကုန်လျှင် ရန်ကုန်ပြန်ရပေမည်။ ထို့ကြောင့် . . .

လေးဘက်ထောက်၍ပင် ဝင်သွားလိုက်ကြတော့ အထဲမှာ ဘုရားဆင်းတုတော်တွေက ဆီးကြိုနေပါ၏။ ဂူမှာ ကျဉ်းမြောင်းသေးသွယ်သည့်အပြင် နိမ့်နိမ့်လေးဖြစ်သည်။ မတ်တတ်ရပ်လို့ မရ။ ထို့ကြောင့် ပုဆစ်တုပ်ထိုင်၍ပဲ ဘုရားဆင်းတုတော်တွေကို ရှိခိုးလိုက်ကြပါ၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအနေနဲ့ မမေ့အပ်သော အားထားရာဝင် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့မှ လာရင်းကိစ္စကို အစပြုသည်။ ဤဂူလေးအတွင်း

ဦး ထူးခြားမှုကို ရှာရပေမည်။ ရွှေဥမင်လိုက်ရုံကြီးအတွင်းမှ တာသိတာခြားရှိနေသော ဂူငယ်လေးတစ်ခု ဖြစ်သည်ဆိုသည်မှတစ်ပါး ထူးခြားမှု သိပ်မတွေ့။

ဒါပေမဲ့ အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားစရာတော့ တွေ့သည်။ အဲဒါက သူတို့ရှေ့မှ အရင်ရောက်လာသူတွေ ရေးခြစ်သွားကြသော အမှတ်တရ စာသားတွေနှင့် ရက်စွဲများ။ ဒါသည်ပင် သူတို့အတွက် သံလွန်စလား။ မဟော်တို့ရော အများနည်းတူ ရေးခြစ်သွားကြတာလား။ တပ်အပ်သေချာ မပြောနိုင်။ ဒါပေမဲ့ စုံအောင်လိုက်ကြည့်ဖို့တော့ တာဝန်ရှိသည်။

ဒီလိုနှင့် . . .

လေးယောက်သားမှာ မညီမညာရေးခြစ်ထားသော စာသားတွေ လိုက်ဖတ်ရခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် မျက်လုံးတွေပင် ညောင်းသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှင့်နီးစပ်သော စာသားက ရှိမနေပေ။ ထိုစဉ် . . .

“အန်ကယ်တို့ခေါင်းပေါ်က အဝိုင်းကြီးကရော . . .”

နောက်ဘက်ခပ်ကျကျမှာ ထိုင်နေသည့် ခွန်ဆိုင်း၏စကားကြားလိုက်ရလျှင်ပဲ ဦးခေါင်းတို့ ဆတ်ခနဲ မော့သွားသည်။

ဒါပေမဲ့ မော့ရကျိုး နပ်သွားခဲ့ပါပြီ။

သင်္ဘောဆေးလား၊ ထုံးလားမသိပေမဲ့ ခေါင်မိုးကျောက်သားနံရံတွင် လက်ဖြင့်ဝိုင်းထားသည့် မညီမညာ စက်ဝိုင်းတစ်လုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ အလယ်မှာ မဟော်လက်မှတ်ပါသည်။

ပြီးသွားခဲ့ပြီပေါ့။

သုံးရက်မြောက် ထူးခြားမှုက ဤစက်ဝိုင်းလား။ ရှေ့မှ သံလွန်စအချို့နှင့် ဤစက်ဝိုင်းကို ပေါင်းက မဟော်နှင့် လေမြေကို ရှာရာမှသာ ဒါမှမဟုတ် ရှာစရာမလိုအောင်ပင် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီလား။

မနေ့က ရှာဖွေမှုအဆုံးတွင် (၇)တစ်လုံးရသည်။

ဒီနေ့အတွက်က စက်ဝိုင်းဆိုတော့ သုညလား။ (သို့) ဝဏ္ဏံ

ဒါမှမဟုတ် အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ ‘အို (၀)’ လား။

ထိုသုံးခုထဲက တစ်ခုခုဖြစ်မှာတော့ သေချာသည်။ ဒါပေမဲ့ ပို
သေချာအောင် အချိန်ယူစဉ်းစားရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

အကြောင်းကား . . .

လက်မှ နာရီတွေအကုန်လုံးမှာ ခြောက်နာရီထိုးရန် အပြင်းအထန်
ကြိုးစားနေကြလေပြီ။

XXXIV

ဦးထိပ်တင် ဟိုတယ်ခန်းတွင်း၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်း
လျှောက်နေသည်။ ဦးကျော်ခေါင်ကတော့ စိုးရိမ်တကြီး ဆက်သွယ်နေ
ကြသော ရန်ကုန်မှ ဖုန်းအားလုံးအား ဒိုင်ခံဖြေကြားနေသည်။

အချိန်က ည (၉) နာရီဝန်းကျင်။

ယခုအချိန်အထိ တိကျသော အဖြေတစ်ခုကို ဆက်စပ်လို့မရ
သေး။ ဒါပေမဲ့ သေချာတာတစ်ခုကိုတော့ ဦးထိပ်တင် တွေးမိထားသည်။

အဲဒါက ပင်းတယရောက်၍ တစ်ညအိပ်ပြီး နောက်နေ့မှာပင်
သူတို့နာမည်နှင့် သုံးရက်တိတိ ဟိုတယ်ကို စာလာသည်။ ပြီးတော့ စာထဲမှ
နေရာတို့ကို ရောက်အောင်လာခိုင်းသည်။ ဒါပေမဲ့ မဟော်နှင့် လေမြေ
ကို မတွေ့ရဘဲ ဒုတိယနေ့မှစ၍ ဂဏန်းတစ်လုံးစီရသည်။

7 နှင့် ၀

ပထမနေ့အတွက် ဂဏန်းကိုတော့ စဉ်းစားလို့မရ။ ဒါပေမဲ့
ထွက်နှစ်ခုကိုယူ၍ (၂) ဂဏန်းပေးတာ ဖြစ်မလားဟူ၍ တွေးကြည့်သည်။
မဖြစ်နိုင်။

အကြောင်းက ဒုတိယနေ့နှင့် ပထမနေ့တို့တွင် ဂဏန်းနှစ်လုံး
အား တိတိကျကျ ပေးထားသည်။ ဆက်စပ်တွေးယူရတာမျိုးမရှိ။ ဒီတော့
ပထမနေ့ကိုလည်း အတိအကျရှိရမည်ဟု တွေးမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဇော်ကျီ
ရေထွက်တွင် သူတို့ပင် ပေါ့လျော့၍လား၊ ရှာဖွေရမည့်နယ်ပယ် ကျယ်
ဝန်း၍လား မပြောတတ်။ ပေးထားသော ဂဏန်းတစ်လုံးကို ရှာမတွေ့
ခဲ့ပါ။

သေချာသည်ကတော့ နေရာသုံးခုမှ ရမည့်ဂဏန်းသုံးလုံးသည်
မဟော်နှင့် လေပြေ အတိအကျရှိမည့်နေရာဆိုတာ တွေးကြည့်ရန်မလို။
ဒါပေမဲ့ ပထမနေ့အတွက် ဂဏန်းပျောက်နေသည်။
ဒီတော့ . . .

ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမလဲ။

XXXV

“မောင် . . . မနက်ဖြန်မနက် (၉)နာရီဆို မင်္ဂလာနည်းခံစွဲ
အချိန် ရောက်ပြီနော်”

“အေးလေ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခုအချိန်ထိ လေပြေနဲ့ မောင်ရှိတဲ့နေရာကို ဖေဖေတို့ ရှာမတွေ့
သေးဘူးဆိုတော့ . . . ”

ဆက်မပြောဘဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် စကားက ရပ်သွားသည်။
ထို့ကြောင့် . . .

“ဘာလဲ . . . လေပြေက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မင်္ဂလာနည်းခံစွဲ
ကြီးမှာ သတို့သမီးအဖြစ် မပါဝင်ရလို့ နှမြောနေတာလား”

ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ခပ်လေးလေး ခေါင်း
ယမ်းသည်။

“မနှမြောပါဘူး . . . ။ အခုကိစ္စတွေအားလုံးကို မောင်
မောင် နှစ်ဦးသဘောတူ လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ။ မင်္ဂလာနည်းခံစွဲအကြောင်း

မလုပ်ရလို့ လေပြေ ဝမ်းမနည်းသလို၊ နှစ်ဦးသဘောတူ ရုံးမှာ လက်မှတ် ထိုးရလို့လည်း ဝမ်းမနည်းဘူး။ အဓိကက လေပြေနဲ့မောင် တစ်ဦးကို တစ်ဦး နားလည်ပြီး အနာဂတ်ကို စိန်ခေါ်ရဖို့ပဲ လိုတာပါ။

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ အကြီးကြီးလုပ်ပြီး အပြုံးတုတွေ ပြုံးပြတာ ထတ်စာရင် အရှင်းသန့်ဆုံးမျက်နှာတွေနဲ့ တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် ရဲရဲဆုပ်ရဲဖို့က အဓိကကျပါတယ်။ တကယ်တော့ ကာယကံရှင် နှစ်ယောက်ကလွဲပြီး ကျန်တာတွေအားလုံးက အပိုအလုပ်တွေပါ။”

ကျွန်တော် အနည်းငယ်တော့ ပြုံးသွားရပါသည်။ လေပြေ တွေးခေါ်မှုနှင့် ပြောစကားတွေက ယခုခေတ်မိန်းကလေး အတော်များ များ၏ ဘဝအိပ်မက်ကြီးတွေနှင့် တော်တော်အလှမ်းကွာနေသည် မဟုတ် ပါလား။

ဘာပဲပြောပြောပါ။ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ်တော့ စိတ်ထဲမှ ကြိတ် အထင်ကြီးမိသွားသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ တစ်စုံတစ်ခုကိုပဲ စိုးရိမ်နေတာလား။ ဆန္ဒ တွေပဲ စောနေလို့လားမသိ။ ဒီတစ်ညကို အမြန်ဆုံး ကုန်ဆုံးပစ်လိုက်ချင် သည်။ မိုးမြန်မြန်လင်းချင်သည်။ ပြီးတော့ မနက် (၉) နာရီဟူသည့် အချိန်ကို ကျော်လွန်သွားစေချင်သည်။

ဘာအတွက်လဲ . . .

ကျွန်တော့်မှာ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုရှိနေသည်။ နောက် အနိုင် အရုံး ကစားပွဲတစ်ခုရှိသည်။

ပြီးတော့ . . .

သိပ်ဆိုင်မည်တော့ မထင်ပါ။ မျက်လုံးတို့က လေယာဉ် လက်မှတ်နှစ်စောင်နှင့် လှိုင်းလုံးဖြူဖြူကြီးတွေကို ပြေးမြင်မိသည်။

XXXVI

နောက်ကျိရှုပ်ထွေးလွန်းနေသော ခေါင်းကို တစ်ချက်ခါလိုက် ကာ ဦးထိပ်တင် မတ်တတ်ထရပ်မိသည်။ ဦးကျော်ခေါင်ကတော့ ခုတစ် ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်အိပ်ပျော်နေပါ၏။

အချိန်က သန်းခေါင်ယံကို ကျော်လွန်နေပြီဖြစ်သည်။ ဦးထိပ် တင် မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ မှန်ပြတင်းဆီသို့သွားကာ လိုက်ကာကို ဆွဲ ဖယ်ကြည့်မိ၏။ အပြင်လောကက မာကျူရီမီးရောင်အောက်မှ အိပ်မော ကျနေပါပြီ။

ထိုစဉ်မှာပင် နောက်ဖက်ဆီမှ အသံတစ်သံက အိပ်မှုနံရံခွား ဖြင့် ထွက်လာသည်။

“မအိပ်သေးဘူးလား . . . ထိပ်တင်”

ဘယ်အချိန်က ဘယ်လိုနိုးသွားမှန်းမသိသည့် ဦးကျော်ခေါင်၏ နှုတ်ထွက်စကား။

“အိပ်ချင်စိတ် မရှိပါဘူးကွာ။ တွေးရလွန်းလို့ ခေါင်းတွေ ထူနေပြီ။ အခုထက်ထိလည်း တိတိကျကျ အဖြေမရသေးဘူး။”

ဦးထိပ်တင်စကားကြောင့် ဦးကျော်ခေါင်မှာ မချိပြီးလိုလို၊ အပြုံး
တစ်ခုကို ခံစားခွင့်ရ ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ အားမတန်၍ မာန်လျော့
လိုက်ရသလိုမျိုး 'ဟက်' ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ . . .

"ငါကတော့ လက်လျော့လိုက်ပြီ ထိပ်တင်။ ခေါင်းထဲမှာ ဘာမျှ
ခန့်တော့ဘူး။ ကြုံတွေ့လာမယ့် ကိစ္စတွေအားလုံးကိုလည်း ရင်ဆိုင်ဖို့
အားမွေးထားပြီးပြီ။ ဒီတော့ အခုလောလောဆယ် ငါ့အတွက် အကောင်း
ဆုံးလုပ်စရာ တစ်ခုပဲရှိတော့တယ်"

မတ်တတ်ရပ်နေရာမှပင် ဦးထိပ်တင် မျက်လုံးပင့်ကြည့်လိုက်
တော့ ချဉ်တင်တင်အပြုံးအား တစ်ချက်ပြုရင်း ဦးကျော်ခေါင် အိပ်ရာ
ပေါ် ပစ်လှချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ . . .

"အိပ်တော့မယ်ကွာ"

ပြီးသွားလေပြီ။ ဦးကျော်ခေါင်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုအား
သေချာချရင်း အိပ်ရာဝင်သွားခဲ့ပါပြီ။

သူကရော . . .

ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ။ အဖြေရအောင် ဆက်ကြိုးစားမှာလား။
ဒါမှမဟုတ် အားလုံးကို အရှုံးပေးရင်း အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားရမှာ လား။
ဝေခွဲမရ။ ဒါပေမဲ့ မတ်တတ်ရပ်နေရာမှတော့ ခုံပေါ် ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေဆဲ။

ပြီးတော့ နောက်ကျောမှိုကိုမိချရင်း မျက်လုံးမှူးဆင်းထားလိုက်
သည်။ ရှင်းလင်းသော အဖြေတစ်ခုရရန် လိုအပ်နေပါသည်။

ဘယ်လိုအဖြေမျိုးလဲ။

မဟော်နှင့် လေပြေတို့၏တည်နေရာကို အတိအကျသိရမည့်
အဖြေမျိုးလား။ ဒါမှမဟုတ် အိပ်ပျော်ရန်အတွက် ဦးနှောက် ရှင်းလင်းမှု
မျိုးလား။

XXXVII

ဆတ်ခနဲမတ်သွားသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့်အတူ မျက်လုံးတို့မှာ ကျိန်း
စပ်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားဖွင့်ကြည့်လိုက်
တော့ . . .

သူတို့နေထိုင်ရာ တစ်ခန်းလုံးက လင်းချင်းနေပါပြီ။ မီးထွန်း
ထားသည့် အလင်းမဟုတ်။ ပြင်ပပတ်ဝန်းကျင်၏ ဝင်ရောက်လင်းချင်း
နေမှု။ အလင်းရောင်အား မြင်မြင်ချင်းပင် ပထမဆုံး သတိရလိုက်သည်
က ဒီနေ့သည် သားနှင့်သမီး၏ မင်္ဂလာပွဲနေ့။

သွားလေပြီ။ သူ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာပါ။ ဒုန်းခနဲ ခုန်သွားသော
နုလုံးခုန်သံတွေ၏ နောက်မှာ စိတ်ဓာတ်အားလုံး ပျော်ကျသွားသည်။
မှန်ပြတင်းမှ လိုက်ကာကို တွန်းဖယ်ထားသည်အတွက် အပြင်ပတ်ဝန်း
ကျင်၌ နေရောင်တို့ပင် ကြီးစိုးစပြုနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုနေ့
ကတန်းပင် ဦးကျော်ခေါင် ခုတင်ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ . . .

‘ဗြဲ’ ခနဲ ကြားလိုက်ရသော ဇစ်ဆွဲပိတ်သံတစ်ခုနှင့်အတူ အပေါ်
ပိုင်း အကျိဉ်းလားနှင့် လုံချည်တိုတိုဝတ်ထားသော ဦးကျော်ခေါင်က သူ့
ဘတ်လှည့်လာသည်။ ပြီးတော့ . . .

“နိုးပြီလား . . . ”

“ဟင် . . . ”

ဦးထိပ်တင် ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ ကြောင်အမ်းသွားသည်။
ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေသော သူ့အားကြည့်ရင်း ဦးကျော်ခေါင်က
ပင် . . .

“ငါလည်း မင်းကို နှိုးတော့မလို့။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရအောင်။
ငါကတော့ ပြန်ဖို့ အဝတ်အိတ်တောင် ပြင်ပြီးသွားပြီ”

ခုတင်ပေါ်တင်ထားသော အဝတ်အိတ်အား ညွှန်ပြရင်း ပြော
သည်။ ယခုအချိန်အထိ နာမ်နှင့် ခန္ဓာက သေချာမကပ်မိသေး။ ပျူးကျယ်
ကြောင်အနေသော သူ့ပုံစံကိုကြည့်၍ ဦးကျော်ခေါင်က . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငါပြောတာ ကြားရဲ့
လား”

“ထိုအခါမှပင် ခန္ဓာကိုယ်က လှုပ်အနှိုးခံလိုက်ရသလို ဆတ်ခနဲ
တုန်သွားပြီး . . .

“ကြား . . . ကြားပါတယ်”

“ကြားရင် မင်းပုံစံက ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ကြောင်တောင်တောင်
နဲ့”

ဦးကျော်ခေါင် ပြောစကားတွေက နားထဲမဝင်။ ဒါပေမဲ့ မတင်
မကျဖြစ်မှုတစ်ခုကိုတော့ အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

“ငါ . . . ငါတို့ ရုံးသွားပြီပေါ့နော်”

တစ်လုံးချင်းထွက်လာသော သူ့စကားကြားတော့ . . .

“မေးနေရသေးလားကွာ။ အဲဒါကြောင့်မလို့ မင်းကို အထုပ်ပြင်
တော့လို့ ပြောတာ”

ပြိုင်ပွဲတစ်ခု၏ ရလဒ်က ပြိုင်ပွဲဝင်တို့၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှု
အပေါ်တွင် မူတည်သွားခဲ့ပါပြီ။

ထို့နောက်တော့ . . .

ဦးကျော်ခေါင်မှာ ပုဆိုးအား တိုတိုပြင်ဝတ်ရင်း ရေချိုးခန်းတွင်း
သို့ ဝင်သွားတော့သည်။ အပြင်တွင် ကျန်ခဲ့သော ဦးထိပ်တင်မှာတော့ ..

• • •

ဗိုက်တို့ တရစ်ရစ်နာလာသည်။ ပထမ ရမလားဟူ၍ ထိန်း
ကြည့်သေးသည်။ မရ။ ပိုလို့သာ ဆိုးလာသည်။ မနက်မိုးလင်းတာနှင့်
သွားရမှကျေနပ်သော ဝမ်းက စတင်ဆန္ဒပြနေပါပြီ။

ချက်ချင်းပင် ရေချိုးခန်းဆီသို့ သွားလိုက်ကာ . . .

“ကျော်ခေါင် . . . ကျော်ခေါင် . . . ”

အခန်းတွင်းမှ ရေချိုးသံတို့ ရပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ . . .

“ဘာလဲ . . . ”

“မပြီးသေးဘူးလားကွာ။ မြန်မြန်လုပ်။ ငါ ဒီမှာ ဗိုက်နာလာ
လို့”

အတွင်းမှ အသံ ခဏတိတ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်း
ပင် . . .

“ဘယ်လိုလုပ် ပြီးမှာလဲကွ။ အခုမှ ရေစချိုးတုန်းရှိသေးတယ်”

“ဟ . . . ခုန မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဝင်သွားတာဖြင့် ကြာ
လှပြီ”

“အိမ်သာတက်နေတာကွ”

ဦးထိပ်တင် ပြန်ပြောရန် စကားတို့ ပျောက်သွားသည်။ သူ့လို
ကိုယ်လိုတွေပင် မဟုတ်ပါလား။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းနေလို့လည်း မရ၊
ဗိုက်က တော်တော်အခြေအနေဆိုးလာသည်။ ထို့ကြောင့် ထိန်းကြည့်

ထုကာ ထပ်ပြောတော့ . . .

အတွင်းဘက်က ပြတ်ပါသည်။

“ဟောကောင် . . . ခဏခဏ လာထုမနေနဲ့ကွာ။ ရေချိုးရတာ အရသာထွက်တယ်။ မအောင့်နိုင်ရင် အဆင်ပြေတဲ့ဆီသာ သွားတော့”

မဖြစ်တော့ချေ။ ယခုအချိန်မှာ ကျော်ခေါင့်ကို ဒေါသထွက်ရ မည်ထက် ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် အဆင်ပြေအောင် ရှင်းနိုင်ဖို့က အရေးကြီး သည်။ ထို့ကြောင့် . . .

ချက်ချင်းပင် အခန်းထဲမှထွက်၍ ဟိုတယ်နောက်ပိုင်းဆီသို့ ပြေး ရတော့သည်။ နောက်ဖက်သို့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော်လည်း ဝန်ထမ်း သုံး အိမ်သာတစ်လုံးလောက်တော့ ရှိကောင်းမည်အထင်နဲ့ပါ။

တွက်ကိန်း မှန်သွားခဲ့ပါသည်။

ဟိုတယ်အိပ်ခန်းတွေ လွန်တော့ မီးဖိုခန်းကို သွားတွေ့သည်။ မီးဖိုခန်းထဲမှာက တာဝန်ကိုယ်စီဖြင့် အလုပ်ဝင်နေကြသော ဝန်ထမ်းအချို့ ကို တွေ့ရသည်။

ဦးထိပ်တင်ကိုမြင်တော့ ဝန်ထမ်းအားလုံးက ပြုံးချိုသော မျက်နှာ ဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ သူ ပြန်မနှုတ်ဆက်နိုင်အားတော့ပါ။ အခြေအနေ က မိုးထဲရေထဲ။ ထို့ကြောင့် အလျင်စလိုပင် အနီးဆုံးမှာရှိသည့် ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်အား . . .

“ငါ့တူ . . . Tiolet ဘယ်နားမှာလဲ”

အခြေအနေကို သဘောပေါက်သည်ထင်သည်။ ပျာပျာသလဲ ပင် . . .

“ဟိုဘက်မှာ ဦးလေး”

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုထင်ထင် ဂရုစိုက်ဖို့ မလိုတော့ပါ။ ညွှန် ပြသော လက်တစ်ဖက်၏ လားရာအောက်မှာ ဦးထိပ်တင်ကတော့ လှစ် ခနဲ . . .

ရောက်သွားခဲ့ပါပြီ။ ပြီးတော့ စီးမိုးနေသော ဝန်ထုပ်ကြီးကို တစ်

လွှာချင်း ခွာချလိုက်သည်။ ခဏသာကြာပါ၏။ အားလုံး အဆင်ပြေသွား သည်။

ဒါပေမဲ့ ကိစ္စ အဆင်ပြေသွားချိန်မှာ ဖြစ်တတ်သော လိုအပ်မှု က ထုံးစံအတိုင်း ရောက်လာသည်။

အဲဒါက သတင်းစာဖတ်ချင်သလို၊ ဆေးလိပ်သောက်ချင်သလို၊ ပိုက်ဆံပွတ်ချင်သလို ဖြစ်လာသောစိတ်။ ထို့ကြောင့် ဘေးဘီဝဲယာကို ဖတ်စရာ၊ ပြုစရာ ရှိလိုရှိညား ဝေကြည့်မိလိုက်သည့် အခါမှာတော့ . .

“ဟင် . . . ”

သတင်းစာမဟုတ်သော ဖတ်စရာတစ်ခုပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖတ်စရာ အား တွေ့မြင်ဖတ်ရှုပြီးသွားသည့်နောက်မှာ ဦးထိပ်တင်တစ်ယောက် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားတော့သည်။ နှလုံးခုန်သံတွေက စက်သေနတ် ပစ် သလို ဒရစပ်။ ပြီးတော့ ဦးနောက်တွေးခေါ်မှုတွေမှာလည်း . . .

ဝမ်းသွားနေသော စိတ်တွေပင် ဘယ်နားရောက်သွားလဲ မသိ တော့။ ခန္ဓာကိုယ် စူးစိုက်မှုအားလုံးက ရေဖြင့်ရေးထားသော နံရံမှ စာ တစ်ကြောင်းဆီ ရောက်သွားခဲ့ပါပြီ။

ဒါသည် သူမတိုင်ခင် အချိန်ပိုင်းလေးအတွင်းကမှ အိမ်သာ တက်ရင်း ဖျောက်မရသော အကျင့်တစ်ခုအတိုင်း စိတ်ကူးပေါက်ရာ ရေး သွားခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်မှ စိတ်ကူးပေါက်ရာ ရေးသွား သောစာကြောင်းက ဦးထိပ်တင်အတွက်မှာတော့ . . .

ကံကောင်းသည်ဟု ပြောရပေမည်။ အုတ်နံရံတွင် ဘုံဘိုင်ရေ အား လက်ညှိုးဆွတ်ရင်း ရေးသွားခြင်းဖြစ်သော်လည်း စာကြောင်းမှာ မပျက်သေး။ အချို့နေရာများတွင် ရေခြောက်နေသော်လည်း ဖတ်၍ရနေ သေးသည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကိစ္စအားလုံးကို အဆုံးသတ်ပြီးသွား သည်။

နောက် ဘယ်က တွန်းပို့လိုက်မှန်းမသိသော အားတစ်ခုထဲ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ဦးဆောင်သွားပြီးချိန်မှာတော့ . . .

ဦးထိပ်တင် ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်မိသွားသည်။ ပြီးတော့ တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ သူတို့၏ ညံ့ဖျင်းမှုလား၊ ကံကြမ္မာ၏လှည့်ကွတ်လား မပြောတတ်ပေမဲ့ သူတို့ သားနှင့်သမီးမှာ ဤဟိုတယ်တွင်းရှိနေတာ သေချာသွားပေပြီ။ တစ်ဟိုတယ်ထဲရှိနေပြီး အရိပ်အမြွက်လောက်မျှ သတိမထားမိခဲ့ခြင်းသည် သူတို့ ညံ့ဖျင်းမှုဆိုလျှင်တော့...

အပြင်ရောက်တော့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။ ဟိုတယ်တွင်းတစ်နေရာမှာ ရှိနေတာမှန်ပေမယ့် ဘယ်ကစရှာရမည်နည်း။ ဖြစ်နိုင်ချေတို့ဖြင့် စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ...

မီးဖိုခန်းအတွင်းမှ ဝန်ထမ်းအချို့၏ စကားသံကို စကြားရသည်။ အသက်ကြီးကြီး အသံတစ်သံဖြစ်၏။

လွန်ကို လွန်လွန်းပါတယ်ကွာ။ ငါတို့လည်း မိန်းမခိုးပြေးလာတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လောက် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် မနိုင်ပါဘူး။ ရန်ကုန်ကခိုးပြေးလာတယ်လည်း ပြောသေးတယ် ပင်းတယ်မှာ ဘယ်သူတွေ့မှာ ကြောက်နေလည်း မသိဘူး။ အပြင်ထွက်တာတောင် ဟိုတယ်ရှေ့က ရဲရဲမထွက်ရဲဘူး။ ဟိုတယ်နောက်ပေါက်ကပဲ အဝင်အထွက်လုပ်နေတာ”

“ဟုတ်ပဲ... ဟိုတစ်နေ့ညကတောင် မိုးတော်တော်ချုပ်မှ ကိုဝဏ္ဏ နောက်ဖေးခြံတံခါးကို ဆင်းဖွင့်ပေးနေတာ တွေ့သေးတယ်”

အသက်ငယ်ငယ် အသံတစ်သံက နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ပေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်သံ။

“သူတို့က ရန်ကုန်မှာ ကိုဝဏ္ဏတို့ ကျောင်းသွားတက်ကတည်းက အတူတွဲလာကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆို။ ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်မှာပေါ့...။ ဒီမှာ လိုလေသေးမရှိ ထားတာကိုပဲကြည့်လေ။ Reception မှာတောင် သူတို့နာမည် သွင်းမထားတာကို ကြည့်ပါလား”

ပြီးသွားလေပြီ။ ကြားရသော စကားတို့အရ သူတို့ရှာမတွေ့ခြင်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မြင်သွားခဲ့ပြီ။ Reception မှာ နာမည်မှသွင်း

မထားတာပဲ။ ဒါကြောင့် သူတို့တောင်းကြည့်တုန်းက ရှာမတွေ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် အခြေအနေမှာ ဘယ်ကောက်ကြောင်းထဲ စလိုက်ရမည်ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားခဲ့ပြီ။

ဝဏ္ဏဆိုတာ ဘယ်သူမှန်းမသိ။ ဒါပေမဲ့ ဤဟိုတယ်၏ အရေးပါသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ကြားရသောစကားတို့အရ တွေးမိသည်။ အတွေးရောက်သည်နှင့် မျက်လုံးတွင် တစ်ဆက်တည်း မြင်မိသည်က ဓာတ်ပုံ။ Reception နောက်မှာ ဒီဟိုတယ်ပိုင်ရှင်သားအဖ။

ချက်ချင်းပင် ဦးထိပ်တင် မီးဖိုခန်းအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ အိပ်ခန်းအတော်များများနှင့် သူတို့နေထိုင်ရာ အခန်းကိုပါ ဖြတ်ကျော်ပြီးသည့်နောက်မှာ လူက Receptionသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါ...

“ဘာများ အလိုရှိပါသလဲ... အန်ကယ်”

ဝန်ထမ်းမလေးတစ်ယောက်က ဆီးကြိုသည်။ ဦးထိပ်တင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၍...

“မေးစရာ နည်းနည်းရှိလို့”

ထိုသို့ပြောပြီး ကောင်မလေးနောက်ကျော အပေါ်ဘက် ခပ်ကျကျ ဓာတ်ပုံအား လက်ညှိုးထိုးပြရင်း...

“ဝဏ္ဏဆိုတာ သူလား”

ညွှန်ပြရာ ကလေးငယ်အားကြည့်ရင်း...

“ဟုတ်ပါတယ်...။ အဲဒါ ကိုဝဏ္ဏ ငယ်ငယ်တုန်းကပါ”

“သူတို့နှစ်ယောက်က...”

“သားအဖ”

“ဒါဆို မမလေးဆိုတာက...”

“မမလေးဆိုတာ ကိုဝဏ္ဏရဲ့ ဇနီးပါ”

ဦးထိပ်တင် ခေါင်းဆတ်မိသွားသည်။

“ဒီဟိုတယ်ပိုင်ရှင်တွေပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မေးစရာ ကုန်သွားခဲ့ပါပြီ။ ပြီးတော့ အားလုံးကိုလည်း သဘော
ပေါက်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ပိုသေချာသွားရန်အတွက် . . .

“အန်ကယ် . . . သူနဲ့တွေ့လို့ ရနိုင်မလား”

“ကိုဝဏ္ဏနဲ့လား”

ကောင်မလေးက ကြောင်တက်တက်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။
နောက် မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်တကြီးဟန်တို့ ပေါ်သွားကာ . . .

“ဟို . . . ကိုဝဏ္ဏကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတော့ ဟိုတယ်မှာ ဘာ
အလိုမကျတာများ . . .”

“အဲလို မဟုတ်ပါဘူး။ အန်ကယ် သူ့ကို တွေ့ရုံပဲ တွေ့ချင်
တာပါ။ သူ ဘယ်လိုပုံပန်းရှိတယ်ဆိုတာ သိချင်ရုံသက်သက်ပဲ”

ဝန်ထမ်းမလေးက သူ့ကို ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ကြည့်
သည်။ ဦးထိပ်တင် နောက်တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြောလိုက်မှ အဆင်ပြေသွား
၏။ ပြီးတော့ အခန်းတစ်ခန်းကို လမ်းညွှန်းသည်။

ထောင့်ချိုးနှစ်ခုလောက်ကို လျှောက်လှမ်းလွန်မြောက်ပြီးသွား
ချိန်မှာ မှန်အလုံကာထားသော အခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့ရပါ၏။ ထိုအခန်း
၏ စားပွဲတစ်လုံးနောက်တွင် လူငယ်တစ်ယောက် စာရင်းဇယားတွေဖြင့်
အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

ထိုလူငယ်အား မြင်တွေ့ပြီးသွားချိန်မှာ . . .

ဝဏ္ဏဆိုသူသည်က . . .

မဟော်နှင့် လေပြေတို့၏ သူငယ်ချင်း။

ဤဟိုတယ်ပိုင်ရှင်၏ သားဆိုသည့်အပြင် . . .

ပင်းတယဈေးထဲ၌ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော သူတို့၏ အခက်အခဲအား
ကူညီဖြေရှင်းပေးသူအဖြစ်ပါ သိလိုက်ရပြီးသည့်နောက် . . .

ဦးထိပ်တင်၏ ခြေလှမ်းတွေက နောက်ကြောင်းသို့။

လုပ်စရာက တစ်ခုသာရှိတော့သည်။ ဝဏ္ဏကို ကိုယ်တိုင်သွား

မေးလျှင် ရသော်လည်း အချိန်ကြာသွားနိုင်သည်။ သူငယ်ချင်းဆိုသည်
အချက်နှင့် ဖုံးကွယ်ကောင်း ဖုံးကွယ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဒီတော့ . . .

Reception ပြန်ရောက်တော့ မည်သူမျှ ရှိမနေတော့ပါ။ ပုံမှန်
ရှိနေကျ ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေပင် တစ်ယောက်မျှ ရှိမနေ။ ဘယ်လို
ဖြစ်လို့ ပျောက်သွားကြသည်မသိ။ ထိုအခိုက် . . .

ပြင်ပလေတစ်ချက်က ဟိုတယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။
ဦးထိပ်တင် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဟိုတယ်တံခါးအား တွန်းဖွင့်ရင်း လူ
တစ်ယောက် ဝင်လာ၏။ ထိုသူက . . .

“အန်ကယ် . . . ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံတွေ လာပေးတာပါ”

မှတ်မိပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်ကျော်က ဇော်ဂျီရေထွက်
သို့ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည့် လူငယ်။ နာမည်က သန်းဇော်ဦး။ ရိုက်ထားခဲ့
သော ဓာတ်ပုံတွေရ၍ ဟိုတယ်ကို လာပေးခြင်းဖြစ်ရာ . . .

ထိုခဏ၌ . . .

ဓာတ်ပုံတွေက ဦးထိပ်တင်လက်တွင်းမှာ ဟိုတစ်ပုံ၊ ဒီတစ်ပုံ
ပလူပျံသွားသည်။ သူတို့ရှာမတွေ့သေးသည့် ဂဏန်းတစ်လုံး ရှိလိုရှိပြီး။
ဒါပေမဲ့ ပုံတစ်ပုံအရောက်မှာတော့ . . .

ဦးထိပ်တင် မျက်လုံးတို့ ပြူးကျယ်သွားရပါပြီ။

တွေ့ပြီ။ ဇော်ဂျီအမရေထွက်ကို ရိုက်ထားသည့် ပုံတစ်ပုံမှာ တွေ့
လိုက်ပြီ။ ကိုယ်တိုင်ရောက်ခဲ့စဉ်က သတိမထားမိခဲ့။ ယခုဓာတ်ပုံထဲမှာ
ကား . . .

ရေထွက်ရာ ရေသဖန်းပင်ကြီး၏ ပင်စည်တွင် တတိယနေ့ထဲ
ကလိုပဲ စက်ဝိုင်းတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ဆေးဖြင့်ဆွဲထားတာလား။
ဖြင့် ထွင်းထားတာလားကိုတော့ ဓာတ်ပုံထဲမှာမို့ သေချာမသိရ။ ဒါပေမဲ့
စက်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းဆိုတာတော့ သေချာသည်။

ဒါဆို ပထမနေ့ကလည်း သူညာပေါ့။

ဦးထိပ်တင်ခေါင်းထဲ၌ ဂဏန်းသုံးလုံးက အစဉ်အတိုင်း စီသွား

မလာနိုင်လို့ . . .

သည်။

၀၇၀

ဒါ အခန်းနံပါတ်လား . . . ။

ဖြစ်နိုင်သည်။ ချက်ချင်းပင် Reception နောက်ကျောကို ကြည့်လိုက်တော့ . . .

အခန်းနံပါတ်စဉ်တွေနှင့် ထိုနံပါတ်တစ်ခုစီမှာ အခန်းသော့ တစ်ချောင်းစီ ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကမန်းကတန်း ရှာလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ '၀၇၀' ဟူသောအခန်းက ရှိမနေပါ။

သို့သော် နီးစပ်ရာ အခန်းတစ်ခန်းတော့ ရှိသည်။ အဲဒါက သူတို့အခန်းနှင့်ကပ်လျက် . . .

'၀၀၇' ဟူသော အခန်း။

ဟုတ်နိုင်လား၊ မဟုတ်နိုင်လား စဉ်းစားရမည့်အချိန်မဟုတ်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ (၈) နာရီ။ ကံစွပ်ရပေတော့မည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကောင်တာစားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းမှာ မြည်လာသည်။ နံပါတ်ပေါ်သည်မို့ ဦးထိပ်တင်ကြည့်လိုက်တော့ ထင်သည့်အတိုင်း သူတို့ဖုန်း။ ချက်ချင်းပင် ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ . . .

“အေး . . . နုနု . . . ငါထိပ်တင်။ မင်းတို့ဘက်ကသာ အားလုံးအဆင်သင့် လုပ်ထားတော့။ အိမ်ပြေးလင်မယားကို မိပြီ။ မင်္ဂလာအချိန်အစီ ငါတို့ ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်။ ဒါပဲ”

ဂွပ်ခနဲ ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ . . .

အပြေးလှမ်းလာသော သူ့ကို '၀၀၈' ဟူသော အခန်းရှေ့မှ ဦးကျော်ခေါင်က ဆီးကြိုနေသည်။

“ဟောကောင် . . . ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ။ ပြန်

ဦးကျော်ခေါင် စကားမဆုံးလိုက်။ ဦးထိပ်တင်က နှုတ်ခမ်းချလက်ညှိုးကပ်ပြီး ‘ရှူး’ ဟုလုပ်ကာ . . .

“မင်းသမီးနဲ့ ငါ့သားကို တွေ့ပြီ”

“ဘာ . . . ”

ဦးကျော်ခေါင်မှာ အမှတ်မထင် ဓာတ်လိုက်ခံလိုက်ရသလို ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်သွားပြီး မျက်လုံးတို့ ပြူးကျယ်သွားသည်။ ပြီးအံ့အားတသင့် အသံကျယ်ကြီးဖြင့် . . .

“ဘယ် . . . ဘယ်မှာလဲ . . . ”

ဦးထိပ်တင် ပြောဟန်ပြင်စဉ်မှာပင် နံဘေးမှ အခန်းနံပါတ် (၀၀၇) ၏ တံခါးမှာ ပွင့်လာပြီး ဝိတ်တာလေးတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ လက်ထဲတွင် ဗန်းတစ်ဗန်းနှင့် စာရွက်တစ်ရွက် ကိုင်လာသည်။

ဦးထိပ်တင် တွေဝေမနေတော့ . . .

“ဦးလေးတို့ကို စာရွက်လေး ခဏပြပါလား ငါ့တူ”

ပြုံးပြနုတ်ဆက်နေသော ဝိတ်တာလေးမှာ သူတို့စကားကြောင့် ကြောင်သွားသည်။ ပြီး ကမ်းပေးသော ဦးထိပ်တင်လက်ထဲသို့ ယောင်တောင်တောင်ဖြင့် ကိုင်ထားသည့်စာရွက်လေးကို ထည့်ပေး၏။

စာရွက်လေးက အစားအသောက်ရရှိကြောင်း၊ မှာထားသူက လက်ခံလက်မှတ် ထိုးပေးရသော စာရွက်လေးဖြစ်သည်။

စာရွက်လေးက ဦးထိပ်တင်လက်တွင်းမှာ ခဏတာ ငြိမ်သက်သွား၏။ စာရွက်ပေါ်တွင် လက်မှတ်တစ်ချက်ရှိသည်။

ထိုလက်မှတ်သည်ကား . . .

XXXVIII

“ဒုန်း . . . ဒုန်း . . . ဒုန်း . . . ”

ဦးထိပ်တင် အခန်းတံခါးကို ထုသည်။ ဦးကျော်ခေါင်က ဘဲလံတီးသည်။ မကြာလိုက်ပါ။ အခန်းတစ်ခု၏ တံခါးချပ်က . . .

ဟပ်ခနဲ၊ လှုပ်ခနဲ။

ပြီးတော့ ဝုန်းခနဲ။

ဒါပေမဲ့ . . .

မျက်နှာချင်းဆိုင် အတွေ့မှာတော့ . . .

“ဟာ . . . ဖေဖေ”

တအံ့တဩထွက်သွားသော မဟော်သွေးဆိုသည့် ကျွန်တော့်အသံကျယ်ကြီး။ ပြီးတော့ ကြောင်တက်တက်မျက်နှာလေးဖြင့် အံ့ဩဆွံ့အနေသည့် လေပြေ။ သို့သော် . . .

“အဝတ်အိတ်ပြင် . . . ။ အခုချက်ချင်း ရန်ကုန်ပြန်မယ်”

ထိုစကားနောက်မှာ ကျွန်တော့်နားမလည်မှုတို့ ရန်ကြောင့်

“ဗျာ . . . ရန်ကုန်ကို အခုပြန်မလို့”

အူလည်လည်ဖြင့် ကျွန်တော်မေးတော့ . . .

“အေး . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှုတည်တည်မျက်နှာဖြင့် မာကျောကျောလေသံတစ်ခုက ဖေဖေဆီမှ ထွက်လာသည်။

“အချိန်မမီတော့ဘူးလေ။ မင်္ဂလာပွဲက (၉)နာရီဆို စပြီ။ အခုပဲ (၈) နာရီကျော်နေပြီ။ ပင်းတယနဲ့ ရန်ကုန်ကို ဘယ်လိုလုပ် . . . ”

ကျွန်တော့်စကားတို့ တစ်ဝက်တစ်ပြက်နှင့် ရပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ခန္ဓာကိုယ်တို့မှာ ကြက်သီးမွေးညင်းတို့ပင် ထသွား၏။

အကြောင်းက . . .

ရှေ့တည့်တည့်မှာရှိနေသော ကျွန်တော့်ဖေဖေ ဦးထိပ်တင်၏ လက်ဝါးကြီးတစ်ဖက်က လေပေါ် မြောက်တက်လာသည်။

ပြီးတော့ . . .

“မင်း . . . အဝတ်အိတ် . . . ပြင်မှာလား . . . မပြင်ဘူးလား”

ဒါပါပဲ။

XXXIX

ပင်းတယ-အောင်ပန်း ကားလမ်းမပေါ်တွင်ဖြစ်သည်။ ကား
တစ်စီးက မြေလိမ်မြွေကောက်လမ်းပေါ်တွင် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေပါ၏။ ကား
မှာ ဟိုတယ်မှ ဧည့်သည်တို့အား ဟိုဟိုဒီဒီလိုက်ပို့သည့် ကားမျိုးဖြစ်ရာ
အတော်အသင့် ကျယ်ဝန်း၏။

ကားထဲတွင် မောင်းသူအပါအဝင် လူခြောက်ယောက်ရှိနေပါ
သည်။

ပထမတစ်ယောက်က ကားမောင်းသူ ဝဏ္ဏ။ ဒုတိယတစ်
ယောက်က သူသူ။ ပြီးတော့ ဦးထိပ်တင်နှင့် ဦးကျော်ခေါင်။ နောက်ဆုံး
ကျန်သည့်နှစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော်နှင့် လေပြေ။

ပထမ ကားထဲတွင် ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် တိတ်ဆိတ်နေကြ
သော်လည်း ထိုတိတ်ဆိတ်မှုကို ဦးကျော်ခေါင်က စတင်ဖြိုခွင်းလိုက်
သည်။

“ထိပ်တင် . . . ဒီတစ်ခါတော့ မင်း ငါ့ထက်တော်တာ သေချာ
သွားပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငါတို့နဲ့ ဟိုတယ်တစ်ခု
တည်းရှိနေတယ်ဆိုတာ သိပြီး အမိဖမ်းလိုက်တာလဲ”

ဦးထိပ်တင်က ချက်ချင်းမဖြေပါ။ ကားမှန်ပြတင်းခေါက်မှ
အပြင်သို့ ငေးနေသည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချကာ လှည့်
ကြည့်ရင်း . . .

“ငါ အခုမှ တွေးမိတာ။ တကယ်ဆို သူတို့ ငါတို့အခန်းနဲ့
ကပ်လျက်အခန်းမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ဇော်ဂျီရေထွက်က ပြန်လာပြီးတဲ့
ညကတည်းက သတိထားမိဖို့ကောင်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဦးကျော်ခေါင်ကမေးတော့ . . .

“အဲဒီညက ဝိတ်တာလေးတစ်ယောက် အခန်းမှားပြီး ငါတို့
အခန်းကို ကြာဆံပြုတ်တစ်ပွဲ လာပေးတာ မှတ်မိလား”

“မှတ်မိတယ်လေ”

“အဲဒီကြာဆံပြုတ်က မဟော်စားနေကျ ကြာဆံပြုတ်နဲ့ ချွတ်
ဆွတ်ပဲကွ။ မင်းကတော့ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါတောင် ကြာဆံပြုတ်ကို
ကြည့်ပြီး သတိရမိလိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်း
သိပ်မရှိလို့ ဒီအတိုင်းထားလိုက်တာ”

ဦးကျော်ခေါင် ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ . . .

“အဲဒါ . . . ထားလိုက်ပါဦး။ ငါသိချင်တာက မင်းရောငါရော
နှစ်ယောက်စလုံး လက်လျှော့ပြီးသွားကာမှ ဘယ်ကဘယ်လိုလုပ်ပြီး မင်း
ချက်ချင်းလက်ငင်း လှုပ်ရှားလိုက်တာလဲ”

“အဲဒီအကြောင်း ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကိုပဲ ကျေးဇူးတင်
ရလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့မနက် ငါ ဗိုက်အရမ်းနာပြီး အိမ်သာတက်ချင်တော့
မင်း ရေချိုးနေလို့ အခန်းထဲကအိမ်သာ မအားဘူး။ အဲဒါနဲ့ ငါ ဟိုတယ်
နောက်ထဲကိုသွားပြီး ဝန်ထမ်းတွေအတွက် အိမ်သာမှာပဲ သွားလိုက်တာ။

အဲဒါ ကံကောင်းသွားတာပဲ။ ဖြစ်ချင်တော့ ငါမရောက်ခင်အထိ
အိမ်သာကိုပဲ မဟော်ဝင်ပြီးသားကွ။ ဒီအတိုင်းတောင်မဟော်ဘူး။
အကျင့်အတိုင်း အိမ်သာနံရံမှာ စာတစ်ကြောင်း ရေးသားထားတာ။

စာကလည်း ထင်ထင်ရှားရှားမဟုတ်ဘူး။ အကျင့်ပါနေတဲ့လက်ကို အလားပြေသဘောမျိုး။ ရေထဲ လက်ညှိုးထည့်ပြီး အမှတ်မထင် ရေး သွားတာ။

ငါတို့ ထပ်ကံကောင်းတာက အိမ်သာထဲ ငါရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ စာက မခြောက်သေးဘူး။ အဲဒီကနေစပြီး ငါခြေရာစကောက်မိ တာပဲ။ တော်ရုံတန်ရုံ ဘယ်သူမှ အားအားယားယား အိမ်သာကရေနဲ့ စာရေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ရေးရင်လည်း ဒီလိုစာမျိုးရေးဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

မဟော်ကျတော့ အကျင့်ပါနေပြီးသားလေ။ ပြီးတော့ သူရေးသွား တဲ့စာက လက်ရှိအခြေအတွေ့ အားလုံးနဲ့ သွားကိုက်ညီနေတယ်။ အဲဒါ ကြောင့်မလို့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဒီဟိုတယ်မှာပဲ ရှိရမယ်လို့ ငါတွက်မိ သွားတာ။

“မဟော် ရေးသွားတာက ဘာလဲ”

ဦးကျော်ခေါင် သိချင်စိတ်ဖြင့် မေးတော့ . . .

“ဖေဖေတို့ ရုံးသွားပြီတဲ့”

ထိုစက္ကနားကြားရတော့ ဦးကျော်ခေါင်က သမက်ဖြစ်သူ ကျွန် တော်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အေးဆေးသက်သာစွာ ပဲ ငြိမ်နေမိပါ၏။

“ဒါပေမဲ့ ငါဘယ်ကစရှာရမှန်း မသိသေးဘူး။ အိမ်သာအပြင် ရောက်လို့ မီးဖိုခန်းကဝန်ထမ်းတွေ ပြောစကားကို ကြားပြီးတော့မှ အား လုံးကို နားလည်လိုက်တာပဲ။ ပြီးတော့ ငါ ဝဏ္ဏကို သွားကြည့်တယ်။ ဝဏ္ဏကိုတွေ့ပြီးသွားတော့ အချက်နှစ်ချက် ထပ်တွေ့ရတယ်။ ပထမ အချက်က မဟော့အိပ်ခန်းထဲက ဓာတ်ပုံပဲ။

ကျောင်းတက်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေစုရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ မှာ ဝဏ္ဏပါတယ်ဆိုတာ သွားသတိရတယ်။ အဲဒါကြောင့်မလို့ ပင်းတယ ဈေးထဲမှာ ငါတို့ကိုကူညီတော့ ဝဏ္ဏကို တွေ့ဖူးပါတယ်လို့ ထင်နေတာ။ ဒါက ဒုတိယအချက်ပေါ့”

ဝဏ္ဏက ကားမောင်းနေရာမှပင် ဦးထိပ်တင်ပြောစကားတို့ကို ငြိမ်ကာ နားထောင်နေသည်။

“ပထမတော့ ဝဏ္ဏကိုတွေ့ပြီး တစ်ခါတည်းမေးမလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ဖုံးကွယ်ပေးထားမှာစိုးလို့ မမေးပဲ ပြန်လှည့်ခဲ့ တာ။ အဲဒီမှာတင် တိုက်ဆိုင်သွားတာက သန်းဇော်ဦးဆိုတဲ့ ကောင်လေး က ရေထွက်မှာရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ လာပေးတာပဲ။ အဲဒီဓာတ်ပုံတွေ ထဲက ငါ ဂဏန်းတစ်လုံးကို ရှာတွေ့ခဲ့တယ်။ ပထမနေ့အတွက် ငါတို့ သတိမထားမိခဲ့တဲ့ ဂဏန်းပေါ့။ သုည . . .”

ဂဏန်းသုံးလုံးပြည့်သွားတဲ့နောက်မှာ ဒါ အခန်းနံပါတ်ပဲဆိုတာ ငါတွေ့မိသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ (070)ဆိုတဲ့အခန်းက ဟိုတယ်မှာ မရှိဘူး။ အဲဒါနဲ့နီးစပ်တဲ့ (007)ဆိုတာပဲရှိတယ်။ ကံစွပ်ပြီး သွားကြည့်မယ်လုပ် တော့ မင်းနဲ့အရင်တွေ့တာပဲ။ ပြီးတော့ သူတို့အခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ ဝိတ်တာလေးနဲ့ တွေ့တယ်။ ဝိတ်တာလေးဆီက လက်မှတ်တောင်းကြည့် လိုက်တော့ သေချာသွားတာပေါ့”

အရှည်ကြီးရှင်းပြသည့် ဦးထိပ်တင် စကားဆုံးတော့ ဦးကျော် ခေါင် သက်ပြင်းချသည်။

“သဘောပေါက်ပြီလား”

ဦးကျော်ခေါင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၏။ ဒါပေမဲ့ . . .

“သား သဘောမပေါက်ဘူး”

ကျွန်တော်အပြောကြောင့် လူကြီးနှစ်ဦးလုံး လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်းက ဘာကို သဘောမပေါက်တာလဲ”

ရှုတည်တည်မျက်နှာဖြင့် ဖေဖေကမေးတော့ . . .

“သားတို့ မင်္ဂလာနဲ့ခွဲပဲအချိန်က (၉) နာရီ စမှာလေ။ အခု

ဖေဖေတို့ ဟဲဟိုးကနေ လေယာဉ်နဲ့ ပြန်ဆင်းလည်း မိမှာမဟုတ်ဘူး။

စကားဆုံးတော့ လူကြီးနှစ်ဦးလုံး ရယ်ပါ၏။ ရယ်နေရာမှပင်

ဦးကျော်ခေါင်က . . .

“ဒါတော့ ငါတို့ အားသာချက်ပေါ့ကွာ။ မင်းတို့ထွက်ပြေး သွားတဲ့အချိန်အထိ မင်္ဂလာရက်၊ မင်္ဂလာအချိန်က ပြောင်းလဲမှု မရှိသေးဘူး။ ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး ပင်းတယရောက်ပြီးသွားမှ အခြေအနေတစ်ခု ကြောင့် မင်္ဂလာအချိန်ကို ပြောင်းလိုက်ရတယ်။ အခု မင်္ဂလာအချိန်က မနက် (၉) နာရီမဟုတ်တော့ဘူး၊ နေ့လယ် (၂) နာရီ”

ပြီးသွားလေပြီ။ ကျွန်တော် ရုံးသွားပြီပေါ့။ ထိုစဉ်မှာပဲ . . .

“သဘောပေါက်ပြီလား”

အောင်နိုင်ပြီးတစ်ခုဖြင့် ဝင့်ကြွားရင်းမေးသော ဖေဖေစကား ကြောင့် . . .

“ပေါက်ပြီ”

“ပေါက်ရင် ငါ့မှတ်ပုံတင်နဲ့ ဘဏ်စာအုပ် ပြန်ပေးတော့”

“ဟင် . . . ”

ဒီတစ်ခါ အံ့သြသွားသူကတော့ ဦးကျော်ခေါင်ပင်။ မေးရန်ပြင် တော့ ဦးထိပ်တင်က လက်ကာပြကာ . . .

“ရှေ့ . . . ဒီစာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်။ မင်း အားလုံး သဘော ပေါက်သွားလိမ့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးထိပ်တင်က လုံးချေလွင့်ပစ်ထားမှုကြောင့် ကြေမွနေသော စာရွက်တစ်ရွက်အား အိတ်တွင်းမှ ထုတ်ပေးသည်။

ဦးကျော်ခေါင် ယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်တွင် . . .

သို့ / -

ဖေဖေ

ဖေဖေတို့ကတော့ ထင်မှာပေါ့။ သားတို့ အရူးထသွား ကြတယ်လို့။ တကယ်တော့ အရူးထတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုအတွက် ရဲရင့်သွားကြတာပါ။ အဲလိုပြောလိုက်ရင် ကြီးကျယ်သွား မလားပဲ။ ဒီလိုပါ . . .

ဖေဖေတို့ နှစ်ဖက်မိဘတွေရဲ့ သဘောတူညီမှုအရ မင်္ဂလာပွဲ ပြီးလို့ သားတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်းနီးမွန်းခရီးကို ‘ငွေဆောင်’ လို့ သတ်မှတ် ပေးတယ်နော်။ လွန်ဆန်တာ မဟုတ်ပါဘူးဖေဖေ။ သား ငွေဆောင်ကို မသွားချင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်မလို့ အခုလို လုပ်သွားတာပါ။ သား ဘယ် ကိုသွားချင်တယ်ဆိုတာလည်း ဖေဖေသိပါလိမ့်မယ်။

ဒီတော့ ဖေဖေနဲ့သား ကစားပွဲလေးတစ်ခုလောက် ကစားရ အောင်။

သားနဲ့လေပြေ အခု မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ တစ်နေရာကို သွားနေကြပြီ။ မင်္ဂလာဆောင်ရက်ရောက်ဖို့ (၆) ရက်လိုသေးတယ်။ အဲဒီရက်အတွင်း ဖေဖေတို့ သားတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီကစား ပွဲမှာ ဖေဖေကို အနိုင်ပေးတယ်။ အရှုံးအဖြစ် ဖေဖေတို့ရဲ့ အစီအစဉ် အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်းလိုက်နာဖို့ သား ကတိပေးတယ်။ ဒါဆို . . .

မင်္ဂလာရက် မင်္ဂလာအချိန်ရောက်တဲ့အထိမှ ဖေဖေတို့ ရှာမတွေ့
ခဲ့ဘူး၊ သားတို့နှစ်ယောက်ကို မိအောင် မဖမ်းနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုရင်တော့ သား
တို့ အနိုင်အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ပြီ ဖေဖေ။

အရှုံးအနေနဲ့ကတော့ 'ဖူးခက်' ကိုသွားဖို့ စရိတ်အဖြစ် ဖေဖေ
မှတ်ပုံတင်နဲ့ ဘဏ်စာအုပ် ယူသွားတယ်။

လက်ခံသည်၊ လက်မခံသည် မသိပေမဲ့ သားဘက်ကတော့
ကစားပွဲကို စတင်လိုက်ပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ကတိတစ်ခုကိုတော့ သေချာပေးပါတယ်။ မင်္ဂလာရက်၊
မင်္ဂလာအချိန်မတိုင်ခင်အထိ ဖေဖေဘဏ်စာအုပ် အရာမယွင်းစေရပါဘူး။
အကယ်၍ မင်္ဂလာအချိန် ကျော်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ . . .

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ
မဟော်

✂ ✂ ✂

XXXX

စာဆုံးသွားတော့ . . .

“ဒီကိစ္စ . . . မင်း ငါ့ကိုလည်း မပြောပါလား”

ဦးကျော်ခေါင်က မေးသည်။ ဦးထိပ်တင်ကတော့ အေးဆေးပါ

သည်။

“ပြောစရာ မလိုတော့ဘူးလေကွာ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်
သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငါတို့ တွေ့အောင်ရှာနိုင်မယ်ဆိုတာ သေချာနေတာ
ပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား . . . ”

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား အားရပါးရ ရယ်မိကြသည်။

တစ်အောင့်ကြာတော့ ကားထဲမှ အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ကျူးရင့်
လိုက်ကြသော ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှစ်ခုကို ကြောက်မမန်းလိလိ ကြားလိုက်
ရပါ၏။

အဲဒါက . . .

“ငါတို့ မအိုသေးပါဘူး”

ဒီလိုနှင့် . . .

ကျွန်တော်နှင့် လေပြေမှာ ရန်ကုန်မြို့၏ နာမည်ကြီးဟိုတယ်
ကြီးတစ်ခုတွင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပသော မင်္ဂလာပွဲကြီးတစ်ခု
သတို့သား၊ သတို့သမီးအဖြစ် ပါဝင်လိုက်ရပါသည်။

ဒါပေမဲ့

ဟန်းနီးမွန်းခရီးစဉ်ကတော့ . . .

“ငေါင်စွေ” ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

သိုးဆောင်း

မြန်မာစံတော်ချိန် မွန်းလွဲ ဆယ့်နှစ်နာရီ
သုံးဆယ့်ခြောက်မိနစ် ရှိပါပြီခင်ဗျာ။

T H O E S A U N G

ပုံပြင်တွေလွယ်ထားတဲ့ချစ်သူ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

H W E T H A M I E E P U B L I S H I N G H O U S E
01 242219 / 09 5101890

NEXT
on book